

Rutinoff

Rauno Vääräniemi

Ensimmäinen käynti korvikeautoliikkeessä

Luulin eläväni tasapainosta ja tervettä elämää vailla huolia ja murheita, kunnes eräänä päivänä huomasin olevani pahasti sairas, podin autokuumetta. En voinut ymmärtää alkuunkaan, mistä moinen tauti oli salakavalasti päässyt pesiytymään meikäläiseen, niin tasapainoiseen ja järkevään ihmiseen. Olisin ymmärtänyt taudin aivan mainiosti, jos ajaisin jollain harmaalla korvikeautolla. Olin kuitenkin ajanut koko ikäni Rutinoffeilla, jotka eivät todellakaan ole mitään tusina- autoja. Rutinoff on oikeastaan enemmän elämäntapa kuin pelkkä auto. Lisäksi tämä kyseinen Rutinoff on tuore tapaus, ostin sen uutena vuonna 2000. Isänikin ajoi elässään pelkillä Rutinoffeilla. Olin perinyt häneltä näin ollen muutakin kuin sen suunnattoman omaisuuden, minkä turvin olen elämäni rakentanut. Perintö on mahdollistanut myös sen, etten ole päässyt itseäni työllä stressaamaan, en ole nimittäin tehnyt päivääkään töitä rahan eteen.

Nyt olin kuitenkin autokuumeen vallassa. Edellinen yö oli mennyt sängyssä levottomasti pyörien ja uutta autoa miettien. Aamukahvit juotuani avasin tietokoneen ja klikkasin auki suuren ja mahtavan internetin. IT-hörhöjen ja mainosmiesten mukaan sieltä pitäisi nykyisin löytyä vaikka mitä. Jotenkin minua epäilytti sellainen yhden median hirmuinen kehuminen, joku sudenkuoppa siinä oli pakko olla.

Autoja oli tarjolla toivottoman paljon, lopetin laskemisen sadan kohdalla. Yksi automerkki kuitenkin puuttui. Yhtään uudenkarheata Rutinoffia ei löytynyt mistään liikkeestä. Tiesinhän minä, että Rutinoffeja syrjitään, mutta näin laajamittainen boikotti haaskahti salaliitolta. Olin tähän merkkiin niin kiintynyt, etten olisi halunnut ajatellakaan mitään korvikeautoa, sillä pettymyksenhän ne olisivat joka tapauksessa minulle aiheuttaneet ennemmin tai myöhemmin. Uusia Rutinoffeja oli kyllä merkkiliikkeessä tarjolla, mutta halusin säästää vaivalla perittyjä rahoja ja ostaa sellaisen vähän käytetyn helmen.

Harmistuneena päätin lähteä katselemaan niitä kaikkien kehumia korvikeautomerkkejä, jotta saisin jotain tekemistä kotona hikoilemisen sijasta. Katselin etukäteen parin autoliikkeen osoitteet, joissa voisin piipahtaa. Valitsin liikkeet täysin sattumanvaraisesti, kaikki ne kuitenkin myyvät samanlaisia romuja. Todennäköisesti ainoa ero noissa eri liikkeiden myymissä uusissa autoissa on merkki keulassa.

Suljin tietokoneen sekavin ajatuksin ja suunnistin pihalle, jossa vanha luotettava autoni jo minua odotteli. Kiersin pari kertaa Rutinoffin ympäri ihailen sen ajattomia ja massasta poikkeavia muotoja. Lopulta istahdin autooni ja lähdin terveellä asenteella ajamaan omistamaani tietä pitkin. Mielestäni jokainen on oman itsensä herra liikenteessä, ja muiden tulee sitä kunnioittaa, varsinkin

minun ollessa kyseessä. Tosin heti ensimmäisessä risteyksessä joku pelle ei ymmärtänyt tätä, vaan meinasi ajaa kylkeen. Mekomakin tolvana luuli, että kolmion takaa tulevien pitäisi väistää. Tässä taas kouluesimerkki siitä, miten toisten autoilijoiden kunnioitus lipsuu joillain todella herkästi. Kyseinen pelle onnistui väistämään autollaan jalkakäytävälle ja siellä parin mummelin välistä luovimalla takaisin ajoradalle. Taisi olla huono omatunto, koska jatkoi matkaansa taakseen vilkaisematta. Pitäisi käydä muuttamassa sitä kolmion paikkaa niin, että pääsisin kotikadulta ajamaan suoraan ilman väistämisvelvollisuutta.

Pääsin vihdoon perille autoliikkeen pihalle. Jouduin kylläkin pysäköimään kyseisen liikkeen portaille, koska jotkut ääliöt olivat vallanneet kaikki parkkiruudut. Noustessani autosta joku tyyppi tuli selittämään, että ovesta tarvitsisi mahtua muidenkin kulkemaan. Sanoin hänelle, että hankkisi ihan oman elämän, eikä puutuisi toisten tekemisiin niin hanakasti. Marssin sisälle sen enempiä tyyppin jupinoita kuuntelematta. Sisällä suunnistin opastekylttejä seurailleen suoraan vaihtoautoapuolelle.

Kiertelin ja kaartelin siellä aikani, kunnes silmiini osui aivan Rutinoffin punainen korvikeauto, sellainen farmarimallinen. Vaikka minulla ei ollut perhettä, maatilaa tai edes koiraa, aloin tutkiskella kyseistä kauniin väristä autoa hieman tarkemmin. On muuten kumma homma, ettei auton konehuoneesta tarvitse poistaa montaakaan osaa, kun poissaolollaan loistaneita myyjiä oli ympärillä useita kappaleita. Joku oikein korvikevaihtoautopäällikkökin ilmaantui piilopaikastaan hätäntyneenä näköisenä kyselemään tyhmiä.

– Mitäs täällä puuhataan?

– Haeskelen moottoria näiden muoviviritysten alta.

– Ei niin saa tehdä.

– Miksi ei? Minähän en osta autoa, jos en edes moottoria näe!

En antanut yleisön häiritä, vaan jatkoin osien repimistä konehuoneesta. Yllättävän helposti näistä nykyautoista osat irtoilevatkin. Minulla on sellainen periaate, etten osta sikaa säkissä, vaikka olisi kuinka hyvä säkki. Jostain kumman syystä tämä päällikkömies alkoi kovin innokkaasti esitellä minulle auton tavaratilaa, vaikka olin nimenomaan kiinnostunut moottorista.

– Tässä on luokkansa isoimpiin lukeutuva tavaratila, päällikkö vaahtosi.

– Entäs sitten? Miten se liittyy moottoriin, kysäisin ja menin samalla uteliaana katsomaan, miksi autoa aletaan esitellä aivan toisesta päästä, kuin mitä asiakas haluaa.

Pian selvisi syykin tavaratilan esittelemiseen, nimittäin paikalla olleet kolme automyyjää alkoivat samalla laittaa takaisin juuri purkamiani muoviosia. Ihmeellisen kauan heillä tuntui menevänkin osien kiinnittämisessä ja vielä monta miestä hommissa. Ei tainnut olla tässä liikkeessä tuo työajan käyttö ja tehokkuus siitä parhaimmasta päästä.

Korvikevaihtoautopäällikkö esitteli minulle tavaratilaa ja auton sisätiloja suu vaahdossa ja hiki otsalla helmeillen. Lieneekö ollut ihan terve, kun niin kovasti hikoili. Koska päällikkö oli siirtynyt auton etupenkille sitä kehumaan, pääsin minä tekemään omia tutkimuksiani tavaratilassa.

Irrotin molempien takapilareiden muovilistat, tarkoituksena ottaa kattoa sen verran alas, että näkisin, onko katto maalattu myös sisäpuolelta. Tämä on hyvin oleellinen seikka ruostumisen ja minun mielenrauhani kannalta. Päällikkö selitti niin innoissaan korvikefarmarin ajotietokoneesta, että kerkesin mainiosti ottaa kattoverhoilunkin alas tavaratilasta. Siinä samalla lähti myös joku kummallinen lamppu irti. Survoin vaivihkaa sen lampun johtoineen tavaratilan alla olevan vararenkaan seuraksi. Siinä samalla otin vararenkaasta venttiilin parempaan talteen, koska joku oli pihistänyt sellaisen Rutinoffista.

Jatkoin katon maalauksen tutkimista. Katto oli tosiaankin maalattu verhoilun alta. Se oli todella hyvä uutinen minulle ja mielenrauhalleni. Nyt minua jäi mietityttämään maalauksen paksuus, onko se riittävä Suomen sääolosuhteisiin? Otin taskusta Leathermannin työkalun ja raaputin sen veitsellä katon sisäpuolelta maalia pois, nähdäkseni maalipinnan todellisen paksuuden. Olin niin syventynyt tehtävääni, etten huomannut vaihtoautopäällikön saapumista auton taakse.

– Voi helvetin helvetti, päällikkötyyppi karjaisi melkein korvan juuressa.

– Perhana, älä säikyttele, leikkasin melkein sormeeni.

– Voi perkeleen perkele.

– Mikä nyt noin ahdistaa? Että asiakkaan kuullen pitää alkaa kiroilla.

Ei päällikön vastauksesta mitään tolkkua ottanut, kun hän pomppi auton ympärillä kuin kiimainen kani. Kanit tosin eivät taida kiroilla yhtä paljon. Tällä välin automyyjät olivat saaneet kaikki muoviosat takaisin konehuoneeseen ja koko revohka pölähti paikalle kuin taikaiskusta.

Täällä näytti olevan aika palveluultista porukkaa, yleensähan myyjiä ei näy mailla eikä halmeilla.

Ajattelin mainita tästä mainiosta asiakaspalvelusta korvikevaihtoautopäällikölle, mutta en saanut vielä kukaan suunvuoroa hänen kiroillessa kuin turkkilainen. Mielessäni käväisi jo reklamaatio firman ylimmälle johdolle päällikön karkeasta kielenkäytöstä.

Päällikön kunto taisi olla aika heikonlainen, sillä hyppiminen ja kiroileminen loppuivat noin viidessä minuutissa ja tilalle tuli armoton puuskuttaminen. Puheesta ei saanut selvää vielä kukaan, joten olimme oikeastaan ihan samassa tilanteessa kommunikoinnin suhteen. Minua alkoi jo tymptä moinen käyttäytyminen ja lähdin suunnistamaan hallin perällä olevaa kahvipannua ja piparipinoa kohti. Ajattelin hakea itselleni ja herra puuskuttavalle päällikölle kupposet kahvia, kun firma näytti kerran tarjoavan. Kaatelin reilun kupin kahvia itselle ja survoin päällystakin taskut täyteen pipareita. Niitä mahtui muuten uskomattoman paljon, lähes vadillinen kahteen isoon taskuun. Laitoin varmuuden vuoksi herra päällikön kuppiin kymmenen palaa sokeria, jos hän vaikka sattuisi

pitämään vähän makeammasta kahvista. Yleensä tuollaiset happamat ja huumorintajuttomat henkilöt syövät paljon makeaa, olen tuon joskus jostain kuullut. Lisäksi laitoin kuppiin pari piparia, ne on helpompi nauttia suoraan kupista, jos voimat ovat menneet turhassa riehumisessa. Kahvia ei kuppiin enää paljon sopinut, mutta eihän se nyt niin kovin terveellistä olekaan.

Kiikutin reippaana kahvin päällikölle, joka oli saanut naamalleen jo väkinäisen hymynpoikasen, tai sitten se oli vain äskeisen riehumisen jälkikramppeja. Päällikkö otti kuitenkin kahvin ja siemaisi siitä oikein kunnan hörpyn sillä seurauksella, että suuhun siirtynyt kahvi siirtyi seuraavaksi korvikefarmanin vaaleille etupenkeille. Olisivat vaan ottaneet tämänkin auton nahkapenkeillä, niin olisi ollut siivoaminen helpompaa. Katselin hölmistyneenä herra päällikköä, jonka suupielessä roikkui vielä palanen kahvissa uinutta piparia. Vähältä piti, etten itsekin vetänyt kahvia väärään kurkkuun, kun tuolla tavalla vieressä pärskitään. Minulla ei mene jakeluun tuollainen elintarvikkeiden väärinkäyttö. Onneksi kyseessä eivät olleet omat kahvit ja piparit.

Julmettu noituminen alkoi taas kerran, nyt tosin ilman pomppimista. Jotenkin minusta alkoi tuntua, että joku on herännyt tänään väärällä jalalla, enkä se ollut minä. Minulla ei ollut nimittäin mitään ongelmia, ei auton eikä kahvinkaan suhteen. Lähinnä tästä episodista tuli mieleen kuivat englantilaiset tv-sarjat, tämäkin nauratti ihan yhtä vähän jokaista paikalla olevaa. Ainoa lohtu tässä tilanteessa oli kupissani oleva kahvi ja taskuissani olevat piparit. Paikalla olevat muut myyjät olivat hiljaisia poikia, tuijottivat vaan silmät pyöreinä päällikköään. Koska herra vaihtoautopäälliköstä ei ollut vielä kukaan juttukaveriksi, aloin jututtaa lähimpänä seisovaa myyjää.

– Onkos tätä mallia tummemmalla sisustalla? Tämä vaalea näyttää sotkeentuvan aika herkästi jo täällä liikkeessä?

– Eiiiiii, tämä myyjä parkaisi ja puhkesi nyhkyttämään kuin pikkulapsi, jolta on viety tikkari. Taisi olla tälläkin myyjällä hieman huono päivä tai muuten hermot tiukalla. En saanut mitään selvää myyjän vastauksesta. Minun tuli jotenkin sääli tätä kaveria ja päätin auttaa häntä rauhoittumaan. Laskin kahvikupin farmanin tavaratilan pohjalle ja menin hänen vierelleen. Tarttuessani häntä olkapäästä, tarkoituksena auttaa hänet istumaan, hän säntäsi yllättäen kohti ulko-ovea, huutaen jotain käsittämätöntä. Seuratessani katseella pakenevaa myyjää, alkoi auton takaa kuulua toisen myyjän kiroilemista. Nyt minua alkoi siepata jo todella pahasti, tässä putiikissa ei taida olla ainuttakaan asiallisesti käyttäytyvää myyjää.

Mietin jo hetken poistumista koko liikkeestä, mutta menin kuitenkin katsomaan, mikä sillä toisella myyjällä oikein mätti elämässään. Olo alkoi vaan tuntua enemmän psykiatrilta, kuin autokaupan asiakkaalta. Selvisihän se syykin siihen kiroiluun, raukka oli istahtanut vaaleilla housuillaan minun tavaratilaan laittamani kahvikupin päälle. Luulisi aikuisen miehen osaavan katsoa mihin istuu.

Nyt meinasi minullakin keittää. Ei edes kahvia anneta juoda rauhassa loppuun tässä liikkeessä. Maltoin kuitenkin kiukkuni, koska eihän asiakkaan sovi käyttäytyä huonosti, vaikka liikkeen henkilökunta sellaista esimerkkiä näyttääkin. Hieman kyllä ihmetytti, että olivat onnistuneet tekemään siitä tavaratilan verhoilusta juuri vähän vaaleamman, mitä Juhla Mokka on.

Toisen myyjän puhdistellessa housujaan, kysäisin kolmannelta myyjältä, että onkos tämän auton tavaratilan matossa sama likaa hylkivä käsittely mikä penkeissä on. Vastaus on minulle vieläkin pikkasen epäselvä. En saanut mitään selvää, vaikka kuinka yritin kuunnella mitä tämä myyjä huuteli painellessaan ovesta ulos. Housujaan puhdistelevalta myyjältä en uskaltanut mennä kysymään enää mitään, niin hurjalta hän näytti siinä touhutessaan. Haalarihommiin tuollainen sottapytty olisi saanut hankkiutua.

Tällä välin oli korvikevaihtoautopäällikkö saanut hengityksensä taas tasaantumaan ja mikä ihailtavaa, kiroileminenkin oli loppunut. Siitä ilostuneena lähdin kävelemään häntä kohti, jotta pääsisin esittämään pitkään mielessäni olleen tärkeän kysymyksen.

– Herra päällikkö, olisikos teillä lainata jotain työkalua helmakotelon avaamista varten?

– Täääh?

– Tarkastaisin vain, että onko siellä ruostesuoja-ainetta tarpeeksi.

– Eiii!

– Tuota minäkin vähän pelkään ja sen takia haluaisin tarkastaa tilanteen henkilökohtaisesti.

Vaikka esitin asiani todella reippaasti ja kuuluvalla äänellä, päällikön vastaukset olivat todella vaikeasti tulkittavia. Lopulta hän alkoi jälleen toistella itseään eli kiroilla. Nyt minulla kiehahhti jo hiukkasen, tällaista käytöstä minun ei tarvitse sietää enää hetkeäkään. Pyörähdin ympäri ja suuntasin kohti ulko-ovea. Tosin matkalla sinne, kävin ottamassa toisen kupin kahvia, sillä edellisen kupillisen juonti oli jäänyt ikävästi kesken. En viitsinyt jäädä enää sisälle sitä juomaan, vaan menin kupin kanssa suosiolla pihalle, ehkä siellä saisin juoda kahvin ilman henkilökunnan kiroilun kuuntelemista. Valitettavasti olin väärässä. Ne ulos juosseet myyjät olivat nimittäin molemmat törmänneet portaille pysäköimääni Rutinoffiin. Toinen istui pihan perällä nurmikolla verta vuotavaa nenäänsä pidellen, ja toinen makasi keskellä pihaa jalkaansa pidellen. Se, mikä ei ollut enää yllätys tässä tilanteessa, oli molempien kiroileminen.

Minulla meni maku koko kahvin juonnista ja paiskasin kahvikupin kohti lähellä olevaa roskista.

Olen kärsinyt koko ikäni epätarkasta heittokädestä ja taas se kostautui. Ei se kahvikuppi koskaan mitään roskista tavoittanut, hyvästi vaan NBA ja koripalloilijan ura. Roskiksen sijaan kahvikuppi lensi sisälle, ´esittelyauto´ tekstillä varustetun kulkuneuvon avoimesta sivuikkunasta ja päätyi penkille. Aika huolimaton jättää auto pihalle ikkunat auki, jokuhan saattaisi vaikka varastaa sen.

Ajattelin ensin huomauttaa asiasta pihalla oleville myyjille, mutta hetken mietittyäni päätin antaa asian olla. Tuskin niiltä mitään kiitosta olisin saanut, vaikka huomioinkin tuollaisen epäkohdan. Siirryin portailla odottavan rakkaan Rutinoffini luo ja istahdin sen niin tutulle penkille. En minä tuollaista korvikeautoa olisi huolinutkaan! Miten nämä myyjät kuvittelevat saavansa mitään kaupaksi tuollaisella palvelulla. Yritin lähteä ajamaan, mutta se pihalla makaava myyjä tukki tehokkaasti kulkuväyläni. Koska en viitsinyt ylitsekään ajaa, oikaisin lähimpien kukkaistutusten yli. Hienoa, ettei niitä ollut aidattu kivillä tai vastaavilla esteillä. Rutinoffin kapeus tuli taas todistettua positiiiviseksi seikaksi, sillä kun pääsi helposti ahtaammastakin paikasta tilanteen niin vaatiessa. Kotimatkan alkua sujui ensin todella rauhallisesti, sain körötellä neljäkymmentä kenenkään siitä suuttumatta. Sitten eräissä valoissa yksi mummo ei kerinnyt kunnolla alta pois, ja hänen käsilaukkunsa tarttui jotenkin ihmeellisesti Rutinoffin sivupeiliin. Minä olin jo aivan varma, että se on peilin menoa ja tulee kallis remontti. Mummo ei onneksi näyttänyt itseään pahemmin loukkaavan. Vilkaisin taaksepäin ja näin hänen hypänneen vaalean henkilöauton konepellille. Sieltä käsin hän pui minulle nyrkkiä. Oli varmaan jäänyt rauhoittavat ottamatta tältä päivältä. En jaksanut vaivaisen käsilaukun takia alkaa peruuttelemaan, vaan jatkoin matkaani. Muutaman kilometrin ajettuani huomasin postikonttorin pihassa olevan oranssin postilaatikon ja ajoin sen viereen. Otin käsilaukun irti peilistä ja sulloin sen reipasta väkivaltaa käyttäen postilaatikkoon. Toivottavasti siellä sisällä oli mummelin osoite. Postihan hehkuttaa hyvällä palvelullaan, saavat nyt näyttää sen toteen. Minulla meni yllättävän paljon aikaa laukun laatikkoon saamisessa, suuaukko oli tehty jostain kumman syystä kovin pieneksi. Harmi, että minulla ei ollut paperia mukana, olisin voinut jättää maininnan tuosta suuaukon pienuudesta. Loppumatkalla ei mummoja näkynyt, ja pääsin ilman välikohtauksia kotipihalle asti. Päivä oli ollut henkisesti niin rasittava, että suunnistin suoraan sisälle kolmanteen kerrokseen ja siellä olohuoneen sohvalle.

Esitteiden tutkimista

Heräsin hirmuiseen kolinaan keskellä yötä, tai niin minusta ainakin tuntui. Kello tosin väitti, että oli jo keskipäivä, vaan kerrankos sekin erehtyy. Minulle nuo tunnit eivät ole ollenkaan niin tärkeitä kuin useimmille muille ihmisille. Mikäli en tänään kerkeä mennä johonkin, niin menen sitten huomenna tai vaikka ensi viikolla. Yö oli ollut todella rauhaton kaikkine painajaisineen. Minulla taisi olla yhä autokuume päällä. Suussa ei kylläkään tuntunut bensan makua, joten ei tauti vielä pahimmillaan tainnut olla. Edellinen reissu korvikeautokauppaan ei ollut tuonut parannusta tähän tautiini. Ainoa hyöty siitä reissusta oli se, että nyt on kaapissa paljon pipareita. Kyllä oli toisaalta reilu liike, kun sain ottaa niitä ihan itse.

Aloin kuunnella tarkemmin tuota ihmeellistä kolinaa, joka tuntui kuuluvan eteisestä. Ääni kuulosti lähinnä siltä kuin jotain painavaa tungettaisiin kerta toisensa jälkeen postiluukusta sisään. Koska en saanut millään päähäni, mitä sieltä noin paljon olisi tulossa, päätin mennä katsomaan. Saapuessani eteiseen, se oli jo puolillaan kaikenmaailman kirjekuoria ja esitteitä. Silloin minulla välähti, ystävälliset autoliikkeet ja maahantuojathan ne minulle korvikeautoesitteitään ovat lähettäneet. Edellisen kerran netissä ollessani olin pyytänyt esitteitä kaikista mahdollisista paikoista ja kaikista tunnetuista malleista, helpottaakseni kovaa autokuumettani. Mielenkiintoisimmista malleista olin pyytänyt esitteet varmuuden vuoksi kahteen kertaan, jotta varmasti saisin ne. Epäilin nimittäin, että kaikki eivät reagoi vielä ensimmäiseen pyyntöni. Jos asiakas pyytää jotain kaksi kertaa, niin hän on todennäköisesti tosissaan asiansa suhteen.

Postinkantaja ei vaan tainnut olla urakastaan kovin innoissaan, sillä asuin kolmannessa kerroksessa, eikä meillä ole hissiä. Toisaalta, jos on tuollaisen palveluammatin itselleen valinnut, ei pidä valittaa moisista pikkuseikoista. Kuuntelin hiljaa oven takana, miten postinkantaja itsekseen jupisi, ettei enää ikinä kantaisi tällaista määrää mainospostia kenellekään, vaan tunkisi ne lähimpään paperinkeräyslaatikkoon.

On se muuten jännää, kuinka paljon yhdeltäkin automerkiltä tulee postia, kun pyytää esitteet joka mallista ja vielä kahteen kertaan. Ei taida oikein logistiikka toimia niillä firmoilla, kalliiksihan tuollainen tulee pitemmän päälle. Luulen kyllä noiden esitteiden hintojen olevan sisällytetty autojen hintoihin. Vaan entäpä, jos palauttaisın esitteet? Saisivat käyttää ne uudelleen, ja minä saisin esitteen hinnan verran alennusta. Pursuten hyvää tuulta, suorastaan loikin keittiön puolelle kahvinkeittoon. Otin kaapista autoliikkeestä tuomiani pipareita aamupalaksi, eihän sitä kukaan jaksanut tyhjin vatsoin esitteitä lueskella. Kahvin valuessa kävin eteisessä lajittelemassa esitteet, jottei tarvitse kahteen kertaan samoja lueskella. Kaksoiskappaleita oli aikamoinen pino, enkä millään

viitsisi niitä roskikseen asti alkaa kanniskelemaan. Lisäksi roskiin vienti olisi painotuotteiden totaalista väärinkäyttöä.

Hetken mietittyäni sain loistavan idean. Kävin jakamassa ne muutaman lähimmän naapurin postiluukkuihin. En jaksanut lähteä ravaamaan kovin pitkälle, joten laitoin noille muutamille naapureille mainoksia muidenkin edestä, jakakoot eteenpäin, jos siltä tuntuu. Tuossa oli kyllä yksi harmittava juttu, yksikään noista kyseisistä naapureista ei omistanut autoa, osa ei taida osata edes suomea. Onneksi autoesitteissä on suuret värikkäät kuvat, joita voivat kieltä taitamattomatkin katsella.

Eihän sitä koskaan tiedä, vaikka joku noista naapureistani innostuisi esitteiden innoittamana ostamaan auton. Toisaalta realistisesti ajatellen, ei noilla sosiaalitoimiston tienesteillä taideta uusia autoja ostella. Tuntuu nimittäin todella harva käyvän töissä tästäkin talosta. No, eipähän tarvitse olla päivisin yksin.

Palatessani keittiöön, oli kahvikin jo tippunut. Kaadoin ison kupillisen kahvia ja otin kyytipojaksi viisitoista piparia. Avasin ensimmäisen mielenkiintoisen näköisen esitteen tutkiakseni sitä tarkemmin. Siinä oli jotenkin tutunnäköinen korvikeauto. Kyllä, se oli todellakin samanlainen auto mitä olin käynyt jo katsomassa. Todella positiivista, että hekin olivat lähettäneet esitteensä minulle tutkittavaksi. Esitteissäkään ei puhuttu mitään helmakoteloiden ruostesuojauksesta, joten se asia jäi yhä epäselväksi. Esitteessä mainittiin autolla olevan kahdentoista vuoden puhkiruostumattomuustakuu, tosin lisämaininnalla, ettei autoa saa säilyttää ulkona pitempiä aikoja eikä altistaa kosteudelle. Katon sisäpuolen maalipinnan paksuudesta ei esitteessä mainittu sanaakaan. Tuntui olevan todella puutteellinen läpyskä, täynnä vain hienoja kuvia ja nauravia ihmisiä. Eivät tainneet olla kyseisen automallin omistajia, koska näyttivät niin iloisilta. Alustan suojauksen ajattelin jossain vaiheessa tarkastaa. Minua kiinnosti lähinnä se, että onko massattujen kohtien alla ollenkaan maalia. Tuollaisissa paikoissa on nimittäin aika helppo höynäyttää herkkäuskoista kuluttajaa.

Minulla oli mielessä monta muutakin kysymystä arvon autokauppiaille. Esimerkiksi se, miten vilkun käyttö vaikuttaa auton kokonaiskulutukseen. Tästä asiasta ei ollut yhdessäkään esitteessä minkäänlaista mainintaa, vaikka sehän on selvä, että järjetön vilkun käyttö lisää kulutusta ainakin jonkin verran. Rutinoffinkin käynti ihan aaltoilee vilkun tahtiin, joten ei se kovin vähäpätöinen seikka voi olla. kokeilin kerran Rutinoffin hätävilkkuja, ja se sammui saman tien. En ymmärrä mitä virkaa moisella varusteella edes on, jos sitä ei voi käyttää. Ovelat markkinamiehet jättävät tuollaiset oleelliset seikat tahallaan kertomatta. Vilkun käytön suhteen olen itse sillä linjalla, että minä ainakin säästän ja jätän vilkuttelemisen muille. Tuhlatkoot ne, joilla on siihen varaa.

Autojen teknisissä tiedoissa oli paljon ihmeellisiä termejä. Niissä puhuttiin esimerkiksi jostain kilohattiwatista. Vai olikos se vain pelkkä kilowatti? Ei Rutinoffissa sellaisia ole, siinä on vain perinteisiä hevosvoimia ja niitäkin rajallisesti. Olivatkohan nuo kilowatit jotenkin tehokkaampia, kuin vanhat kunnon pollet? Minulla on herännyt sellainen epäily, koska nuo esitteissä olevat autot tuppavat menemään aina lujaa ohi. Kerran sain Rutinoffin kulkemaan sataakolmeakymmentä erään isomman auton imussa ja jyrkässä alamäessä. Sekään ei riittänyt, vaan ohitse lappoi autoa yhtenä letkana. Yritin aikoinaan ensimmäistä Rutinoffia ostaessani kysellä, paljonko siinä on tehoa koneessa? Myyjän vastaus oli, että riittävästi. Samoin kiihtyvyys nolasta sataan oli myyjän mukaan riittävä. Menin jotenkin onnesta sekaisin kuullessani nämä kommentit. Tietäähän jokainen autoista perillä oleva, että Rolls Roycenkin suorituskyky ilmoitetaan samalla tavalla. Olin todella ylpeä autostani, jonka suorituskykykin oli luksusautojen luokkaa. Jotenkin minun nenääni haiskahti kuitenkin palaneen käry, olikohan Rutinoffia matkittu tässä asiassa?

Rutinoffin valmistusmaa ei ole selvinnyt minulle koskaan, sillä missään kohtaa autoa ei lue made in jotain. Yritin sitä aikoinaan tiedustellakin automyyjältä, mutta vastaukseksi sain, ettei sitä poika valmistusmaalla ajeta vaan autolla. Varaosatkin tulevat harmaissa laatikoissa, joissa on ainoastaan punaisella kirjoitettu numerosarja, enimmillään jopa neljä numeroa. Tuon olen ajatellut johtuvan Rutinoffin tehtaan tehokkaasta kierrätysjärjestelmästä, he eivät tuhlaa energiaa turhan prameisiin pakkauksiin. Laatikot muistuttivat vanhoja kumisaapaslaatikoita ja niissä olevat numerot tukivat tuota teoriaa. Useilla varaosilla näytti olevan samankokoinen laatikko ja niissä ihan sama varaosanumerokin, esimerkiksi luku 44 esiintyi tosi usein. Nelinumeroisista numerosarjoista tuli väkisinkin mieleen vuosiluvut. Virranjakajan kannella ja etupyörän laakerilla oli ihan sama numerosarja 1973. En kyllä ymmärrä miten niitä voi tilata varaosanumeron perusteella. Minua alkoi pikkuhiljaa tympiä jonninjoutavien esitteiden selaaminen, kaikissa vain paljon monivärisiä kuvia ja niitä kilowatteja.

Hörppäsin loput kahvit ja suunnistin makuuhuoneeseen pukeutumaan. Juuri, kun olin saanut vaatteet päälleni, alkoi rapusta kuulua hullun naapurin ämmän mekastusta. Kuulosti kailottavan jostain esitteistä niin, että rappu raikui. Mikähän sitäkin taas vaivasi? Meinasin jo soittaa auton sitä hakemaan, kun muistin mistä esitteistä oli kysymys. Ei tainnut olla hullu ämmä autoilun ystävä. Siitä huolimatta piti oikein pinnistellä, etten olisi näppäillyt 112:ta.

Odottelin tovin, jotta hullu ämmä menee takaisin asuntoonsa, ettei tarvitse sen jupinoita kuunnella rapussa. Ties mitä hulluja ajatuksia siitä saattaisi tarttua, ja joutuisin itsekin syömään rauhoittavia. Tilanteen rauhoituttua, otin keittiön pöydältä nipun jo luettuja esitteitä ja pistin ne matkalla hullun ämmän postiluukusta sisälle, eipähän tarvitse tyhjän takia raivota. Ihmiset tuntuvat nykyisin hermostuvan ja ottavan pulttia todella herkästi ja mitä ihmeellisimmistä asioista

Ensimmäinen koeajo

Ulkona oli todella upea päivä, Rutinoffikin suorastaan kiilteli mattapintansa alla. On aika kummallinen juttu, että kaksi vuotta vanhassa autossa on maalipinta mennyt ihan matakksi. Olin yrittänyt varoa sitä viimeiseen asti, edes vettä en ollut sille laskenut, ettei se vaan vahingoittuisi. Puhumattakaan mistään shampoosta, joka voisi likaa poistavine aineosineen syövyttää sen totaalisesti pilalle. Mitenköhän pahalta se näyttäisi, jos olisin sitä sienellä tai harjalla veden kanssa hionut? Pelkkä ajatuskin siitä puistatti minua. Todennäköisesti joutuisin viemään sen jo maalattavaksi.

Autossa muistin, että olin unohtanut vaihtaa sen kärkikolmion paikan itselleni myönteiseksi. Täytyy yrittää muistaa käydä tekemässä se joku yö. Onneksi en ole minkään asian suhteen pahimpia hosupellejä. Hyvätkin ideat vaativat aina kunnollisen kypsytelyn, jotta ne onnistuisivat kunnolla. Minun pitää hankkia jostain rautakanki. Ostaa en viitsi, kun ei ole oma liikennemerkkikään kysymyksessä. Täytyy pitää silmät auki, eiköhän sellainen löydy joltain rakennustyömaalta. Hetken tuumailtuani, päätin suunnistaa erääseen isoon autoliikkeeseen katselemaan mitä heillä on vaihtoautohallissa tarjolla. Hyvällä tuurilla siellä saattaisi olla vaikka se etsimäni tuoreempi Rutinoff.

Onneksi keskellä päivää liikennekin sujuu joustavammin, kun pahimmat liikennetörpöt ovat töissä meuhkaamassa. Oman kokemukseni mukaan nämä tyypit ovat poikkeuksetta jossain asiakaspalvelutiskillä tiuskimassa asiakkaille. Tuokin on sellainen epäkohta, joka vaatisi korjaamista tavalla tai toisella. Ajankohdasta huolimatta sain ajella rauhassa vain pari ensimmäistä kilometriä, ennen kuin ensimmäinen törppö alkoi vilkutella minulle valojaan. Olikohan sillä joku hermostollinen vika etusormessaan, kun se noin pahasti väpätti siinä valoviiksellä. Lääkäreiden pitäisi puuttua herkemmin tuollaisiin hermostovaivoihin, nehän haittaavat muita tiellä liikkuja todella paljon, kun pitkät valot vilkkuvat takapuskurissa.

Mielestäni en ollut syönyt kyseisen herran eväitä tai tehnyt hänelle muutakaan pahaa, ajelin ainoastaan neljääkymmentä kahdeksankymppin rajoitusalueella. Olisi kaveri tehnyt omalla tieosuudellaan mitä haluaa, eikä alkaa osoittaa mieltään sille, mitä minä teen omalla osuudellani. Onneksi Rutinoffin taustapeili oli pudonnut jo aikoja sitten, joten valojen vilkuttelemine ei häirinnyt niin pahasti. Lopulta kyseinen mielenosoittaja pääsi ohi. Meni vaan sen verran rivakasti, että pelkkä hänen autonsa imu nosti Rutinoffin nopeuden hetkeksi viiteenkymmeneen kilometriin tunnissa. Tuosta taas tuli puhdasta säästöä meikäläiselle. Olen laskenut, että kaksi kauppareissua

neljäkymmentä kahdeksankymppin sijaan, säästää minulle reilun euron. Eurolla taas saan kupin kahvia lähimmän huoltoaseman baarissa.

Pääsin lopulta autoliikkeen pihalle, jossa oli yllättäen pysäköintiongelmia, missään ei ollut Rutinoffin kokoista vapaata paikkaa. Aikani ympärille katseltuani huomasin kyltin, jossa luki ”fiksaus”. Hienoa, hehän voivatkin samalla imuroida autoni, minun ollessa sisällä uutta katselemassa. Ajoin kyseisen kyltin alla olevasta ovesta liikkeen sisälle ja suoraan erään joutilaan näköisen kaverin viereen.

– Pelkkä sisäpuhdistus ja imurointi tälle, huudahdin autosta noustessani.

– Aha, mutta minne?

– Sinne alas pääoven eteen, kun homma on valmis.

– Mutta kun...

En viitsinyt jäädä kaverin höpinöitä pitemmäksi aikaa kuuntelemaan, kait nyt iso mies saa auton imuroitua ja puhdistettua ilman kädestä pitämistä ja kirjallisia ohjeita. Hienoa kuitenkin, että heillä on tällainen palvelu asiakkaille, pitäisi käydä oikein liikkeen johtoa siitä kiittelemässä. Monikaan firma ei viitsi paneutua asiakaspalveluun näin perusteellisesti. Marssin sisälle siitä ovesta, jossa oli maininta vaihtoautoista. Katselin hetken aikaa ympärilleni, mutta en löytänyt hakemaani mistään, nimittäin kahvipannua, kahviautomaattia tai edes vaivaista termospulloa. Huipussaan ollut autonkatselufiilis putosi noin kaksi pykälää alaspäin. Sitten minulla välähti, huollon puolellahan on monissa liikkeissä ainakin kanta-asiakkaille tarkoitettua kahvia tarjolla. Pidän kanta-asiakkaana sellaista henkilöä, joka on saanut riesakseen sen heikoimman lenkin eli maanantaikappaleen. Oikeastaan pitäisi viettää hiljainen hetki heidän kärsimystensä muistoksi. Ehkä joku toinen kerta kuitenkin, koska nyt minun kahvihammastani kolotti aivan vietävästi.

Kävelin suoraan huollon puolelle, joka oli salakavalasti piilotettu kerrosta ylemmäksi. Tuntui olevan muotijuttu tällainen kerrosrakentaminen autoliikkeillä, jopa parkkipaikat ovat nykyisin katoilla. Omakohtaiset kokemukset noista kattoparkkipaikoista olivat aika vähäiset, Rutinoff nimittäin hyytyy yleensä jo puoleen väliin niiden jyrkkiä rampeja. Olivat onneksi hissin rakentaneet, ei tarvinnut itseään portaissa rasittaa.

Olin arvannut oikein, huollossa oli kahvia tarjolla. Olin tänään kohtuullisella päällä ja join vain viisi kupillista kahvia, ilmaista kahviahan ei tule koskaan juotua liikaa. Nyt join kahvit varmuuden vuoksi kaukana kaikista autoista, enhän minä tahallani halunnut mitään harmea aiheuttaa.

Kahvit juotuani palasin samaa tietä takaisin vaihtoautohalliin. Vieläkään siellä ei näkynyt yhtään myyjää. Tosin eipä tuo minua haitannut, sainpahan katsella autoja rauhassa.

Kävelin hallin päästä päähän useamman kerran, mutta missään ei näkynyt ainuttakaan Rutinoffia. En ollut oikeastaan edes yllättynyt, sillä hyvät autothan ovat liikenteessä, eivät vaihtoautohalleissa

pölyttymässä. Pian silmiini sattui hallin perällä oleva punainen korvikeauto, joka suorastaan kutsui luokseen. Lähestyin varovasti tätä ylväsryhtistä kaunotarta, vai lieneekö ollut sittenkin kulkuri. Kilometrilukema viittasi enemmän siihen kulkuriin. Ihmeellistä miten yhdellä, 80-vuotiaalla mummolla olleella, puolivuotiaalla autolla oli ajettu jo 60 tuhatta kilometriä. Mummo oli nähtävästi harrastanut muutakin, kuin pelkkää kissan silittelyä kotipirtissä. Aika paljon ne näyttivät saavan mahtumaan tekstiä siihen peilissä roikkuvaan lappuun. Ihme kun ei ollut mummon osoitetta ja puhelinnumeroa siihen laittaneet. Voisivat halukkaat soittaa mummolle ja kysellä autosta tarkemmin. Toisaalta mitäpä se minulle kuuluu, kuinka paljon mummelit autoillaan ajelevat.

Tutkiskelin auton paperit ja ne näyttivät olevan ihan kunnossa, mitä nyt väri oli merkitty rekisteriotteeseen epähuomiossa väärin. Tuollaistahan voi sattua kenelle tahansa. Otteen mukaan auton piti olla sininen. Onneksi ei ollut, sillä en voi sietää muita, kuin punaisia autoja.

Rekisterikilvet sentään täsmäsivät otteen kanssa, tarkastin varmuuden vuoksi molemmista päistä. Seuraavaksi laitoin virrat päälle ja tarkastin merkkivalojen toiminnan. Käynnistin auton ja ainoastaan yksi merkkivalo jäi palamaan. Kyseisessä merkkivalossa oli jotain vieraskielistä tekstiä, jota en ymmärtänyt. Aika hyvin, jos noin kymmenestä merkkivalosta vain yksi jää palamaan. Pitää katsoa kotona sanakirjasta mitä ”check engine” teksti tarkoittaa. Sammutin moottorin saman tien, jottei henkilökunta kuolisi häkään, sellaista en halunnut missään tapauksessa omalletunnolleni. Vieläkään ei näkynyt myyjiä missään, vaikka olin puuhastellut jo pitemmän aikaa auton luona. Joko en ollut potentiaalisen asiakkaan näköinen tai tällä liikkeellä oli erittäin tiukka myyntikiintiö käytetyille autoille ja se oli tullut tälle kuulle jo täyteen. Ikävää jos lupaavasti alkanut autonkatselureissu tyssää tällaiseen muotoseikkaan. Tilannetta ihmetellessäni paikalle saapasteli joku liimaletti.

– Hei pappa, voisinkos mä tyypätä tota oven edessä olevaa makeeta urheilukärryä?

– Minun puolesta ihan vapaasti, autothan ovat ajamista varten.

– Haluutsä nähdä mun ajokortin?

– Ei kiitos, minulla on omakin kortti.

Olipas reippaan oloinen nuorukainen, taisi olla vauhti veressä, kun pihalta lähtiessään kivet vaan ropisivat liikkeen ikkunoihin. Taisi olla potentiaalinen asiakas, kun tuolla tavalla autoa testasi heti liikkeen pihassa. Pitäisiköhän minunkin lähteä pihasta koeajolle niin, että kivet ropisisivat metrin korkeudelle liikkeen ikkunoihin. Näyttäisi varmaan sisältä katsottuna upealta. Rutinoffilla tuollainen ei oikein onnistu. Viimeksi se sutaisi, kun olin pysäköinyt sen huoltoaseman pihalla öljyläikän päälle. Tämäkin tapahtui sen takia, että sen samaisen öljyn liukastama bootsin pohja lipesi vahingossa kytkimeltä.

Koska myyjät eivät tulleet ostajan luokse, täytyi ostajan mennä myyjien luokse. Muistelin Raamatussakin olleen jonkin vastaavan vertauksen. Kävelin reippain ja määrätietoisin askelin myyjien kopin luo ja koputin kohteliaasti sen karmiin.

– Päivää, tahtoisin käydä kokeilemassa tuota punaista perheautoa, sitä mummolla ollutta.

Kopissa oleva ylipainoinen kaljupää katseli minua epäuskoisen näköisenä ja vastasi.

– Autoa vaihtamassa kenties?

– No joo, tai oikeastaan Rutinoffia.

– Hah hah hah haaa, kröhöm, siis kuulinko oikein? Että ihan Rutinoffia, hah hah hah, vastasi tämä jätemylly naureskellen.

On se kumma minkälaista palvelua nykyisin saa autoliikkeissä, vaikka kuinka olet itse asiallinen, niin sinua kohdellaan kuin koiranmakkarapötköä makkaratehtaalla.

– Voisinkos nyt kuitenkin koeajaa sen punaisen yksilön, jotta saisin kunnon selville?

– Hih hih hii, käy sitten ajamassa, jos kerran mielesi tekee päästä eroon Rutinoffista, hah hah haa.

Jatkoi jätemylly hekotteluaan. Siinä sai makkaraperunat kyytiä mahassa.

– Kiitos, palaan noin puolentunnin kuluttua. Vastasin hänelle asiallisesti, vaikka mokomakin hekottelu alkoi jo tympiä.

Kävelin punaisen korvikeauton luo, istahdin kuskin penkille ja käynnistin moottorin. Sama mystinen valo jäi vieläkin palamaan. Mitäpä tuosta yhdestä valosta, ajattelin autoa ulos ajaessani. Pihalla mietin vielä sitä lentävää lähtöä, mutta luovuin siitä, koska paikalla ei ollut tarpeeksi yleisöä, joka olisi voinut taputtaa sille.

Mittareita tutkailtuani huomasin bensa oleva todella vähissä. Onneksi se ihasäkki oli tällä välin lyllertänyt auton vierelle.

– Onkos jotain ongelmia heh heh?

– Bensa on lähes loppu.

– Ota tuolta lähimmältä huoltoasemalta sen verran, kun katsot tarvitsevasi ja pyydä laittamaan tämän firman piikkiin.

– Tämä selvä.

Lähdin välittömästi liikkeelle, ettei tuo possu tukehtuisi makkaraperunoihinsa, niiden jämät näyttivät olevan lautasella hänen kopissaan. Ajoin huoltoasemalle, joka oli ihan nurkalla. Sen verran paksukaisen hekotteleminen ketutti, että keräsin huoltoasemalta kaikki löytämäni tyhjät kanisterit ja pullot mittarin viereen. Laskin ne täyteen bensaa ja sulloin korvikeauton konttiin. Korvikeautoon puolestaan laitoin kolme litraa bensaa, sillä käy nimittäin mainiosti meillä kotona. Kävin sisällä kertomassa, kenen piikkiin bensat menevät. Tyttö pyysi kuittauksen lappuun, johon

minä kirjoitin nimeksi Läski Imbesilli. Tosin minun käsialani on sen verran epäselvää, että tuon voi tulkita monella tavalla.

Hyppäsin taas autoon ja lähdin jatkamaan matkaa, nyt jo reippaammin kaasuttaen. Matkalla huomasin yhden rakennustyömaan ja päätin poiketa katsomaan, löytyisikö sieltä joutilas rautakanki. Yleensä kun menee johonkin ja esittää asiansa vakuuttavasti, niin sinulle annetaan mitä pyydät. Menin erään työmaakopin edessä seisoskelevien haalaripukuisten miesten juttusille.

– Missä päin rautakanget ovat? Olisi pikkaisen käyttöä moiselle työkalulle.

– Tuollahan ne ovat nurkan takana, haalaripukuiset vastasivat oikein kuorossa.

Menin nurkan taakse ja otin sieltä rautakangen mukaani. Palattuani autolle, olivat haalaripukuiset häipyneet, joten pakkasin kangen autoon ja suunnistin kotia kohti. Loppumatkan ajoinkin huimaa ylinopeutta. Tarkasti katsottuna kahdeksaakymmentäviittä, kahdeksankymppin rajoitusalueella. Olo alkoi tuntua suorastaan rikolliselta, eli minulle ei sovi tällainen kaahailu. Kurvasin pienissä omantunnontuskissa kotipihalle ja kannoin bensa-astiat ja rautakangen verkkokellariin.

Kun nyt kerran olin kotipihalla ja minulla oli hetki aikaa, päätin tarkastaa yhden minua jo pitemmän aikaa vaivanneen asian. Otin korvikeauton vararenkaan esille ja siitä ilmat pois. Laitoin venttiilin taskuuni, sitä voisi tarvita myöhemmin Rutinoffissa. Tämän jälkeen avasin vararenkaan kyljen luotettavalla Leathermannilla. Minua on askarruttanut se, että ruostuuko vararenkaan vanne, jos se on käyttämättömänä autossa. Ei ollut näemmä tämän auton vanne ruosteessa. Kyllä helpotti saada vastaus tähänkin mieltä painaneeseen kysymykseen. Ihan kaikkea en viitsi myyjiltäkään mennä kysymään. Saattaisivat pitää pahimmassa tapauksessa ihan kajahtaneena ja ohjata kohteliaasti ulos liikkeestä.

Koska kaikki tärkeimmät hommat oli tehty, lähdin ajelemaan takaisin autoliikkeeseen. Matka sujui tällä kertaa lievällä kahden kilometrin ylinopeudella. Ajaessani liikkeen pihaan, huomasin rakkaan Rutinoffini olevan jo pääoven vieressä, todella hienoa palvelua heiltä. Vaihtoautohallin ovet olivat auki, joten ajoin suoraan sisälle ja myyjien kopin eteen.

– Miltäs vaikutti? Kuului munkkipossulla vaimennettu kysymys kopista.

– Muuten hyvä, mutta pikkaisen pieni rakennustarvikkeiden kускаamiseen. Lisäksi vaikuttaa turhan janoiselta minun makuuni.

– Kait me silti siitä kaupat tehdään?

– Ei tehdä, en voi sietää autoa, jonka vararengaskin on rikki. Tätä on pidetty tosi huonosti.

– Mmmmm, kröööööh, kuului vastaus kopista.

Munkkipossu näytti olevan tuolle myyjälle tärkeämpi, kuin asiakkaan kuunteleminen. Jätin hänet mutustelemaan possuaan ja poistuoin paikalta. Kävelin ovelle, jossa pari myyjää katseli ihmeissään ympärilleen, kuin jotain etsien.

- Onkos pojilla pallo tai joku muu peliväline hukassa?
- Yksi urheiluauto on kadoksissa, tuumasi toinen heistä.
- Kokeilkaa keltaista pörssiä, jos vaikka olisi siellä myynnissä.
- Ei tänne tarvitse tulla vittuilemaan, vastasi äskeinen myyjä happaman oloisena.

Etsiköön itse autonsa, kun ei kerran apu kelpaa. Marssin suoraan Rutinoffini luo ja istuin sisälle. Se oli todellakin putsattu ja puunattu sisältä viimeisen päälle. Apukuskin penkille oli jätetty joku lappu. Se näytti olevan meikkaamon lasku vaihtoautomyynnille. Minkähän takia ne minun autoni putsaamisesta laskuttavat oman talon toista osastoa? Toisaalta eiväthän minulle heidän sisäiset laskutuksensa kuulu. Minulle jäi ihan hyvä fiilis tästä reissusta, vaikka ei tullutkaan tehtyä autokauppoja. Olihan minulla nyt viimeisen päälle puunattu Rutinoff alla sekä verkkokellarissa useita bensakanistereita ja rautakanki. Aina kannattaa käydä vierailulla autoliikkeessä. Tyytyväisenä itseeni ajelin tällä kertaa jopa viittäkymmentä, päätin nimittäin hiukan tuhlata hyvän fiiliksen kunniaksi. Minut ohitettiin kotimatalla vain satakunta kertaa. Onkohan liikenne vähentynyt jostain syystä?

Kotiin päästyäni otin esiin sanakirjan ja katsoin, mitä asiaa autoliikkeen auton merkkivalolla oli minulle ollut. Sanakirjan mukaan valo tarkoittaa ”tarkista moottori”. Kyllähän siellä moottori oli paikoillaan, tyhmänäkö nuo valot minua pitävät. Taitaa olla joku uusi konsti, jolla ihmiset saadaan hölmöinä kurkkimaan konepellin alle. Minähän en tuollaiseen vipuun mene.

Rutinoff Sumuvalon testissä

Heräsin jälleen kerran postiluukun kolahdukseen. Pitäisi tehdä postille anomus, jotta jakaisivat lehdet vasta iltapäivällä tai illalla. Tosin tänään odotinkin postia, koska Rutinoff oli testattu uusimmassa Sumuvalo-lehdessä. Tämä oli ensimmäinen kerta, kun Rutinoff on huolittu mihinkään testiin. Nytkin se oli lehden mukaan joutunut siihen puhtaasti vahingossa, joku oli nimittäin lähettänyt testiautopyynnön väärälle maahantuojalle. Minä olin ihan varma, että Rutinoff on kyseisen testin selvä voittaja, olihan autoni maailman paras. Sumuvalo-lehti taas oli monien autoilijoiden raamattu. Sen sanaa uskottiin niin hyvässä kuin pahassakin. Monet ihmiset jopa ostavat autonsa kyseisen lehden testien perusteella. Osalle tuntui olevan tärkeintä se, että heidän autonsa on testivoittaja. Kävin hakemassa lehden eteisestä ja aloin lukea sitä innoissani. Etusivulla oli iso otsikko ”Perheautojen vertailu” ja alempana silmiä hivelevä teksti ”mukana myös Rutinoff”. Hintahaitari oli tällä kertaa poikkeuksellisen laaja, koska Rutinoff oli mukana testissä. Se olikin ylivoimaisesti halvin koko porukasta.

Maantieajosta Rutinoff oli saanut jopa yhden pisteen. Tämä sen takia, että se oli pysynyt tiellä lähes koko testin ajan. Ainoastaan kaksi kertaa oli tuuli vienyt sen mennessään ojaan. Molemmilla kerroilla oli onneksi vältytty henkilövahingoilta. Yksikään testaaja ei ollut suostunut ajamaan sillä toista kertaa, joten hommaan oli jouduttu palkkaamaan lisää väkeä. Lehdessä olleen sivuhuomautuksen mukaan oli ensimmäinen kerta, kuin yhden auton ajamiseen tarvittiin bussilastillinen ulkopuolista porukkaa. Urat eivät olleet haitanneet Rutinoffia ollenkaan, se ei nimittäin sopinut kapeutensa takia minkään muun auton tekemiin uriin. Tuulen suhinaa oli mittareiden mukaan koko ajan saman verran, riippumatta siitä olivatko ikkunat auki vai kiinni. Ohjausta taas oli haukuttu tunnottomaksi ja arvaamattomaksi klappin takia. Kuulemma puoli kierrosta klappia ei kuulu tämän päivä autoon.

Jarruista mainittiin se, että satasen vauhdissa pysähtyminen vaatii matkaa vähintään sata metriä tai enemmän. Lisämainintana oli jonkun kateellisen testaajan kommentti ”Älä jarruta mutkassa, menee metsään”. En ymmärrä ammatti-ihmisiä, jotka tuolla tavalla panettelevat näinkin hyvää autoa, vaihtaisivat suosiolla alaa. Suorituskyvyn mainittiin olevan todella heikko viiden hengen kuormalla. Samalla ihmeteltiin, kuinka auto on yleensä voitu rekisteröidä viidelle.

Itse pidin tahallisenä mustamaalaamisena tällaista Rutinoffin haukkumista. Jos kerran tuuli vie auton ojaan, on se taatusti kokemattoman kuskin vika. Mitäs ei seuraa säätiedotuksia ja tuulensuuntia! Pakkoko sinne tienpäälle on hirmumyrskyllä mennä?

Uriin sopimattomuus on vain positiivista, kuka nyt urissa vapaaehtoisesti haluaisi ajaa. Plussaa tuollaisesta pitäisi ennemminkin antaa, kuin miinusta. Suhinoista sen verran, että onhan se vällän kätevää, jos voi ajaa ikkunat auki ilman, että suhinat kasvavat. Näin tuuletuskin toimii ilman lisämeteliä. Veivatkaapa muista autoista ikkunat auki satasen vauhdissa, niin siellä ei istu kukaan kovin pitkää matkaa.

Ihan järjetöntä alkaa nipottaa jostain ohjauksen klapista, siihen tottuu ihan hyvin parissa tuhannessa kilometrissä. Eikä ole taatusti ylitehostettu, koska ei ole sitä tehostinta. Jarrutusmatkankin arviointi on todella näppärää, kun sen näkee suoraan nopeusmittarista. Satasen vauhdissa matka on sata metriä ja sitä rataa.

Kaupunkiajostakin oli tullut kokonainen piste. Ensin moitittiin ohjaustehostimen puutetta.

Kääntösäteen sanottiin olevan niin iso, etteivät edes pienimmät lentokentät riitä u-käännöksen tekemiseen. Pilaritkin oli kuulemma sijoitettu niin, ettei pysäköidessä näe mitään kulmia.

Taas haukuttiin hyvää autoa ihan suotta. Ohjaustehostimet vain veltostuttavat ihmisiä, kun kaikki on niin kevyttä ja herkkää. Kunnon tehostamaton ohjaus, niin illan punttisalitreenit voi jättää hyvällä omallatunnolla väliin. Mitä iso kääntösäde haittaa, kun kerran auto on todella pieni. Sillä voi mainiosti hurauttaa jalkakäytävää pitkin tai vaikka puiston läpi, jos ei muuten käänny. Kun pysäköintipaikaksi valitsee jalkakäytävän, ei niitä kulmiakaan tarvitse niin tarkkaan nähdä. Näytti vahvasti siltä, että Rutinoff yritetään saada näyttämään huonommalta, kun mitä se todellisuudessa on.

Suorituskyvyn ja kulutuksen arvostelusta oli tullut yksi piste. Kulutus oli kuulemma tehoihin nähden puskutraktorin luokkaa. Kiihtyvyyden kohdalle pitäisi laittaa kuulemma kuskin, ei auton kiihtyvyys. Lehden mukaan kiihtyvyyden mittaamiseen kävisi kalenteri kelloa paremmin. Nollasta sataan kiihtyvyys oli ilmoitettu kilometreissä, ei sekunneissa. Ohituskiihtyvyyden kohdalla oli maininta ”ei mahdollista normaalioloissa”.

Todella törkeätä tekstiä minun mainiosta Rutinoffistani, joka on taatusti paras auto. Kuka käskee kaahata niin että kulutus nousee. Ajaisivat vaan muutkin neljääkymmentä, niin pysyy kulutus pienenä. Mitenkä niin ei pääse ohi? Minä olen ohittanut Rutinoffilla monta kertaa, varsinkin mopoja. Kyllä Rutinoff kulkee 130km/h jos pääsee tarpeeksi ison auton imuun ja myötämäkeen, olen sen ihan itse kokeillut. Eihän Suomessa saa edes ajaa 120km/h lujempaa, mokomatkin lainrikkojat.

Sisätiloista ja varusteista oli tullut 1,5 pistettä. Se puolikas piste oli tullut Rutinoffin ainoasta lisävarusteesta, sumuvaloista. Testiauto oli ollut nimittäin varustellumpi malli, ihan kuten minullakin on. Sisätiloista mainittiin, että sopiihan sinne, pieniä ihmisiä ja niitäkin vain vähän.

Tavaratilasta sanottiin seuraavaa: ”jos sinne saa tavaransa jotenkin sopimaan, niin luukku kiinni

laitettaessa saranasysteemi tekee niistä muusia”. Jälleen kerran tuo oli kamalaa potaskaa.

Sumuvaloista ja niiden saamasta puolikkaasta pisteestä olin tosi ylpeä. Kyllä Rutinoffin sisälle mahtuu, kaksi henkilöä jopa oikeinkin hyvin, elleivät ole pitkiä tai lihavia. Eikä sinne tavaratilaan pidä mitä tahansa survoa. Pakettiautot ovat isompien tavaroiden kuljettamista varten. Sitä paitsi on Rutinoffissakin ruhtinaallisesti tilaa, kun poistaa takapenkin. Silloin mahtuu pitempikin kuski ajamaan ja tavaratilaan sopii jopa kaljakori ja makkarat.

Ylläpitokuluista oli tullut ruhtinaalliset kaksi pistettä. Vakuutuksen edullisuutta oli jopa kiitelty, luokkakin kuulemma sama kuin mopoilla. Tosin Suomessa on ainoastaan yksi vakuutusyhtiö, joka suostuu niitä vakuuttamaan. Varaosahinnat olivat myös ylivoimaisesti halvimmat, sikäli kun niitä jostain sattuu saamaan. Kuulemma ainoa uusi auto, johon ei edes merkkiliikkeestä välttämättä saa osia.

Kyllä niitä varaosia Rutinoffiin saa, kun vain viitsii pikkaisen hakea tai vaihtoehtoisesti odotella. Esimerkiksi Rutinoffin nettisivuilta löytyvät kaikki varaosat ja luvattu toimitusaikakin on vain puoli vuotta. Sivujen infon mukaan alkavat vasta tilauksen saatuaan tekemään niitä osia. Sinänsä hieno juttu, saa ainakin tuoreita osia. Kumman kiireisiä nämä nykyihmiset, etteivät yhtä puolta vuotta jaksa osia odotella.

Loppuarvostelussa Rutinoff oli minun suureksi pettymyksekseni viimeisellä sijalla.

Loppukommentin mukaan jopa Helkama Jopokin olisi voittanut sen. Olin suunnattoman loukkaantunut moisesta panettelusta, jota Sumuvalo-lehti harrasti. Kirjoitan taatusti yleisönosastolle kirjeen, jossa penään jutun tehneiden toimittajien moraalia ja arvosteluperusteita. Tässä on ihan selvästi arvosteltu vain niitä ominaisuuksia, missä Rutinoff ei pärjää. Hyviä puolia ei ole otettu huomioon ollenkaan.

Itse olisin antanut maantieajosta täydet kymmenen pistettä, koska Rutinoff on parhaimmillaan lämpimänä kesäyönä neljänkymppin nopeudella ja suoralla tiellä. Menee melkein kuin itsestään, ainoastaan hiukan tarvitsee kammata ratista vasemmalle.

Kaupunkiajoon parempaa autoa saa oikein hakemalla hakea. Rutinoff on helppo pysäköidä jalkakäytävälle, sillä pääsee tarvittaessa, vaikka kukkapenkkien yli, sopii ahtaammastakin välistä, jos ei tarvitse tehdä tiukkoja käännöksiä. Ohjauskin on todella kevyt liukkaalla jäällä ajettaessa. Muidenkin asioiden suhteen olen 100 %:n varma, ettei Rutinoffia parempaa autoa ole olemassakaan. Minun käytössäni olevaa autoa ei saa arvostella, en siedä sitä. Kyseinen lehti saa taatusti kuulla mitä mieltä olen heidän toiminnastaan. Onneksi on internet ja muut mediat, jotta voin oikaista tällaisen suuren vääryyden, minkä kohteeksi olen joutunut. Kiitos lehden artikkelin, en saanut edes nukuttua kunnolla seuraavana yönä.

Puhelu Wernerille

Minulla meni monta päivää ihan pilalle Sumuvalo-lehden tekemän autovertailun takia. Olin niin masentunut kokemastani vääryydestä, että päätin soittaa vanhalle ystävälleni Wernerille.

- Warrella, Wernerin puhelimesta, kuului tuttu ääni langan toisesta päästä.
- Rutinoffin kuski täällä terve, olen kokenut suuren vääryyden.
- Älä hitossa, onko iltapäivän piirretyt jätetty pois ohjelmistosta?
- Kysymys ei ole onneksi niin vakavasta asiasta, korjasin tilannetta Wernerille.
- Sitten sen täytyy liittyä autoihin.
- Jep, Rutinoffia haukuttiin Sumuvalon testissä, selitin murheellisena.

Kerroin Wernerille tarkemmin mitä lehdessä oli sanottu Rutinoffista. Vaikka Wernerin harrasti toisen merkkisiä autoja, hän ymmärsi hyvin minun kiintymykseni Rutinoffiin.

- Oletkos joutunut ottamaan rauhoittavia? Wernerin tiedusteli kuin lääkäri konsanaan.
- Kyllä, juuri korkkasin toisen pullon konjakkia.
- Sitten ei ole mitään hätää, tauti on hyvässä hoidossa, välttelet vain niitä halvimpia laatuja.
- Mitä minun pitäisi nyt tehdä?
- Jatkat pari päivää samaa lääkitystä, niin eiköhän pahin vitutus mene sillä ohi.
- Kiitos, sinuun voi aina luottaa.

Olin todella helpottunut siitä, että sain purkaa sydäntäni ja pahaa oloani jollekin toiselle. Lisäksi olin helpottunut siitä, että itse aloittamani lääkitys oli myös Wernerin mielestä oikea tähän tautiin. Tein Wernerin ohjeiden mukaan ja jatkoin lääkitystä kaksi seuraavaa päivää. Aika meni todella rattoisasti, katselin lähinnä piirrettyjä televisiosta. En halunnut pitää minkäänlaista yhteyttä ulkomaailmaan, joten otin puhelimen pois seinästä ja irrotin ovikellon. Kolmannen päivän aamuna päätin pistää toimeksi ja avasin tietokoneen kirjeen kirjoittamista varten, nyt olisi aika lähestyä Sumuvalon toimitusta sähköpostitse. Suunnittelin ensin henkilökohtaista vierailua toimitukseen, mutta pikku krapulassa jätin autoilut väliin ja tyydyin kirjoittamaan heille.

Kirje Sumuvalo-lehden toimitukselle

Arvoisa Sumuvalo-lehden toimitus ja toimittajat (varsinkin Kaaleppi Kardaani).

Olen kokenut suunnattoman vääryyden, kun jätitte minun maailman parhaan autoni (Rutinoff) testinne viimeiselle sijalle. Onko teillä minkäänlaista ammattitaitoa tai pätevyyttä kyseiseen hommaan, joka ymmärtääkseni vaatii aivoja. Nostitte testinne voittoon auton, joka ei olisi sitä missään tapauksessa ansainnut.

Moititte autoni maantieajo- ominaisuudet ihan perseestä oleviksi ja kehtasitte artikkelissanne mainita tuulen vieneen sen jopa kaksi kertaa ojaan.

Tuo on todella törkeätä panettelua autoani ja sen merkkikaimoja kohtaan. Jos te arvon toimittaja-apinat ette saa autoja pysymään edes suoralla tiellä, niin miksi te vielä olette alalla?

Ehdotankin teille ompelukoneiden kestotestiä autojen testaamisen sijaan. Tosin ommelkaa niilläkin vain suoraan, etteivät karkaa käsistänne lattialle. Toisaalta tosimitiehillä on niin paljon ruista ranteissa, ettei pikku sivutuuli autoa käsistä vie, eli menkää kiireesti kaurapuurolle, hopi hopi.

Ohjauskin oli muka tunnoton, voi teitä pellejä. Kyllä siinä tuntoa on taatusti enemmän, mitä niissä muissa testaamissanne hypertehostetuissa korvikeautoissa. Jos eivät voimat riitä vääntää sitä rattia, niin eihän sille mitään voi. Taas kutsuu kaurapuuro ja terveet elämäntavat.

Rutinoffin pilareitakin teidän piti morkata. Nekö muka estävät näkyvyyden? Eikö teillä jumalauta päät käänny sen vertaa, että voisitte kurkata ulos niiden pilareiden vierestä? Haluaisinpas nähdä sellaisen auton, jossa ei yksikään pilari estä näkyvää näkyvyyttä. Muuten, siinä ehdottamassani ompelukoneiden testissä eivät pilaritkaan haittaa, miettikää sitä.

Kehtasitte moittia autoni suorituskykyä. Mihin täällä tarvitaan yli 120km/h nopeuksia? Tehän suorastaan yllytätte ihmiset rikkomaan lakia noilla huippunopeuspuheillanne, hyi teitä. Juttunne perusteella kaikenmaailman palikat lähtevät testailemaan autojaan, että kulkevatko ne teidän lupaamanne huippunopeuden verran. Syyte teitä vastaan pitäisi nostaa. Jos kaikki ajaisivat kuten minä, eli maksimissaan kahdeksaakymmentä, olisi liikennekuolemiakin huomattavasti vähemmän. Minun autoni on tarpeeksi nopea ja sen pitäisi riittää myös teille.

Ja nämä ainaiset sisä- ja tavaratilojen arvostelut, voi luoja teidän kanssanne! Eikö teille juustoille ole mennyt vielä kaaliin, etteivät kaikki ihmiset tarvitse pakettiauton kuljetuskapasiteettia henkilöautossa. Toisille (kuten minä) riittää, kun saa kopan kaljaa ja makkarat kuljetettua viikonlopun viettoon. Vai että pitäisi mahtua viisi henkeä kyytiin. Teille ei näytä menevän jakeluun, että jos on koppa kaljaa ja pari makkarapakettia mukana, niin eihän ne edes riitä viidelle hengelle.

Miettikääpäs sitä pikkaisen aikaa hiljaa itseksenne ja jatkakaa vasta sen jälkeen niitä testaamisianne. Ei näytä olevan teidän yksinkertaisuudellanne rajoja, ei minkäänlaisia. Jos reissuun on lähdössä useampi henkilö, niin silloin voi ottaa ihan hyvin tilataksini tai mennä linja-autoksi kutsutulla kulkuvälineellä. Linja-auto on sellainen, johon mahtuu paljon porukkaa, jos ette sitä vielä tienneet (tämä oli ilmainen vinkki).

Vaikka maailman paras autoni oli ylivoimaisesti halvin ylläpitää, niin vakuutusten kuin varaosienkin suhteen, se sai silti huonoimmat pisteet jälleen kerran. Auto, jonka vakuutukset ja varaosat olivat monta kertaa kalliimmat, oli voittanut tämänkin osion. Ei mene järkevän ihmisen kaaliin tällainen vedättäminen ja kieroilu. Ei pidä takertua sellaiseen pikkuseikkaan, kuin varaosien puolen vuoden toimitusaika. Kyllähän jokainen järkävä autoilija ennakoi puolen vuoden tarkkuudella, mitä osia autossa tulee sen aikana menemään. En ymmärrä ollenkaan sitä ajattelutapaa, että ajetaan siihen asti, kunnes joku paikka hajoaa totaalisesti. Minulla esimerkiksi on tärkeimpiä kulutusosia aina varalla takakontissa. Koskaan ei ole auton hajoamisen takia tarvinnut kävellä tai mennä bussilla.

Miksi te veditte tähän juttuun Jopo-polkupyörän? Kehtasitte vielä verrata sitä autooni. Tuo viimeistään todistaa, ettei teillä ole mitään hajua siitä, mitä autoni todellisuudessa omistajalleen tarjoaa.

Olen ajanut Rutinoffeilla koko ikäni, eikä minulla ole niistä mitään pahaa sanottavaa. Vain muutaman vaihtomootorin olen niihin joutunut laittamaan. Öljynkulutuskin pysyy aisoissa, kun ajaa vanhoilla jäteöljyillä. Talvisinkin sen saa ihan hyvin käyntiin, jos maltaa lämmittää öljypohjaa sähkölevyllä kolmisen tuntia.

Minusta tuntuu, että vertailunne voitti sellaisen maahantuojan merkki, joka tarjosi teille mehevimmän pizzan lähikuppilassa. Peruisin muuten lehtenne tilauksen, mutta satuin kerran arvonnassanne voittamaan elinikäisen kestopilauksen.

Terveisin lukijanne *Rutinoffin kuski*.

PS. Jos kaipaatte asiansa osaavaa toimittajaa, ottakaa rohkeasti yhteyttä allekirjoittaneeseen.

Sumuvalo-lehti ottaa yhteyttä

Olin pikkuhiljaa toipunut Sumuvalo-lehden aiheuttamasta suunnattomasta järkytyksestä. Osaltaan toipumisessa auttoi nauttimani lääkekuuri ja osaltaan heille kirjoittamani palaute. Muutamana päivänä oli posti kantanut minulle kirjekuoria, joissa oli Sumuvalo-lehden nimi lähettäjän paikalla. En viitsinyt avata kirjeitä, kehuvat niissä kuitenkin vain lehteään ja testin voittanutta korvikeautoa. Minun päätänihän ei tuollaisella huuhaalla täytetä, osaan nimittäin ajatella itsekin.

Olin juuri aamuaskareillani, kun puhelin soi.

- Haloo, Rutinoffin kuski puhelimessa.
- Täällä puhuu Kaaleppi Kardaani Sumuvalo-lehdestä, hyvää huomenta.
- Se siitä sitten, tuomasin happamasti luuriin.
- Jaa, että mistä?
- Hyvästä huomenesta tai varmaan koko hyvästä päivästä.
- Vai niin. Kirjoititteko te meille sen tiukkasanaisten palautekirjeen?
- En, varmaan naapurin kissa on taas pelleillyt ja lähetellyt minun nimissäni juttuja lehteen.
- Siinä oli alla teidän nimikirjoituksenne.

Myönsin kirjoittaneeni kyseisen kirjeen ja toisessa päässä oltiin tiedosta hyvin helpottuneita. Jos kerran he eivät ota vakavasti autoani, niin pitääkö minunkaan ottaa vakavasti heidän kirjeitään tai puheluitaan. Jotenkin yksipuolista tällainen, ota sinä meidät vakavasti, niin me nauramme sinun autollesi, suhtautuminen.

- Miksi ette voi hyväksyä sitä tosiasiaa, että autonne hävisi testin, Kardaani tiedusteli.
- Miten paras auto voi sen hävitä?
- Rutinoffihan on suomeksi sanottuna ihan paska.
- Vai niin, ja teidän ammattitaitonne on sieltä mistä paska tulee, eli perseestä.

Luurin toisessa päässä oli vähän aikaa todella hiljaista. Luulin jo hetken Kardaenin katkaissees puhelun. Kardaenin mukaan kirjeeni oli mennyt heidän firmansa ylimmälle johdolle asti ja sieltä oli vaadittu asian selvittämistä perin pohjin. Jostakin oli käynyt ilmi, että jonkun toisen maahantuojan edustaja oli tarjonnut illan muutamalle tarkoin valitulle testaajalle. Kirjeessä esittämäni pizzan syönti oli tainnut olla sattumalta totta.

- Voisimmeko mitenkään sopia tätä asiaa, Kardaani anoi.
- Totta kai, tehkää uusi testi, jossa Rutinoff on voittaja.
- Voitaasiinko me selvittää tämä asia jotenkin muuten?
- Minuahan ei ilmaisilla pizzoilla lahjota, ellei niitä ole paljon ja mausteena pepperonia.

– Me emme harrasta tuollaista, Kardaani puhisi närkästyneen kuuloisena.

Tämän jälkeen Kardaani piti minulle pitkän saarnan toimittajan moraalista, tosin missään ei käynyt ilmi kenen toimittajan. Epäilin hänen lukevan nuo moraalijutut jostain toisen firman painamasta mainoksesta, kuulosti niin kirjakieleltä.

– Pääsisinkö teille toimittajaksi, vaikka sellaiseksi osa-aikaiseksi?

– No kun, tuota, meillä ei juuri nyt taida olla paikkoja auki.

– On vai ei? Jos minä soitan suoraan sinne toimituspäällikölle, niin selviää nämä avoimet työpaikatkin, ehdotin Kardaanille.

– Sovitaan niin, että teet meille jutun jostain autosta, niin me päätetään sen perusteella, että otetaanko sinut hommiin.

– Sopii minulle.

Tämähän kuulosti hyvältä, saisin ihan itse tehdä haluamani kaltaisen autoarvostelun. Tosin tuossa hommassa haaskahti työ sen verran, että päätin siirtää sen hamaan tulevaisuuteen. Teen sen joskus myöhemmin. Sovimme tämän jälkeen Kardaenin kanssa, että hän toimittaa minulle lahjakortin, jolla saan kahden viikon ilmaiset pepperonipizzat. Ehtona oli, että soitan heidän päällikölleen ja kerron tilanteen olevan selvitetty. Virallisesti he eivät näitä pizzajuttuja kuulemma harrasta. Epäilin sitä kyllä hieman, mutta jätin sen kuitenkin mainitsematta.

Loppujen lopuksi päivä en tainnutkaan mennä ihan pilalle. Jostain kumman syystä suussani tuntui jo pepperonin maku. Jäin malttamattomana odottelemaan sitä lahjakorttia. Soitin heidän päällikölleen saman tien ja kerroin mitä Kardaani oli pyytänyt. Päällikkö kuulosti puhelimesta erittäin helpottuneelta ja lupasi myös lähettää minulle jotain pientä korvaukseksi. Jäin mielenkiinnolla odottelemaan, onko sekin sellainen pizzalahjakortti, mitä he eivät harrasta.

Möttösen Mersun koeajo

Olin viimein palannut normaaliin päiväjärjestykseen Sumuvalo-lehden aiheuttaman mielipahan jälkeen. Nukkuminenkin alkoi jälleen onnistua ilman pullollista konjakkia, eikä aamullakaan ollut enää pää kipeä. Kyseinen lehti päätyi lennokkitehtaalte, tein siitä nimittäin naapureiden lapsille paperilennokkeja. Koska nuo korvikeautot näyttävät pärjäävän joka paikassa ja ihmiset vielä ostavat niitä, päätin jatkaa niiden tutkimista. Autoliikkeissä olin jo käynyt, mutta huonon tai vieläkin huonomman palvelun takia päätin kokeilla auton katselemista yksityisiltä ihmisiltä. Olin suunnitellut, että voisin ostaa, vaikka jonkun korvikeauton kakkosautoksi. Tällä tavalla saisin rauhassa todeta miten onnettomia ne ovat Rutinoffiin verrattuna.

Juttelin vähän aikaa sitten Wernerin kanssa puhelimesta, ja hän neuvoi ostamaan Keltaisen Pörssin, siinä on kuulemma parhaat valikoimat yksityisten myymiä autoja. Tein työtä käskettyään ja kipaisin lähikoskille lehden ostoon.

- Yksi Keltainen Pörssi, kiitos.
- Se on sitten 2,85 euroa, tyttö sanoi hymyillen.
- Mitääh?
- 2,85 euroa, tyttö toisti.
- Kuuluuko tähän joku astiasto tai muu kylkiäinen mukaan?
- Ehei, pelkkä lehti vain.

Olipas todella kallis lehti, tuohon hintaan pitäisi saada jo vaikka minkälaista kaupanpäällistä. Ehkä lehti kuitenkin oli hintansa arvoinen. Kotona minulle tuli pieniä vaikeuksia lehden luvun suhteen, en nimittäin tiennyt mitä korvikeautomerkkiä alkaisin katsella. Lopulta minulla välähti, alan katsella Mersuja. Ne eivät voi olla huonoimpia, koska taksikuskitkin ajavat niillä, juttujen mukaan miljoonia kilometrejä per auto. Malleista en tiennyt yhtään mitään, joten otin summassa yhden hyvältä vaikuttavan E220 CDI:n, joka oli kaiken lisäksi vielä diplomaattiauto. Tuo kiinnosti kovasti, sillä olen aina halunnut autooni diplomaattikilvet, toivottavasti saan pitää ne, jos kaupat syntyvät.

Otin luurin käteeni ja soitin ilmoituksen numeroon.

- Hello, kuului luurista.
- Täh, niin haloota vain, teillä on Mersun räppänä myynnissä? Takeltelin hämmästyneenä luuriin.
- Hello, do you speak English?
- Häh? En minä mitään Englantia ole ostamassa, vaan Mersua.
- Hoono soomi, pyhy englantia minu, kuului nyt luurista hieman tutummilla sanoilla.

– En taatusti puhu sinulle mitään englantia. Miksi sinä olla myymässä sinun kurja Mersu, jos sinä ei olla edes suomi kielitaito? Kysyin jo pienen vitutuksen vallassa. Kaiken maailman vinkuintiaanit ne autojaan ovatkin myymässä.

– Klik!

No voi helvetin helvetti, se pälliäinen löi minulle vielä luurinkin korvaan. Ei ole kyllä ulkomaalaisilla minkäänlaisia tapoja täällä Suomessa ollessa. Onneksi lehdessä näytti riittävän autoja ilman diplomaattejakin. Päätin katsella seuraavaksi hieman vanhempia autoja, että ei tule soiteltua vahingossakaan diplomaateille. Silmiini osui sopivan oloinen 86-mallinen 250D Mersu, jolla oli hintaakin vain 6500 euroa. Kilometreistä tai katsastuksesta ei ollut mitään mainintaa. Otin jälleen luurin käteeni ja soitin ilmoituksen numeroon. Olin varmistanut ensin, että paikkakunnaksi oli merkitty Helsinki, en nimittäin viitsi kovin kauas ajella autoja katselemaan.

– Möttösellä, kuului luurista nyt selvällä suomenkielellä.

– Vieläkö teillä on se 86-mallinen Mersu myynnissä? Tiedustelin uteliaana.

– Kyllä on.

– Kuinka paljon ajettu ritsa se on?

– Onhan se mennyt jo reilut 800 000 kilometriä.

– Milloin se on katsastettu?

– Oli juuri eilen leimalla. Auto on kaikin puolin virheetön.

Eilinen leimapäivä haiskahti vähän minun nenääni, sillä eilen oli ollut sunnuntai minun kalenterini mukaan. Pitäneee kuitenkin tarkastaa, että seuraan oikean vuoden kalenteria. Joskus aika menee niin nopeasti, etteivät kalenteritkaan pysy perässä.

– Mitenkäs ruosteen kanssa, löytyykö sitä?

– Ihan priima on, ei ole ruosteessa, Möttönen hehkutti toisessa päässä.

– Onko kaksilla renkailla?

– Joo, molemmat renkaat ovat uudet misukat. Lisäksi kesäpyörät ovat aluilla.

– Milloin sitä voisi tulla katsomaan? Aloin jo suorastaan innostua tästä helmestä.

– Vaikka heti, jos sopii.

– Okei. Anna osoite, niin kurvailen sinne.

– Tule tuonne Mellunkylän Esson takapihalle, niin nähdään siellä.

– Olen noin tunnin päästä siellä, lupasin Möttösellemme.

Pikkaisen alkoi jännittää, että tuleekohan tässä ostettua oikein Mersu kakkosautoksi ja testikappaleeksi. Kyllä naapurit olisivat siitä kateellisia, hyytyisi niidenkin hymy. Tosin naapurin Volvo-mies ei ole sen jälkeen Rutinoffin öljynkulutuksesta vinoillut, kun kävin yöllä laskemassa Volvosta öljyt pihalle. Volvon kone leikkasi kiinni seuraavana aamuna naapurin ollessa töihin

menossa. Toiset ne vaan eivät osaa käyttäytyä, ennen kuin itselle sattuu tuollainen pikku vahinko.

Minähän en siedä, että autoani arvostellaan tai sille nauretaan ihan avoimesti...kele.

Melkein alkoi taas vituttaa, kun edes ajattelin sen apinan irvailuja. Onneksi tunne meni nopeasti ohi.

Heitin kiireesti vähän murkinaa nassuun ja singahdin tuulen nopeudella pihalla odottavaan Rutinoffiini. Lähdin iloisin mielin kohti Mellunkylää. Ensimmäisissä valoissa oli jostain tutunoloinen mummeli juuri ylittämässä tietä. Kesti vähän aikaa, ennen kuin muistin hänen olevan se käsilaukkunsa Rutinoffin peiliin jättänyt mummeli. Näkyi olevan kyseinen laukkukin mukana, eli posti oli hoitanut hommansa kunnialla. Päätin kohteliaana ihmisenä vielä varmistaa, että mummelilla on kaikki kunnossa ja huusin hänelle ikkunasta:

– Hei mummeli, saittehan käsilaukkunne ehjänä takaisin. Minulla oli vaikeuksia saada mahtumaan se postilaatikkoon.

– Sinä saatanan liikenneterroristi! Minä sinulle pojanklopille vielä näytän, mummeli alkoi raivota minulle.

Siinä huutaessaan oli mummeli siirtynyt auton vierelle ja samalla käsilaukku pamahti oikein voimalla Rutinoffin etuoveen. Enhän minä nyt sellaista siedä, että minun hienoa autoani noin pahoinpidellään ja vielä eläkeläismummelin toimesta. Samalla kun toinen isku osui etuoveen, minä painoin kaasun pohjaan ja poistuin risteyksestä päin punaisia. Yleensä en ajele päin punaisia, mutta tämä oli todellinen hätätilanne. Rutinoffin maalipinta ei olisi välttämättä kestänyt enää kolmatta iskua murtumatta. Pakoon ajaessani huomasin tutun käsilaukun roikkuvan jälleen sivupeilissä. Hetken mietin laukun palauttamista, mutta mummelin ilme oli ollut niin hurja, että päätin luopua moisesta itsemurhahankkeesta.

Ajattelin turvautua jälleen kerran johonkin ulkopuoliseen instanssiin, jotta saisin laukun takaisin mummelille. Koska Kela on mummeleiden palkanmaksaja, niin ajattelin viedä sen lähimpään Kelan konttoriin. Mummelin käytös tökki kuitenkin niin paljon, että päätin tehdä hänelle pienen jänyn. Kävin ostamassa Ärrältä kaksi pakettia sulttaaneja sekä Alkosta pullon halpaa viiniä. Laitoin sulttaanit laukkuun ilman paketteja ja lorautin pikkaisen viiniä laukun sisälle. Valelin laukkua myös päältäpäin viinillä, jotta tuoksu olisi tarpeeksi vahva.

Vajaan viinipullon sujautin ohi kulkevan hienostoladyn kauppakassiin, on siinä muijalla kotona ihmettelemistä. Toivottavasti maistuu, sillä olisi sääli heittää hyvää viiniä hukkaan. Tämän jälkeen kävelin Kelan toimistoon, jossa äksyn oloinen nainen tiedusteli virallisella äänellä.

– Ja mitähän asiaa teillä on?

– Löysin äsken tämän käsilaukun ja ajattelin teidän hoitavan sen takaisin omistajalleen.

– Me emme ole mikään löytötavaratoimisto, menkää sinne tai poliisilaitokselle.

– Mutta kun minäkään en ole pelastusarmeija, niin laukku jää joko tänne tai päätyy mereen lähimmältä sillalta. Siinä teille vaihtoehdot.

– Mutta kun...

Olin jo ovella menossa tädin aloittaessa seuraavaa lausetta. Kyllä se laukku omistajansa löytää, olin siitä ihan varma. Tosin mummeli saattaa asioida jatkossa jossain muussa Kelan toimistossa.

Tuleepahan sitä kautta muutkin, kuin lähikulmat tutuiksi.

Tähän laukkuhommaan oli mennyt aikaa niin paljon, että minulla alkoi olla jo kiire. Ajelin tämän vuoksi huimaa nopeutta kohti Essoa. Mittari näytti jopa yli viittäkymmentä, kahdeksankymppin rajoitusalueella. Ajoin varmuuden vuoksi vielä vasemmanpuoleista kaistaa, olihan minulla kiire.

Muutama urpo tosin tuli jälleen testailemaan pitkiä ajovalojaan ihan takapuskuriin, mutta en antanut sen häiritä mitenkään. Rutinoffista on nimittäin taustapeili tippunut jo aikoja sitten, eivät nuo pitkien testaajatakan paljon häiritse. Saavuin Essolle aika tarkasti sovittuun aikaan. Takapihalla näytti olevan joku Mersun lintta parkissa. Pysäköin Rutinoffin hieman kauemmaksi ja kävelin kyseisen Mersun luokse.

– Päivää, oletteko te Möttönen?

– Kyllä olen. Tulit varmaan Mersua katsomaan?

– Saankos sitä tutkia tarkemmin?

– Ole hyvä vaan, Möttönen tuumasi ja pisti röökiksi.

Kiertelin auton ensin ympäri ja pistin merkille, että kaikki renkaat olivat kyllä aika uusia, tosin jokainen eri merkkiä. Yksi renkaista oli misukka, kuten Möttönen oli puhelimesta maininnutkin. Aluvanteita ei vaan näkynyt missään, joten kysäisin niistä.

– Näissä kesäpyörissä piti olla aluvanteet mukana.

– Juu tota noin, siskonmies kerkesi myydä ne juuri pois.

Vai niin, mietin mielessäni ja jatkoin auton tutkiskelua. Muuten auto olikin ihan kelvollisen näköinen päältäpäin. Sitten istahdin autoon ja otin rekisteriotteen tutkittavaksi. Omistajaksi oli merkitty joku ihmeen Ahmed El Mehmed. Hieman ihmetytti tuollainen nimi, kun myyjänä oli kuitenkin Möttönen.

– Kukas tämä Mehmetti oikein on?

– Se on mun siskon mies.

Aha, vai että sellainen tapaus. Nimestä päätellen varmaan tumma kuin Turkin yö. Autolla näytti olleen 42 eri omistajaa otenumeron mukaan. Aika moni näemmä tykännyt ajella Mersulla, ei kait se mikään huono asia ole. Muistin ne Möttösen lupaamat talvirenkaat ja kysäisin niistäkin.

– Onkos talvigummit kontissa?

– No tuota, kun se siskonmies kerkesi myydä nekin pois.

Se Mehmetti tuntui olevan aika kerkeävä kaveri, tunnissa myynyt aluvanteet ja talvirenkaat.

Mitähän kaikkea muuta se on vielä kerinnyt myydä tästä autosta, ajattelin itsekseni.

Mittarilukema näytti olevan 976 000 kilometriä. Kyllä se Möttösen puhelimessa ilmoittama reilu 800 000 kilometriä näytti pitävän paikkansa. Taisi olla loppujen lopuksi ihan rehti kauppamies.

Katsastusleima oli todellakin eilisen päivän, siis päivän ja kuukauden osalta. Vuosiluku vaan näkyi jotenkin epäselvästi, viimeisestä numerosta ei saanut mitään selvää. No eipä kait tuolla niin suurta merkitystä ole, pääasia että päivä ja kuukausi pitää kutinsa.

– Pääsisikös tätä kokeilemaan ihan tienpäälle?

– No mikä jottei, antaa palaan vaan, niin minä venttailen tuolla huoltamon sisällä.

Hyppäsin kuskin paikalle ja käynnistin koslan. Vähän aikaa oli niin mustaa, ettei koko huoltoasemaan näkynyt. Lopulta näkyi Möttösen mustunut naama, joka totesi iloisesti.

– Eikös lähdekin helposti käyntiin?

– Niin tuntuu tekevän, vastasin hänelle ja mietin, että kuuluuko näiden savuttaa näin pahasti.

Lähdin ajamaan huoltoasemalta ja kurvasin seuraavasta risteyksestä oikealle. Ihan kuin auto olisi jo aavistanut minne olen menossa, niin hanakasti se sinne kaarsi. Luulin jo hetken, että olemme melkein yhtä tämän hienon korvikekulkineen kanssa. Erehdyin ehkä hieman, kaartaminen nimittäin jatkui vielä risteuksen jälkeenkin. Onneksi ei kokonaan menty ojaan, kiitos siitä paikalle sattuneen linja-autopysäkin. Tiukalla ratin vääntämisellä sain Mersun jälleen takaisin ajoradalle. Oli pikkaisen hankala ajaa, kun piti kaksin käsin pitää ratin vasemmasta reunasta kiinni ja kammata vasemmalle, jopa ihan suoralla tiellä. En antanut sen kuitenkaan häiritä kokonaisuutta, sillä upea autohan tämä kaikin puolin oli, siis korvikeautoksi. Yhä edelleenkin en voinut rinnastaa tätä Rutinoffiin.

Ohjauksen kanssa tapellessani, olin huomaamattani kerinnyt jo moottoritien liittymään asti. Päätin lähteä isommalle tielle kokeilemaan, miten johtotähti kulkee. Suuntasin keulan kohta Porvoota ja painoin rehvakkaasti kaasun pohjaan. Mielessäni oli antaa kerrankin mennä sen mitä diesel kulkee.

Ajatuksissakin liidin jo tuulen nopeudella ohi kaikkien tavallisten korvike-Toyotojen ja Volkkareiden, jopa Volvojen.

Jostain takaa alkoi kuulua yhtäjaksoista torven soittoa. Mitä hittoa, onkohan siellä joku vieläkin nopeampi, kuin minä ja tuulenopea Mersuni. Samalla rinnalle tuli vanha Lada, josta puitiin ohi mentäessä nyrkkiä. Mitähän hiton kaahareita nuokin olivat, tuo Lada meni varmaan yli kahtasataa ohi, ajattelin tuohtuneena. Älysin kuitenkin vilkaista omaa nopeusmittaria, joka näytti tasan kahdeksaakymmentä. Nopeus oli aika huolestuttavan pieni, sillä olin ajanut jo muutaman kilometrin kaasu aivan pohjassa. Eivät kait nämä dieselit ihan näin hitaita ole kiihtymään. Pienen matkaa ajettuani meni ohitse punainen Fiat 600, josta näytettiin keskisormea ja irvisteltiin rumasti. Nyt alkoi mieltäni vaivaamaa, että onko takana oikein jono huonosti käyttäytyviä autoilijoita ja vilkaisin

niinkin turhaan kapineeseen, kuin taustapeiliin. Eihän sieltä peilistä mitään autoja näkynyt, vain pelkkää mustaa savua. Mielessäni kävi soittaa ympäristöministerille, jotta teollisuuden päästöt saataisiin kuriin, kunnes tajusin ajamani johtotähden olevan syypää moiseen savutteluun.

Minulta alkoi haihtua haaveet tuulennopeudella kulkevasta Mersusta ja ajoin seuraavasta rampista pois moottoritieltä. Kiersin liittymän kautta tien toiselle puolelle ja suuntasin keulan kohti Helsinkiä.

Paluumatkalla näin taas sen, etteivät suomalaiset osaa ajaa moottoriteillä oikeilla turvaväleillä.

Nimittäin vastaantulevien kaistalla oli kymmenen kilometrin matkalla useita ketjukolareita, vaikka liikenne oli todella rauhallista. Mitenköhän nuo raukat pärjäävät talvikelillä, kun ei edes kesäkelillä näytä ajaminen onnistuvan. Olin oikeasti syvästi huolestunut tällaisesta piittaamattomuudesta liikenteessä. Lisäksi koen huolestuttavaksi piirteeksi ne agressiiviot, mitä nämä kolarin ajaneet autoilijat tunsivat liikkuvaa autoani kohtaan. He nimittäin heiluttivat nyrkkejään vihaisen näköisinä minun ajaessa ohi. Pitäisi perustaa sellainen liikkuva kallonkutistaja, jolla olisi sohva mukana autossaan. Voisi sitten ruuhkaliikenteessä käydä purkamassa patoutumiaan ammattilaiselle. Harmi, kun eivät lukuhommat maistuneet itselle, tuossakin olisi yksi hyvä liikeidea alan kouluja käyneelle. Palasin samaa reittiä takaisin Esson pihalle. Ajoin auton samaan paikkaan, mistä olin sen ottanutkin. Menin sisälle huoltoasemalle, missä Möttönen siemaili kahvia.

– Eikös ollutkin rivakka peli, Möttönen tuumi.

– Ei se oikein siltä vaikuttanut ja puolsikin vielä helvetisti. Lisäksi savutti niin, ettei taustapeilistä näkynyt edes perässätulijoita.

– Kunnan dieselinhän kuuluukin savuttaa. Kone on kunnossa silloin, kun putkesta tulee kunnolla savua. Renkaat taas ovat vain epätasapainossa, siitä se pieni puoltaminen johtuu, usko vaan viisaampaa. Tasapainotutat vain renkaat, niin huolesi ovat ohi.

– Minun täytyy kyllä käydä ajamassa muitakin vastaavanlaisia Mersuja, en uskalla tätä vielä ostaa.

– Tätä parempaa et löydä mistään, siitä olen aivan varma.

– Soittelen jos niin huonosti käy, tuumasin ja poistuin kahviosta.

Kyllähän dieselin kuuluukin savuttaa, eikä vanhan dieselin suorituskyky ole mitenkään bensa-auton luokkaa, siitä olin Möttösen kanssa samaa mieltä. Valehtelua renkaiden epätasapainosta en hyväksynyt ollenkaan, pitiköhän Möttönen minua ihan palikkana. Päätin tehdä moiselle valepukille pienen killerin, oppipahan olemaan valehtelematta.

Kotimatalla ajoin Citymarkettiin ja pyysin niiden infopisteestä tyhjän A4-arkin, johon rustasin seuraavanlaisen ilmoituksen.

Myydään pitovaikeuksien takia MB 250D vm-86.

Ajettu reilut 250 000 kilometriä.

Juuri katsastettu.

Ollut yhdellä omistajalla uudesta asti.

Kaikki huollot tehty merkkiliikkeessä.

Kahdet renkaat. Molemmat erikoisvanteilla.

HP 3800 euroa / vaihto Ladaan.

Alle laitoin vielä Möttösen nimen ja puhelinnumeron. Tämän jälkeen pyysin infon tytöiltä uusimman Keltaisen Pörssin lainaksi. Otin siitä faksinumeron ja pyysin heitä faksaamaan ilmoituksen lehteen. Tytöt olivat oikein ystävällisiä ja auttoivat minua hymyillen.

Toivottavasti Möttösellä on puhelin auki ja akku ladattuna seuraavan lehden ilmestyttyä, voi tulla useampikin soitto. Saatuani homman päätökseen menin parkkipaikalla odottavaan Rutinoffiin ja huristelin sillä tyytyväisenä kotia kohti. Onneksi Rutinoff ei ole diesel ja sen savukin on terveen sinistä.

Kotona otin puhelun Keltaiseen pörssiin ja varmistin faksin perillemenon. Pyysin heitä laittamaan ilmoituksen kahteen lehteen, sillä olin unohtanut faksissa mainita siitä. Lopetin tältä erää Mersujen ja muiden korvikeautojen tutkimisen, koska moinen homma vaikutti aivan liian työläältä. Ehkä jatkan joku toinen päivä, nyt oli vuorossa pari paukkua hyvää konjakkia ja Vaaleanpunaisen Pantterin uusinnat nauhalta.

Liikennemerkin siirto

Taas oli mennyt muutamia päiviä ilman mitään järkevää tekemistä. Olin viettänyt aikana lähinnä sohvalla maaten ja piirrettyjä katsellen. Lisäksi olin surffaillut Internetin ihmeellisessä maailmassa. Yritin nimittäin löytää sieltä tietoa, miten liikennemerkit on kiinnitetty maahan. Sellaista tietoa vaan ei löytynyt miltään sivulta. Joku kyllä keräili liikennemerkkejä, mutta ei suostunut sivuillaan kertomaan, miten ne ovat kiinni maassa, mokomakin tiedon pihtaaja. Lisäksi yritin löytää tuning osia Rutinoffiin, koska naapurin Honda Hemmon mielestä jokaisen olisi tuunattava autonsa näyttävämmäksi. Ainoa paikka, joka netissä myy Rutinoffin osia, on tehtaan oma varaosamyymälä ja sieltäkin saa vain sumuvaloja. Jotenkin haiskahti rauhalliselta niiden verkkokaupan kautta tehtävä bisnes, olin nimittäin laskurin mukaan seitsemäs kävijä kolmen vuoden aikana. Koska mokomakin tuunaaminen vaikutti näin vaikealta hommalta, päätin jättää sen suosiolla nuoremmille koltiaisille.

Nettiä selatessani törmäsin sellaiseen ihmeelliseen tietoon, että Rutinoff on ainoa automerkki, jolle tehdaskin antaa vain ”toimii myytäessä” takuun. Siitä on kuulemma EU:n direktiiveissäkin erillinen maininta ja hyväksyntä. Itse pidän törkeänä kilpailun vääristäjänä sitä, että toisille automerkeille annetaan jopa kolmen vuoden takuita. Jos auto on hyvä, niin ei se tuekseen mitään takuita tarvitse. Monestiko ne takuut sitten auttavat? Ihan yhtä lailla sitä hinausautoa joutuu räntäsateessa odottelemaan, oli takuu tai ei. Maaseudulle hajotessa näppärä hevosenkengittäjä korjaa Rutinoffin kaltaisen kulkuvälineen hetkessä, mutta nykyisiin korvikeautoihin päin ne eivät edes kuse. Lisäksi korjauskuluista selviää yleensä kossupullolla. Se on pieni vaiva siihen nähden, että joutuu istumaan 100 kilometriä hinausautossa, kohti lähintä merkkikorjaamoja. Merkkikorjaamolla joudut kolmen viikon jonon hännille, ei naurata vielääkään, paitsi minua. Kyläsepillä on harvoin kolmen viikon jonoja pajallaan. Lisäksi sen kossun jälkeen järjestyy yleensä sauna ja ilmainen yösiija, mihin taitaa harvempi takuu yltää.

Tekemisen puutteessa suunnittelin herääväni ensi yönä kolmen aikaan ja toteuttavani liikennemerkin siirtohomman. Olin tuota urakkaa jo niin pitkään siirtänyt, että oli korkea aika tehdä mokomakin homma pois päiväjärjestyksestä. Kärkikolmio nimittäin haittaa suunnattomasti kulkemistani kaupungin suuntaan, joudun sen takia väistelemään joka kerta kaikenmaailman ylinopeudella kaahaavia idiootteja. Laitoin varmuuden vuosi vielä kellon soimaan, etten nukkuisi liian pitkään.

Loppujen lopuksi mitään herätyskelloa ei tarvittukaan, en nimittäin saanut unta koko yönä. Joko se homma jännitti niin kovasti tai sitten juomani konjakki oli syyllinen pirteyteeni. Konjakin juontia

perustelin itselleni kylmällä ilmalla. Hyväksyin sen syyksi oitis ja otin lopulta vähän reilummin. Kolmen aikaan lähdin alakerran verkkokellariin työkaluja hakemaan. Otin mukaan rautakangen ja rautasahan, jos vaikka sen liikennemerkkin varsi pitäisi katkaista. Harmi, että Volvo-miehen Volvosta oli kone rikki, sillä olisi ollut niin näppärä puskea yksi merkki kumoon. Toisaalta humalatilani olisi viimeistään estänyt ainakin omakohtaisen autoilun, minähän en kännissä aja. Olen noudattanut edesmenneen isäni oppeja prikulleen tässä asiassa. Isäni sanoi aikoinaan, että kännissä ei saa autoilla, eikä naisia saa kivittää. Kumpaakaan ohjetta ei ole ollut vaikea olla noudattamatta. Rutinoffilla en moista merkkiä raaskisi yrittää kaataa, se menisi taatusti lunastuskuntoon pienestäkin osumasta. Olin muutama viikko sitten huvikseni kysynyt vakuutusyhtiöstä autoni lunastushintaa. Aikansa korvaussummaa laskettuaan, oli vakuutusvirkaileja alkanut rykiä oudosti. Viimein hän kertoi korvaussumman olevan noin 15 euroa ja tämä oli jo 25 %:lla korotettu summa. Minua ei naurattanut yhtään, vaikka toisessa päässä kuului hirnuvan koko paikallinen vakuutustoimisto.

Pienellä rymistelyllä sain työkalut mukaani ja lähdin kävelemään kohti lähiristeystä. Luoja, että rautakangetkin painavat tosi paljon. Ei olisi minun hommani hankkia moisella työkalulla leipää suuhun. Saavuttuani merkin luokse totesin sen olevan niin lujasti kiinni, että ainoa konsti saada se siirrettyä, oli katkaista sen varsiputki sahaamalla. Pudotin rautakangen pikkaisen varomattomasti maahan ja siitä lähti kivetykseen osuessa ikävä ääni.

- Mikä se oli? Kuului lähitalon nurkalta pelokas vanhemman naisen ääni.
- Ääh, rautakanki she vain lipesi khädestä, huusin äänen suuntaan kieli hiukan konjakista kankeana.
- Kuka siellä? Ääni pimeydestä jatkoi uteluaan.
- Perkele, ei khun shiis rautakanki ja mä, yritin selvittää hankalaa tilannetta.
- Tule Fifi, mennään me kotiin, siellä on joku kännikala tekemässä keikkaa meidän lähikioskiin, jatkoi ääni talon nurkalta.

En viitsinyt enää vastata moiseen typerään väittämään, että minä muka kioskia ryöstämässä, kaikkea sitä kuuleekin. Pistin kuitenkin hössseliksi, koska tuo koirankusettaja saattaa soittaa, vaikka poliisit paikalle. Otin sahan ja aloin sahata merkin vartta poikki, se olikin tautisen kovaa metallia. Ellen olisi suunnitellut tätä hommaa näin kauan, olisin jättänyt mokomankin sahaamisen jonkun toisen hommaksi. Purin kuitenkin hammasta ja sahasin varren poikki. Tämän jälkeen kannoin merkin uuteen paikkaa, joka oli meidän kotitien liittymän oikealla puolella. Nyt oikealta tulevat joutuvat väistämään minua, kun tulen kotoa kaupunkiin päin tai kaupungista kotiin päin.

Vasemmalta, eli kaupungista tulevat joutuvat myös väistämään minua, jos meinaavat ajaa suoraan, eli homman pitäisi toimia todella hyvin. Merkki ei vaikuttanut kovin tukevalta pelkässä kangella tehdyssä reiässä. Keräsin lähistöltä isoja kiviä ja kannoin niitä röykkiön sen juureen. Tämän jälkeen

olin tyytyväinen sen tukevuuteen. Minua hieman harmitti se, etten ollut tajunnut hankkia ”muuttunut liikennejärjestely” merkkejä mistään. Nythän voi olla niin, etteivät autoilijat tajua muuttunutta väistämisvelvollisuutta. Voi tulla ihan mielenkiintoisia väittelyjä syyllisyyskysymyksistä.

Asfalttiin valetut hidasteet olisivat voineet olla tässä tapauksessa paikallaan, mutta minulla ei ollut mitään tarveaineita moisiin hienouksiin. Kyllä kaupungin miehillä on helppoa, kun on varastot täynnä kaikenlaisia töyssyjä ja hidasteita, sen kun valitsee vain sopivimman. Koska minulla ei ollut mitään kunnollista hidastetta oikealta tuleville, laitoin rautakangen poikittain ajoradalle. Voihan se olla, että kanki pitää auton alla pientä kolinaa, mutta hidastaa taatusti menoa ja parantaa näin ollen kolmion havaittavuutta oleellisesti.

Olin oikein tyytyväinen onnistuneeseen projektiin. Melkein teki mieli vihellellä kotiinpäin kävellessäni. Vein rautasahan takaisin verkkokellariin ja kipusin portaat ylös himaan. Kello oli vähän yli neljä sulkiessani kotioven. Jäin tällä kertaa sohvalle nukkumaan, en jaksanut rankan urakan jälkeen enää riisua itseäni.

Huonoja uutisia

Tein tänään aamulla jotain poikkeuksellista, avasin television uutisten aikaan. Yleensä välttelen uutisia, niissähän kerrotaan vain ikävistä asioista. Ei mikään ihme, että nykyajan ihmiset ovat kovin happamia, nehan töllöttävät uutisia päivät pitkät. Kaikista pahimmille maanikoille on suuressa maailmassa jopa pelkkiä uutiskanavia. Uutislähetysten loppuosassa olin siemaista aamukahvit väärään kurkkuun, siinä nimittäin kuvattiin erittäin tuttua risteystä. Laitoin äkkiä äänen isommalle, jotta kuulisin mitä niillä on sanottavaa.

”Viimeyönä tehtiin Itä-Helsingissä harvinaislaatuinen tihutyö, jonka seurauksena syntyi useamman auton ketjukolari. Joku tai jotkut henkilöt olivat siirtäneet väistämisvelvollisuutta osoittavan kärkikolmion väärään paikkaan aiheuttaen näin suurta vaaraa tielläliikkujille. Poliisi tutkii asiaa”.

Sinne menivät meikäläisen haaveet uudesta liikennejärjestelystä, voi harmin paikka. Minun on vain yritettävä sopeutua muiden suunnittelemiin liikennejärjestelyihin. Tuo ketjukolarin ajaminen oli jälleen osoitus siitä, ettei niitä silmiä pidetä auki aamun työmatkaliikenteessä, puolet varmaan heräileekin vasta työpaikallaan. Uutisissa mainittiin myös toisesta ketjukolarista tai oikeastaan kolarisumasta. Uutistenlukijan mukaan poliisi etsii 80-luvun loppupuolen Mersua, joka mahdollisesti aiheutti muutamia päiviä sitten lukuisia pieniä ketjukolareita Porvoon moottoritillä. Taas kerran piti todeta, ettei niissä uutisissa mitään kivoja asioita kerrota, edes loppukevennystä ei näissä aamu-uutisissa ollut. Uutisten loputtua soi puhelin. Minulla käväisi mielessä, että poliisit ovat saaneet syyllisen selville ja pyytävät saapumaan laitokselle kuulusteluja varten.

– Haloo, minä puhelimessa. Vastasin luuriin varmuuden vuoksi nimettömänä.

– Wernerä täällä hei!

– No moikka Wernerä, kuinkas hurisee?

– Näin juuri uutisissa, että liikennemerkkin siirtosi meni vituralleen.

– Joo, kyllä ottaa pattiin tuollainen toisen työn pilaaminen.

– Kuule, ota taas muutaman päivän konjakkikuuri, niin olet sen jälkeen kuin uusi ihminen vailla huolta ja murhetta, Wernerä opasti.

– Kiitos, sen teen.

Puhelun päätyttyä suljin television, otin puhelimen pois seinästä ja aloitin konjakkikuurin.

Hondan tuunausta ja hammaslääkäreitä

Alkuvuosi oli mennyt aika nopeasti. Sydäntalvi meni sisällä ihmetellessä, koska ulkona oli niin jumalaton pakkanen. Rutinoffikaan ei ollut lähtenyt käyntiin kahteen kuukauteen. Silti en kulkenut bussilla, vaan tilasin puhelimella pizzaa himaan ja naapurin Honda Hemmo toi juomia ja ruokia pyydettyä. Hemmolla on auton 02-mallinen Honda Civic, josta hän on saanut lisänimensä. Viimesykyinen liikennemerkkin epäonnistunut siirto oli jo täysin unohtunut, Wernerin ehdottama konjakkikuuri oli auttanut siihen todella hyvin. Odotuksistani huolimatta, edes poliisit eivät soittaneet minulle, niillä taisi olla tärkeämpääkin tekemistä.

Eräänä päivänä sorruin Hemmon hypertuunatun riisi-ihmeen kyytiin, sillä seurauksella, että hampaista irtosivat paikat. Olin tilannut ajan hammaslääkəriin ja tänään olimme Hemmon kanssa jännittämässä, miten minun mahtaa siellä käydä. Hammaslääkəri oli hiukan ihmeissään, kun pyysin häneltä jousitettuja paikkoja poskihampaisiin. Meinas jädä paikkojen uusiminen väliin, kun innostuivat mokomatkin nauramaan minulle. Kysyivät kuitenkin kohteliaasti, että mihin minä sellaisia tarvitsen. Kun kerroin naapurin Hemmon Hondasta, niin putosivat uudelleen lattialle kieriskelemään ja nauramaan. Aika show oli sekin hammaslääkərireissu. Ainoa lohtu tuossa on se, että nyt minun hammaslääkəriini elää vanhaksi, jos sanonta ”nauru pidentää ikää” pitää paikkansa. Niitä jousitettuja paikkoja en saanut, kehottivat kulkemaan bussilla, jos Hondassa on kerran niin kova jousitus.

Lähtiessäni vastaanotolta tarkistin niiden ovesta, ettei siinä vain lue mitään viihdealaan liittyvää, koko porukka, kun vaikutti sen verran koomikoilta. Uudet paikat pysyivätkin huomattavasti paremmin paikoillaan, ainoastaan yksi paikka putosi kotimatalla. Honda Hemmo ei ollut ollenkaan mielissään hammaslääkəriin kommentteista, puhumattakaan Hondalle nauramisesta. Hemmo uhkasi mennä sinne ja tunkea wunderbaumin hammaslääkəriin kurkkuun, olisi ainakin raikkaampi hengitys nauraessa. Totesimme kuitenkin yhdessä, että väkivalta ei ole ratkaisu tähänkään ongelmaan. Jotta ikävä asia olisi unohtunut nopeammin, kävimme hiukan shoppailemassa. Hemmo osti Hondaan isomman lintulaudan taakse. Nyt on takaspoilerilla kokoa niin paljon, että vaikka variksia istuisi, niin ei lopu tila kesken. Ehdotin siihen pakkana talipalloja roikkumaan. Kuulemma ainoastaan sääli Rutinoffia kohtaan pelasti hammaskalustoni täydeltä tuholta. Päätin olla vitsailematta Hondan tuunauksesta sen enempää.

Pihalla oli näkynyt tänään enemmän lintuja kuin aikaisemmin. En vaan uskaltanut mennä siitä Hemmolle mainitsemaan, olisi saattanut ottaa sen vittuiluna. Jätin Hondan rauhaan ja vein kotona

olleet talipallot roikkumaan naapurin konevikaisen Volvon sivupeileihin. Tällä tavalla se oli kerrankin luontoystävällinen auto.

Auttelin Hemmoa hiukan tuunaamisen kanssa ja sain samalla tietää monta hänen mielestään tärkeää asiaa. Autossa pitää olla mahdollisimman isot renkaat ja makeat aluvanteet sekä alustan on oltava sika matala. Minua jäi askarruttamaan se, että pitääkö niiden sikojen mahtua vielä tuollaisen juustohöylän alitse. Jätin kysymättä, koska pidin itsekin asiaa täysin järjettömänä. Hemmon vaihdettua Hondaan isommat vanteet ja renkaat, kävimme kokeilemassa sitä moottoritiellä. Tehdas lupasi kuulemma tälle kisakireiselle 1.4 litraiselle koneelle huippuja 185km/h ja me pääsimme nyt melkein 150km/h. Jostain syystä Hemmoa ei edes hymyilyttänyt meidän palatessa koeajolta. Piristykseksi ostin hänelle Veholta uuden Honda-mukin ja lupasin tarjota kahvit ja konjakit. Ilta menikin rattoisasti, lähinnä sitä konjakkia naukkaillessa.

Seuraavana päivänä lähdimme jälleen hammaslääkäriin. Minun piti mennä laitattamaan uudelleen se pudonnut paikka. Pääsin tällä kertaa ajamaan itse Hondaa, koska Hemmolla oli pää aika pipi. Koska nuorisomuotiin kuuluu pitää lippalakkia päässä väärinpäin, otin minäkin sellaisen mukaan autoon. Lakin vähäisen käytön takia Hankkija-teksti näkyi siitä erittäin hyvin, vaikka se oli todella vanha.

Pihalta lähtiessämme oli Volvo-mies irrottamassa talipalloja Volvon sivupeileistä. Pisti oikein vihaksi tuollainen ketale, joka ei edes linturaukoille suo ruokaa. Pysähdyin kohdalle juttelemaan.

– Huomenta rakas naapurini, oletkos lintuja ruokkimassa?

– Mrrr...kuka perkele tähän on talipalloja sitonut? Minähän en mitään kottaraisia ruoki, puhisi tämä luonnonvihaaja.

– Jos vaikka Greenpeace olisi ollut asialla, kun on tuo ongelmajätekin tuossa parkissa, vastasin ja viittoilin Volvoa kohti.

– Minä sinulle suunsoittaja ongelmajätteet näytän, puhisi Volvo-mies ja paiskasi samalla talipallon Hondaa kohti.

Onneksi hänellä oli heittokäsi hieman ruosteessa ja talipallo meni Hondan katon yli, osuen jalkakäytävällä kävelevään hulluun ämmään. Tämä puolestaan nosti sellaisen mekkalan, ettei niitä talipalloja enää tänä talvena tarvita, linnut nimittäin taisivat kuolla shokkiin kilometrin säteellä.

– Kuka saatana täällä talipalloja syytää? Meuhkasi tämä seudun virallinen hullu.

Päätin selvittää tilannetta ja huusin hänelle:

– Tuo Volvon luona seisoskeleva mies sanoi äsken, että kaikki mielenvikaiset pitäisi kivittää ja heitti perään talipallolla.

En jäänyt enää kuuntelemaan mitä tuleman pitää, vaan survaisin ykkösen sisään ja nostin kytkintä. Hemmo katseli taaksepäin ja ilmoitti Volvo-miehen tippuneen heti ensimmäisestä iskusta. Pisteet

hullulle 1-0. Kyllä maailma on näemmä täynnä järjetöntä väkivaltaa. Ajatella, että ihan omalla pihalla tapahtuu noin kauheita asioita.

Pääsimme ehjänä hammaslääkəriin, vaikka minä ajoinkin. Pikkaisen meinasi tulla sanomista, kun ajoin vanhaan tyyliini neljääkymmentä kahdeksankymppin rajoitusalueella. Kuittasin sen sanomalla, että pitäähän uudet renkaat ajaa sisään rauhallisesti. Pääsin hammaslääkərille välittömästi, olivat kuulemma oikein odotelleet saapumistani.

– Hyvää päivää, Rutinoffin kuskihan se teidän nimi oli, hihitteli vastaanottoavustaja.

– Kyllä, kahdella äffällä.

– Käykääpäs tuonne tuoliin, niin saadaan paikattua se Honda, siis tarkoitan hammas, sekoili tämä avustaja.

Päätin olla kommentoimatta, jotta pääsisin pois tästä piinasta mahdollisimman nopeasti. En nimittäin rakasta hammaslääkərissä käyntiä. Paikkaus sujui onneksi rutiinilla, olihan tämä jo toinen kerta saman hampaan paikkaamisessa. Sain jopa kanta-asiakas alennusta operaatiosta. Lopuksi molemmat tulivat vielä ulko-ovelle vilkuttamaan. Kävi mielessä, että mitähän nuokin ovat tänään vetäneet, olivat nimittäin kummallisen hilpeitä ja kohteliaita.

Paluumatkalla en päässyt enää rattiin. Hemmo oli lukenut kuulemma jostain, että vastapaikatulle hampaalle ei ole ajaminen hyväksi. Vähän kyllä ihmettelin Hemmon faktatietoa tässä asiassa, hammaslääkəri ei ollut maininnut mitään tällaisesta. En viitsinyt kuitenkaan alkaa Hemmon kanssaan kinaamaankaan moisesta asiasta, hänenhän se Honda oli. Kotimatalla piipahdin vielä lähimarketissa ostamassa muutaman talipallon. Vielä oli nimittäin kylmiä ilmoja jäljellä ja linnut nälkäisiä. Lähellä kotia tuli vastaan ambulanssi ja poliisiauto, lieneeköhän jossain sattunut onnettomuus.

Pihalle saavuttuamme yksi pihapoliiseista tiesi kertoa, että hullu naapurin ämmä oli viety pois raudoissa ja Volvo-mies ambulanssilla. Ihan hyvä, että rauhoittivat tilanteen ja veivät mokomankin aggressiivisen hullun pois, ajattelin samalla, kun kiinnittelin uusia talipalloja Volvon sivupeileihin. Loput talipallot vein kotiin, niitä voisi vielä tarvita. Olen pyrkinyt pitämään kotona talvisin linnuille jotain ruokaa, sillä pitäähän jonkun niistäkin huolehtia.

Tuunaus-shoppi ja kloonit

Hyvä, että edes yön sain olla rauhassa Hondan tuunaamisesta. Hemmo tuli nimittäin jo aamukymmeneltä oveni taakse huutelemaan.

- Haloota Rutinoffin kuski, oletkos jo hereillä? Täällä huutaa Hemmo.
- Paljonko kello? Huusin takaisin.
- Kymmenen ja tuunaus-shoppi aukeaa kohta.
- Odota, tulen avaamaan oven, vastasin vaatteita päälle pukiessani.

Honda Hemmo oli todella innoissaan, kun joku suostui viimein kuuntelemaan hänen juttujaan sekä olemaan mukana tuunaamisessa, vaikkakin vain henkisenä tukena. Olinhan minä jotain pientä tehnytkin. Kerran pitelin vähän aikaa meisseliä kädessäni ja toisella kertaa soitin kioskin omistajalle, että tuo meille asennuskaljat. Kioskin omistaja, Luigi nimeltään, teki minulle vain aika koiramaisen tempun sillä kertaa. Luigi ei millään kerinnyt itse tuomaan kaljoja, joten hän soitti saamari taksin, joka kuskasi niitä kaljoja kaksisataa metriä. Oli vähän tyyristä olutta sillä kertaa! Kysyin kerran Hemmolta, että miksei hän pyydä Honda-tuttujaan mukaan tuunaamaan. Hemmon mukaan porukka on niin kateellista toisilleen, ettei kukaan halua auttaa toista auton rakentelussa. Kehotin häntä hankkimaan kavereita Lada-piireistä ja sain vastaukseksi ruman irvistyksen. Onneksi Hemmo tarvitsi kaveria lähinnä henkiseksi tueksi ja juttuseuraksi, sen verran hyvin häneltä itseltään hommat luonnistuivat.

- Otatkos aamiaista? Kysyin Hemmolta.
- Ei jouda nyt, täytyy mennä nopeasti sinne tuunaus-shoppiin, Hemmo vauhkosi.
- No mennään sitten, sanoin ja aloin kiskoa Hankkija-lippistä päähäni.

Lippiksen päähän laitto jäi tosin haaveeksi. Hemmo uhkasi tunkea sen aika rumaan paikkaan, jos vielä kerran istun se päässäni hänen Hondassaan. Päätin olla ilman lippistä tällä kertaa.

Pihalle mennessämme huomasin ilokseni talipallojen heiluvan vielä Volvon sivupeileissä. Kyllä oikein mieltä lämmitti tuollainen hyvä teko lintujen hyväksi. Harmi vain, että pyykinkuivaustelineet oli laitettu ihan siihen Volvon viereen. Linnut näyttivät käyttävän naruja lepuutuspaikkoina, ja telineellä olevat pyykit näyttivät hieman kökkösiltä. Pitäisiköhän tuollaisesta ilmoittaa taloyhtiölle? Hehän voisivat siirtää nuo telineet jonnekin toiseen paikkaan.

Hondan luokse kävellessäni mietin, että kenenkähän nuo pyykit mahtavat olla. Voisin käydä sanomassa kyseiselle naapurille niiden kaipaavan uutta pesua. Pyykkitelinettä sivuuttaessamme olin näkevinäni narulla heiluvissa boksereissa Volvon logon. Ääh, varmaan kuvittelin koko asian. En kerinnyt asiaa sen enempää miettiä, kun Hemmo jo hoputti minua autoonsa.

Pihalta kurvatessamme huomasin takimmaisella narulla kuivumassa Volvon istuinsuojat, linnunpaskassa nekin. Tämä tieto helpotti minua suunnattomasti, ei tarvitsekaan mennä ilmoittamaan likaisista pyykeistä. Todetkoon sen ihan itse sairaalasta kotiin päästyään, mokomakin lintuterroristi.

Kyyti oli tällä kertaa aika nopea. Itse mietin vielä lintuterroristia, kun Hemmo pysäköi Hondaa jo tuunaus-shopin pihalle. Taisivat muutkin harrastaa autojen tuunaamista, parkkipaikalla oli äkkiä laskien parisenkymmentä vastaavanlaista Hondaa. Noista saisi ihan kivan rivin johonkin monster näytökseen. Tosin autoksi riittäisi Big Footin sijasta, vaikka tavallinen nelivetoinen Toyota Hilux, sen verran matalia ne Hondat olivat. Ääneen en viitsinyt moisia ajatuksia sanoa, kun toisella sentään on niin jalo harrastus. Parempihan se on puuhastella autojen kanssa kuin olla kadulla mummoja potkimassa.

Jotenkin en ollut lainkaan yllättynyt siitä, että tuunaus-shoppi oli täynnä Hemmon klooneja, lippistä myöten samanlaisia. Joskus pitäisi kysäistä, että tippuuko niiden farkut koskaan jalasta, roikkuvat nimittäin aika pahasti. Jouduimme odottelemaan hetken aikaa, jotta edellä olleet klooneit saivat ostoksensa tehtyä. Tätä porukkaa katsellessani tuli väkisinkin mieleeni Mulder ja Scully sekä alienit ja niiden kloonausjutut. Tämä nyt oli taas niitä ajatuksia, joita ei kannattanut ääneen sanoa. Joku taisi kloonata niitä pihalla lisää, sillä ovi kävi jatkuvasti. Vihdoin tuli meidän vuoromme, ja Hemmo pääsi tiskille.

– Tällaiset neonvalot, sit tollaiset pisarapeilit, noi kynnykslistat, nää lattiamatot, kuului tiskiltä Hemmon innostunut ääni, sormen osoitellessa kuvastossa olevia tuotteita.

Koska Hemmolla tuntui riittävän ostettavaa, menin minä sillä välin katselemaan esitehyllyjä.

Katselin toivorikkaana, jos vaikka heillä olisi jotain tarjolla Rutinoffiinkin. Aikani hyllyjä pengottuani huomasin jonkun ihmeellisen näköisen esitteen muiden alla. Otin sen esille tarkempaa tutkimista varten ja siinä komeili isolla teksti ”Rutinoffin tarvikkeet”. Olin melkein pakahtua onnesta tämän löydön tehtyäni. Mielessäni näin jo Rutinoffin tuunattuna todella upeaan kuntoon kaikenlaisilla lisävarusteilla, esite oli nimittäin todella paksu. Sitä harhaa kesti tasan sen aikaa, kun sain esitteen auki. Jostain syystä sen kannet oli veistetty paksusta puusta, ja sisällä oli vain yksi kellastunut paperilappu. Paperissa puolestaan kerrottiin uuden kuvaston saapuvan vuoden 1957 alussa. Minun piti oikein istahtaa ja katsoa kalenterista, että elämme todellakin vuotta 2003, eikä vuotta 1956. Otin esitteen kuitenkin mukaani, voisihan sitä tarjota, vaikka johonkin museoon. Yhdestä asiasta olin kuitenkin iloinen, onneksi esite ei ollut hakattu kiveen.

Hemmo oli saanut ostoksensa tehtyä ja raahasi suurta pahvilaatikkoa ovelle päin. Painelin perään puinen esite kainalossani. Ulkona kuulin, että autoon asennetaan tuunaus-shopin asentamossa uudet vieläkin isommat vantet ja renkaat alle. Kuulemma jollakin tutulla oli ollut samanlaiset kuin

Hemmon nykyiset. Hemmoa oli jo piireissä ehditty syyttää toisten matkimisesta. Mietin itsekseen, että mahtakohan Civic kulkea noilla kumeilla enää edes satasta. Toisaalta tuleepahan siitakin tuolla tavalla paljon turvallisempi nuorisoauto.

Hemmo meni autoineen asentamon puolelle ja minä jäin pihalle aikaani tappamaan. Siinä ihmetellessäni näin tutunnäköisen miehen istuvan ohi kulkevassa bussissa. Volvo-mieshän se siinä matkusti naama turvoksissa kohti kotia, oli aika pahan näköinen vieläkin. En meinannut ensin edes tuntea häntä turvotuksen takia. Olin vilpittömästi iloinen hänen kotiinpaluustaan. Tunne ei välttämättä ollut molemmin puoleinen. Toiset ne eivät mitenkään sopeudu tähän yhteiskuntaan, vaan hankkiutuvat jatkuvasti hankaluuksiin. Ihan sääliksi käy tuollaisia ihmisiä.

– Se on menox, huudahti Hemmo asentamon ovelta.

– Tullaan, tullaan, huikkasin takaisin.

– Eikös olekin makeet vanteet, Hemmo vaahtosi innoissaan.

– On todella hienot, sanoin vaikka ne näyttivät minusta ihan samanlaisilta, kuin entisetkin.

– Nyt mennään himaan laittamaan näitä muita varusteita paikoilleen, Hemmo ilmoitti ja saman tien olimme jo matkalla.

Matkaan meni vieläkin vähemmän aikaa kuin tullessa, olisikohan uusilla vanteilla ollut osuutta asiaan. Kotipihalla Hemmo purki tavarat laatikoista ja alkoi ruuvata niitä paikoilleen. Minä en viitsinyt mennä edes tarjoamaan apuani, keskityin vain katselemaan tuota nuoruuden innolla puuhastelevaa kaveria.

Homma oli tehty aika nopeasti. Kaikki hankitut osat oli tehty niin, että ne menivät melkein heittämällä alkuperäisten paikoille. Auto oli nyt ainoastaan subbasta vaille valmis. Edellinen subbanen oli poksahdanut parisen viikkoa aikaisemmin, Hemmon hiukan luukutellessa. Uusi oli kyllä tilattu, mutta ei ollut vielä tullut maahan.

Koska kaikki tarvikkeet olivat paikoillaan autossa, ilmoitti Hemmo lähtevänsä Tikkurilaan sitä näyttämään. Siellä ajetaan kuulemma rinkiä ja arvostellaan toisten autot. Sovin Hemmon kanssa tulevani henkiseksi tueksi, kun subbanen saapuu maahan ja sitä aletaan asentaa paikoilleen.

Hemmon lähtiessä ajamaan, minä painelin himaan oluelle, olinhan sen jo ansainnut.

Rutinoffin henkiinherätys

Aloin miettiä Rutinoffin käynnistämistä, koska lämpötila oli ollut nollassa jo useampia päiviä. Ajatus oli sinänsä ihan hyvä, mutta odotin jotain merkkiä, jotta tietäisin ajankohdan olevan oikea. Odottelu sujui makuuhuoneen sängyllä ihan kivasti, ei ainakaan stressi vaivannut millään muotoa. Kyllä elämä olisi rankkaa, jos pitäisi aamuisin lähteä töihin, oikein sääliksi käy töissä käyviä ihmisiä. Toisaalta enhän minäkään saisi bisseä, jos sitä ei joku lähtisi aamuisin tekemään, joten kaikki kunnia työtä tekeville ihmisille.

Töööööööööööö. Ulkoa alkoi kuulua hirmuinen mekkala, ihan kuin joku nojaisi urakalla auton äänitorveen. Laahustin puolinukuksissa katsomaan keittiön ikkunasta, että kuka siellä metelöi. Ulkona oli aika mielenkiintoinen näky. Useat naapurit olivat kokoontuneet Volvo-miehen auton ympärille. Kuulosti ihan siltä kuin Volvon torvi soisi. Hitto, mikä terroristi se äijä oikein on. Ensin terrorisoi lintuja, ja nyt koko lähiseutua. Poliisille tuollaisesta maanvaivasta pitäisi ilmoittaa. Ajattellessani asiaa tarkemmin, tulin siihen tulokseen, että tämä saattoi olla se kaipaamani merkki. Ainakin tämä kyseinen metelöinti sai minut nousemaan ylös sängystä. Päätin mennä pihalle, koska eihän tässä metelissä voinut keskittyä mihinkään lepäämiseen, nukkumisesta nyt puhumattakaan. Ulos päästyäni oli meteli jo hieman vaimentunut, alkoi varmaan virta loppua akusta. Volvo-mieskin pääsisi paljon helpommalla, jos ostaisi toimivan auton, ajattelin Volvon luokse kävellessäni. Siellähän se rakas naapurini näyttikin olevan pellin alla puuhastelemassa.

– Huomenta naapuri, olet näemmä tekemässä autoremonttia oikein torvet soiden, huusin metelin yli.
– Perrrkele, Volvo-mies karjaisi naama punaisena.

Hitaasta luonteestani huolimatta minulla toimii onneksi refleksit ja itsesuojeluvaisto kohtuullisen hyvin. Nimittäin muuten se Opelin takaikkunan lävistänyt jakoavain olisi ollut nenäni paikalla. Olisi pitänyt soittaa niille poliiseille jo sisältä, ajattelin siinä kyyristellessäni. Elämä oli viime aikoina ollut todella mielenkiintoista ihan kotinurkissa. Ei ole ollut tarvetta lähteä hakemaan lisäjännitystä kaupungilta. En olisi Volvo-miehestäkään uskonut millainen terroristi ja vandaali hänkin on. Harvemmin tuollaiset keski-ikäiset perheenisät noin riehuvat ja mellakoivat. Päätin varmuuden vuoksi vältellä ruotsalaisia autoja.

Farkku Opelin omistaja ei ollut mitenkään ystävällisen näköinen lähestyessään suu auki toljottavaa Volvo-miestä, jonka ainut kommentti tapahtuneeseen oli:

– ohhoh!

Se jäikin hänellä pitemmäksi aikaa viimeiseksi kommentiksi. Toivottavasti sairaalassa on kynä ja paperia, jotta kommunikointi onnistuu edes jotenkin. Voisinhan tietysti piipahtaa paikan päällä vierailuaikaan sen varmistamassa. Mielenkiintoista nähdä, lähteekö se Volvo teksti otsasta, kuinka nopeasti pois. Pää osui aika voimalla kohokirjaimilla olevaan Volvo-merkkiin. Merkki irtosi autosta ja jäi Volvo-miehen otsaan kiinni. Volvo-Clubbenin kaverit saattavat olla aika kateellisia noin persoonallisesta otsatatuoinnista.

Opelin omisti Late, jolle olin antanut lisänimen Lepo. Late kyllä tiesi mistä se tulee, mutta ei tykännyt siitä ollenkaan huonoa. Late oli oikeastaan kanssani samaa mieltä siitä, että Opel lepää korjaamolla niin paljon, että tuollainen nimi oli oikeutettu. Late oli pienen ikänsä vääntänyt rautaa ja nappaillut nappeja, joten kokoa piisasi kuin biisonissa. Yleensä Late ei hermostunut mistään, mutta jos niin pääsi käymään, seuraavaksi kävivät aina poliisit ja ambulanssi. Tällä kertaa ei poliisia tarvittu, sillä todistajien mukaan Volvo-mies kompastui ja iski itse päänsä siihen merkkiin.

Ambulanssimiehet eivät vain oikein näyttäneet uskovan sitä.

Ambulanssin mentyä, aloimme Laten kanssa tutkia hänen autonsa vaurioita. Jakoavain oli lävistänyt takalasin ja pudonnut sen jälkeen takajalkatilaan. Onneksi oli tekijä tiedossa, niin ei tule taloudellista menetystä tässä asiassa. Late aikoi viedä auton heti lasiliikkeeseen korjattavaksi.

Volvon torvikin oli vaiennut samalla, kun Volvo-miehen pää oli osunut autoon, ai tätä autuasta hiljaisuutta. Toivottavasti linnut uskaltavat vielä palata.

Kaiken tämän hälinän keskellä oli Rutinoff jäänyt ihan unholaan, vaille huolenpitoa ja rakkautta. Melkein tuli tippa silmään, kun katselin sen uljasta ryhtiä ja punaista mattapintaa. Hemmo oli ladannut sen akunkin pari päivää aikaisemmin, eli minulla oli kaikki mahdollisuudet saada se käyntiin. Rutinoff oli helppo antaa huollettavaksi kenelle tahansa, koska ovissa ei ole ollenkaan lukkoja, ja virta-avain on jumiutunut virtalukkoon. Tulevan katsastuksen kanssa saattaa tosin tulla pienoisia ongelmia, mutta se on sen ajan murhe. Ovissa taas ei ole lukkoja sen takia, että ne olivat tehtaalta loppu tätä autoa kasatessa. Minun mielestäni tuo on ihan looginen selitys. Jos ei jotain tavaraa ole, niin eihän sitä voida mihinkään laittaa.

Oli tainnut Hemmo sittenkin käyttää Rutinoffia akun laitton jälkeen, lähti nimittäin käyntiin niin helposti. Tavallisesti näin pitemmän seisomisen jälkeen menee ainakin kaksi akullista virtaa. Hyvä toisaalta, että lähti, sillä yleensä olemme lainanneet toiseksi akuksi Volvon akkua ja nyt se on tyhjä torveilun takia. Pitänee huomauttaa Volvo-miehelle, että lataisi edes akun, vaikka ei mokomalla konevikaisella rytökasalla pystykään ajamaan.

Aikamoinen käry Rutinoffista näyttikin käydessä lähtevän. Pitää muistaa varmistaa, että koneessa on tarpeeksi öljyä mitä polttaa. Olen viime aikoina käyttänyt naapureiden jäteöljyjä, koska ainoastaan niillä öljynsyönti pysyy edes jotenkin kurissa. Kyllä sitä silti palaa ihan kohtuullisia

määriä, pakokaasun ollessa jatkuvasti sinistä. Uudet kaupasta ostetut öljyt Rutinoff polttaa jo kotimatalla loppuun, joten niiden käyttö ei tule enää kysymykseen. Lisäksi jäteöljyt eivät maksa mitään ja yleensä naapurit käyvät itse niitä Rutinoffiin kaatamassa. Minun ei oikeastaan tarvitse nähdä senkään takia vaivaa. Mitään öljynsuodatinta ei Rutinoffissa ole, sehän vain veisi turhaan tehoja koneesta ja heikentäisi öljynkiertoa. Automyyjän mukaan laakerivälyksetkin ovat sitä luokkaa, etteivät pienet oravatkaan sinne joutuessaan loukkaisi itseään. En ollut oikein varma, pitikö tuo lausahdus ottaa vakavasti, vai huumorilla.

Minulla oli myös Rutinoffin tankkaus edessä, ne verkkokellarissa olleet bensat olivat jo loppuneet. Tankissa oli kyllä bensaa, mutta seisonta-aikana siitä on voinut haihtua tärkeitä oktaaneja, ja näin ollen Rutinoffin suorituskyky on voinut oleellisesti heikentyä. Siinä asioita mietiskellessäni, oli sininen savupilvikin haihtunut niin paljon, että saatoin nähdä taas viereisen auton.

Säikähdin ensin, että mustat miehet ovat kaapanneet naapurin auton, koska sieltä näkyi vain pikimustia naamoja. Lopulta tajusin, että Ping Pong oli perheineen sattunut menemään Rutinoffin takaa samalla, kun polkaisin vähän reilummin kaasua. Koska Rutinoffissa ei ollut sisällä taustapeiliä, jäivät tuollaiset asiat helposti huomaamatta. Ping Pongin hopeinen Honda Accord näytti myös vaihtaneen värin muutamaa astetta tummemmaksi. Menisivät nyt ihmeessä pesemään noin likaisen auton. Mustista naamioista huolimatta koko perhe hymyili kuin laatikollinen Hangon keksejä. Päätin kohteliaana naapurina huomauttaa heidän likaisesta autostaan ja huusin ikkunasta.

– Teillä on niin likainen auto, että kannattaisi viedä se vaikka Nesteen harjapesuun.

– Mitä pesuhalja sinä talkoita? Kuului Ping Pongin ihmettelevä kysymys.

– Har-ja-pe-su-ko-net-ta, yritin tavuttaa ymmärrettävästi.

– Aah kiitos.

Mitähän tuostakin oikein tulee, ajattelin heidän lähtiessään pihasta autollaan. Ihan kiva tyyppi, mutta suomenkielentaidossa on vielä vähän parantamisen varaa. Päätin itsekin lähteä huoltoasemalle, tosin varmuuden vuoksi en Nesteelle. En millään jaksanut katsella sitä ylipirteää aasialaista tällä hetkellä.

Suunnittelin ajaa vähän pitemmän lenkin ja mennä Shellille tankkaamaan. Siellä voisi samalla ottaa vaikka kupillisen kahvia ja seurata maailman menoa. Esson baarissa kuulisi kyllä parhaimmat ja asiantuntevimmat jutut, mutta se on jo ihan liian kaukana tämän hetken fiiliksellä.

Jouduin jälleen väistelemään kaiken maailman kaahareita tullessani kotikadulta päätielle. Harmi, että sen kärkikolmion siirto meni aikoinaan pieleen. Minun olisi pitänyt suunnitella se homma hieman paremmin. Nyt ei auta muu, kuin noudattaa muiden suunnittelemaa marssijärjestystä.

Päätielle päästyäni ajelin jälleen turvallista neljänkymppin nopeutta, bensaa säästäen ja öljyä poltellen. Liikennevaloissa siirryin vasemmanpuoleiselle kaistalle, jotta kiireisimmät autoilijat

pääsevät ajamaan oikealta ohi, ilman kaistan vaihtoja. Tämä oli oikeastaan turvallisuutta lisäävä oivallus, näin vältämme monta turhaa kaistan vaihtoa ja mahdollista vaaratilannetta. On se kumma, miten kiireellistä nyky maailma on, edes työkoneet eivät liiku maltillisella nopeudella tienpäällä. Eräs traktorikaivuri nimittäin ohitti minut juuri ennen Shellin risteystä, ja sitä ajava kaveri kehtasi jopa irvistellä ohi kaahatessaan, hiton raggari. Hetken teki mieli näyttää sille ja painaa kaasua pohjaan. Maltoin kuitenkin mieleni ja säästin näin muutaman desin bensaa.

Käänsin Rutinoffin Shellin pihaan ja ajoin suoraan mittarille. Autosta noustessani tuli mieleen, että olisi parempi käydä juomassa ne kahvit ensin ja tankata vasta sen jälkeen. Nimittäin tankkauksen jälkeen kädet haisevat monesti bensalta, eikä se ole ollenkaan mukavaa kahvia juodessa. Jätin auton mittarikentälle ja kävelin sisälle huoltoasemalle. Kassalla sanoin tytölle:

- Kuppi kahvia, kiitos.
- Tuliko teille bensaa? Blondi kysyi tiskin takaa.
- Ei kun kahvia.
- Mutta kun teidän autonne on tuolla mittarilla.
- Entäs sitten, vai veloitatteko te jokaiselta täällä kahvilla käyvältä myös tankillisen bensaa?
- Emme tietenkään, siis kuppi kahvia.

Maksoin kahvin ja menin nauttimaan sitä pystybaariin. Paikalla näytti olevan koko valtakunnan autoilijoiden kerma, nimittäin taksi- ja roskakuskit. Hieman aikaa heidän juttujaan kuunneltuani, tulinkin käsitykseen, että puolet heistä on ajanut työkseen Formuraa ja toinen puoli Safari-rallia. Jotenkin vaan ihmetytti heidän uusi ammatinvalintansa. Koska hyvää ja asiantuntevaa juttua tuntui riittävän, kävin hakemassa vielä toisen ja jopa kolmannenkin kupin kahvin. Siinä kolmatta kupillista nauttiessani tuli joku pukupelle sisälle ja alkoi meuhkata isoon ääneen.

- Kenen tuo perkeleen rytökasa tuolla mittarikentällä on? Se tukkii koko liikenteen.
- Se on tuon herran, sanoin blondiini ja viittoili minuun päin.

Olin näemmä unohtanut Rutinoffin kuskinpuoleisen oven kokonaan auki, onneksi ulkona ei sada.

- Tule nyt perkeleen idiootti siirtämään tuo romusi pois, jotta saan Volvooni bensaa, meuhkasi pukupelle.
- Onko se todella sinun oma? Kysyin vuorostaan.
- Mikä?
- No se Volvo, joka ei mahdu tankille.
- Se on firman, mutta mitä se tähän kuuluu?
- Mitäs siinä sitten meuhkaat, jos ei ole edes oma auto, vastasin kahvia hörppiessäni.
- Ei voi olla totta, alkoi pukupelle vaikeroida.

– Oliko sinulla muuten kannettava tietokone autossa? Kysäisin huomattessani jonkun pitkätukan poistuvan Volvon viereltä sellainen kainalossaan.

– Miten niin oliko minulla? Pukupelle kysyi ihmetellen.

– Se taisi juuri vaihtaa omistajaa, joku jätti näköjään autonsa ovet lukitsematta.

– Voi helvetin kuustoista, kuului juoksevan pukupellen kommentti.

Aika huolimattomia nämä nykyajan bisnesmiehet, jättävät autoihin kalliita laitteita ja vielä ovet auki. Ei ole mikään ihme, että vakuutusten hinnat vain nousevat jatkuvasti, kun näille pitää kerran vuoteen korvata uusi kannettava.

Pukupelle lähti aika rivakasti pitkätukan perään. Lähtö oli muuten ihan hyvä, mutta pikkaisen huonosti ajoitettu. Nimittäin samaan aikaan oven eteen kurvasi kukkakaupan pakettiauto ja pukupelle mäjähti suoraan sen kylkeen, ihan kuten piirretyissä käy Kelju K. Kojootille. Äänestä päätellen taisi sattuakin vielä aika pahasti. Kylläpä sivistyneestä tyypistä lähtikin rumaa tekstiä, onneksi ei ollut lapsia kuulemassa.

Olin saanut vihdoin ja viimein kahvit juotua. Lähdin ulos tankkaamaan Rutinoffia, jotta se pukupellekin saisi Volvonsa tankattua. Sillä taisi vain olla tällä hetkellä ihan muuta ajateltavaa, kuin auton tankkaaminen tai minulle räyhääminen. Kukkakaupan korsto nimittäin roikotti sitä kravatista, niin että varpaat juuri ja juuri ylettivät maahan. Kuulin sen verran keskustelusta, että korsto vaati paria sataa euroa autonsa vahingoittamisesta tai uhkasi muuten tunkea pukupellen kurkkuun kuormasta pari kaktusta. Pelkkä ajatuskin kaktuksen piikeistä sai kurkkuni tuntumaan kipeältä. Menin tankkaamaan Rutinoffin, eiväthän nuo toisten kahinat minulle mitenkään kuulu. Toivottavasti saan nyt edes auton tankata rauhassa, tuntui olevan jostain syystä hieman levoton päivä tänään. Pitäneee vilkaista horoskooppi päivän lehdestä, kun menen sisälle tankkausta maksamaan.

Sisälle mennessäni huomasin pukupellen laskevan seteleitä korston kouraan, siis siihen, jossa ei ollut kaktusta. Harmi sinänsä, että maksoi. En nimittäin ollut vielä tähän päivään mennessä nähnyt kenenkään syövän kaktusta, se olisi voinut olla mielenkiintoista katseltavaa.

Kassalle mennessäni pysähdyin lehtihyllyn luona ja otin käteeni päivän Shokki-sanomat ja siitä horoskooppisivun. Horoskooppini kertoi seuraavaa:

”Teit virheen jo sängystä noustessasi. Olet vaarallinen ympäristöllesi, pysy kotona. Jos mahdollisesti matkustat tänään, niin matkusta bussilla. Parempi, jos olisit jo eilen matkustanut, vaikka Afrikkaan. Mikäli nyt kuitenkin luet tätä horoskooppia jossain kodin ulkopuolella, niin palaa välittömästi takaisin, vältellen kontakteja muihin ihmisiin. Äläkä missään tapauksessa tule tänne lehtemme toimitukseen, olemme varmuuden vuoksi lukinneet kaikki ovement. Emme ota myöskään puheluita vastaan tänään, joten älä edes harkitse soittamista.”

Johan oli kummallista tekstiä horoskoopissa, onneksi en usko moiseen hölynpölyyn. Minä muka vaarallinen ympäristölle, kaikkea ne horoskoopin laatijat luulevatkin. Jätin lehden ostamatta tuon masentavan horoskoopin takia. Menin kassalle ja maksoin tankkaamani bensa samalle blondille, joka oli aikaisemmin myynyt minulle kahvit. Ulos päästyäni oli kukkakaupan auto poissa, ja pukupelle istui surkean näköisenä Volvonsa etupenkillä. Päätin kohteliaana ihmisenä tiedustella tämän vointia, jos vaikka voisin jotenkin auttaa.

– Onko tuo nenä kovinkin kipeä?

– Sattuu niin saamaristi ja vituttaa tosi raskaasti se tietokoneen varastaminen, huokaili pukupelle.

– Mene lääkäriin näyttämään nenääsi. Kyllähän vakuutus sen tietokoneen sinulle korvaa, mitä sitä murehtimaan.

– No kun ei korvaa, jos on jättänyt itse ovet auki.

– Helppo juttu, lyöt vain itse jonkun ikkunan rikki kivellä ja menet sen jälkeen tekemään ilmoitusta varkaudesta, opastin häntä.

Tuli taas kylläkin mieleen ne kohoavat vakuutusmaksut, mutta säälin kaveria sen verran, että annoin pikku vinkin. Ja toisaalta, jos tulen katumapäälle, voinhan aina tehdä nimettömän ilmoituksen vakuutuspetoksesta. Vakuutusyhtiötkin oikein tykkäävät tuollaisista soitoista. Koska pukupellestä ei ollut juttukaveriksi, lähdin ajamaan kotia kohti.

Matka kotiin sujui hienosti, ainakin omasta mielestäni. Sitä minä en vaan ymmärrä, että tullaan ihan kiinni takapuskuriin ja aletaan testailla pitkiä valoja. Minä ainakin testaan valot ja niiden suuntauksen seinää vasten. Toisaalta nykyihmisillähän on niin kiire, että tuollaisetkin hommat pitää saada hoidettua työmatkalla. Monet tuntuvat testaavan samalla äänimerkin ja vielä ohi ajaessaan ikkunaveivinkin, koska heiluttavat käsiä ikkunasta. Kääntäessäni Rutinoffin omaan parkkiin oli Ping Pong jo siellä vastassa, auto yhä likaisena. Miksihän sitä ei ollut pesty kuten neuvoin?

– Telve telve, tässä tämä halja, sanoi Ping Pong ja ojensi minulle auton pesuharjan silmät loistaen.

Mitä helvettiä se on taas keksinyt, ajattelin mielessäni. Pestähän se auto piti, eikä mennä ostamaan mitään pesuharjaa. Olisi pitänyt vaan jälleen kerran vääntää rautalangasta hänelle malli, tai edes kirjoittaa asia paperille.

– En minä mitään harjaa tarvitse, vaan sinun piti mennä pesemään autosi harjapesukoneessa, yritin selvittää uudelleen tilannetta.

– Aah, minä mennä pesemään minu auto tällä haljalla koneessa, kuului iloinen lässytys.

– Juuri niin, totesin lyhykäisestään ja lähdin kiireellä sisälle, ettei tarvitse alkaa etsiä sitä rautalankaa.

Ping Pong on kuitenkin ihan hyvä tyyppi, vaikka ei osaa suomea vielä kovin hyvin. Kieliongelmistä huolimatta hän jaksaa olla aina todella avulias ja kohtelias. Päästyäni sisälle, keitin pannullisen kahvia, nyt eivät ainakaan pukupellet tule kahvinjuontiani keskeyttämään.

Leivoksia ja Toyota kauppoja

Istuskelin ruokapöydän ääressä ja mietin mitä tekisin tänään, kun huomasin Närän Oskarin puuhastelevan jotain Corollansa vierellä. Närällä on 1999 mallinen sedan Corolla, joka on kuulemma maailman paras auto. Ihan kiva tyyppi muuten, mutta ei osaa oikein puhuakaan muusta, kuin Toyotasta ja sen ylivoimasta muihin automerkkeihin nähden. Mikäli oikein muistan, on Närä ajellut Corollalla siitä asti, kun niitä alettiin tuoda Suomeen. Hänen tietämyksensä muista automerkeistä taitaa olla aika vähäistä. Närä oli puheidensa mukaan leiriytynyt silloisen Toyota-kauppiaan pihaan kahdeksi kuukaudeksi, jotta hänen tilaamansa ensimmäinen Corolla ei menisi vahingossakaan kenellekään toiselle. Olisi kuulemma mennyt satamaan asti, mutta kukaan ei suostunut hänelle sanomaan mihin satamaan autot tulevat.

Närä oli pyytänyt minua mukaan autoliikkeeseen jo useammankin kerran, hän kun oli aikeissa vaihtaa uudempaan Corollaan. Minunkin pitäisi kuulemma päästä näkemään hänen Toyota-paratiisinsa ja kaikki ne upeat autot. Närän mukaan muutama käynti siellä, ja olen kohta itsekin Toyotan onnellinen omistaja. Minulla oli tuosta asiasta hieman erilainen käsitys. Nyt minulla ei ollut mitään isompia kiireitä, joten voisin vaikka lähteäkin sinne aikaani tappamaan. Jos en muuta kostu koko reissusta, niin autoliikkeissähan saa lähes aina ilmaiset kahvit. Vielä kun menen Närän kyydillä, niin tämä päivähän on minulle puhdasta säästöä.

Puin vaatteet päälleni ja lähdin saman tien ulos Närää jututtamaan. Ulkona huomasin jonkun iskeneen kirveen pystyyn Volvo-miehen Volvon konepeltiin. Pelkäsin pahoin Lepo Laten ottaneen jälleen muutaman mömmön liikaa ja purkaneen tällä kertaa aggressiot ruotsalaiseen romurautaan. Latella tuppaa välillä menemään niin lujaa, ettei itsekään pysy menossa mukana. Opelin hän oli näemmä saanut korjautettua. Tuo kirves varmaan tarkoittaa sitä, että Volvo-mies ei ole vielä syystä tai toisesta korvannut Latelle aiheuttamaansa vahinkoa. Onneksi Late ei ollut hakannut kirveellä Volvon sivupeilejä irti, niissä roikkui nimittäin minun laittamat talipallot. Muistaakseni Late piti linnuista, joten ei hän ainakaan tahallaan niille nälkää aiheuta. Linnuista tuli mieleeni, että minun pitäisi kohta käydä hakemassa yhdestä naapurista marsu, olin heikkona hetkenäni luvannut ostaa sellaisen naapurin pojalta.

Onneksi minulla on ennestään kaksi häkkiä ja kaikenmaailman juomapulloja kellarissa. Ne olivat aluksi minulla vain säilytyksessä, mutta niiden omistaja soitti kerran ja käski pitämään koko läjän, hän ei kuulemma meinaa enää sortua jyrсийöihin. Olin lueskellut hieman marsuista ja tiesin niiden olevan hännättömiä, neljällä jalalla varustettuja eläimiä. Toivottavasti saan mukaani käyttöohjeen.

Närä näytti puuhastelevan jotain konehuoneen puolella. Onkohan Toyotassa jotain vikaa, ajattelin itsekseni.

– Huomenta, onkos pikku Toyo mennyt särki?

– Eivät Toyotat mene koskaan rikki, minä puhdistelen tätä konehuonetta Nessuilla, Närä ilmoitti pää konepellin alla.

Niinpä näkyi tekevän, auton edessä maassa oli kymmeniä mustuneita nessuja. Lisäksi avaamattomia paketteja näytti olevan täysi muovikassillinen. Närä meinaa näemmä kiillottaa koko auton niillä.

Taisi tulla nenäliinojen myyjien käyrään aikamoinen hypähdys Närän käydessä Nessu-kaupoilla.

Toyota on nähtävästi keskivertoa herkempi auto, jos se pitää oikein Nessuilla puhdistaa.

– Eikös tuo ole aika vaivalloista ja hidasta hommaa? Pesisit painepesurilla, kuten normaalit ihmiset.

– Minä olen aina puhdistanut autoni Nessuilla ja teen sen jatkossakin, Närä murahti.

– Ihan sama minulle, vaikka kalsareillasi sen puhdistaisit, kunhan yritin vaan auttaa.

– Jokos tänään kerkeäisit mukaan sinne Toyota-paratiisiin? Närä tiedusteli jo leppyneemmällä äänensävyllä.

– Sen takia oikeastaan tulinkin tänne ulos.

– Mennään saman tien, Närä sanoi ja heitti muovikassin Toyotan takapenkille.

– Entäs nuo maassa olevat nessut?

– Tuuli vie, Närä ilmoitti.

– Jaa.

Ei ainakaan Närän tapauksessa ikä tuo viisautta. Närä on jo kuusissakymmenissä ja sikailee kuin pahinkin teini. Onneksi olen itse tällainen avarakatseinen ja lähes kaikkien kanssa toimeentuleva henkilö. Turhahan se on tuollaisista pölvästeistä stressiä ottaa, tehköt hommansa miten parhaaksi näkevät. Lähdettyämme liikenteeseen minua jäi harmittamaan oman mukin puute, siellä Toyota-liikkeessä saattaa pahimmassa tapauksessa joutua juomaan kahvit Toyota-mukista. Pelkkä ajatuskin moisesta merkkimukista sai pahan maun suuhuni, yäk.

Närä oli kova mies haukkumaan muita merkkejä, varsinkin Volvot ja Mersut tuntuivat ahdistavan häntä kovasti. Minulle Närä ei ollut jostain syystä tippaakaan katkera auton suhteen, ei varmaan raukka ymmärtänyt Rutinoffin syvintä olemusta. Rutinoff on elämäntapa eikä materialistin päiväuni. Jokaisella on kanttia mennä ostamaan uusi Corolla tai muu korvikeauto pitkine takuineen ja merkkihuoltoineen, mutta harva uskaltaa ostaa Rutinoffin kaltaisen ystävän, ilman takuita ja toimivia lukkoja.

Kriiiiiik!

– Mitä helvettiä? Huudahdin säikähtäneenä.

– Toi mulkvisti meinasi tulla rampilta Mersullaan minun eteeni, Närä vauhkosi ja jatkoi.

- Eipäs kerinnyt vanha diesel kiihtyä hä hä hää, joutui raukka jarruttamaan.
- Oletkohan sinä oikein terve? Kysäisin Närältä huolestuneena.
- Minä olen kyllä terve, tuolla Mersun kuskilla saattaa olla nitron paikka, hä hä hää.

Vilkaisin ikkunasta ja huomasin vanhan Mersun seisovan rampin lopussa renkaat yhä savuten. Närä taisi saada jälleen yhden ystävän lisää. Toisaalta tällaisia Corolloja on liikenteessä niin paljon, että kuka niitä toisistaan erottaa. Minua harmittaa suunnattomasti tuollainen käyttäytyminen liikenteessä, en voi nimittäin sietää muita epäkohteliaita kuskeja kuin itseni.

Olivatkohan Toyotat vielä mukana Formuloissa? Vaihtamistyylistä ja vauhdista päätellen Närä oli katsellut niitä televisiosta, vastahan ne viikonloppuna ajoivat jossain Jumalan selän takana. Itse en ollut ollenkaan Formuloiden ystävä, sillä pidän enemmän rauhallisesta etenemisestä.

Närän ajotyyli oli todella vauhdikas, pompimme kuin kumipallo kohti autoliikettä. Joko ne tekevät huonoja teitä tai Toyotan alusta oli jo ihan loppu. Viimeisessä risteyksessä alkoi pelottaa jo todella kovasti, kun Närä kanttasi pihaan kahdella renkaalla. Luojan kiitos, olimme jo perillä ja yhtenä kappaleena. Matka mihin minulla menee Rutinoffilla puolisen tuntia, kesti nyt Närän tyylillä kymmenen minuuttia. Taidankin syödä tänään vasta kotona.

Hyvä että kerkesin autosta ulos, kun Närä oli jo sisällä autoliikkeessä, uskomattoman nopea papparainen. Annoin hänen mennä rauhassa tutkimaan autoja, ja lähdin itse suunnistamaan kahvion kyltin suuntaan. Hieno paikka, kun näyttää olevan kahviot ja kaikki, toivottavasti siellä on myös tuoretta pullaa tarjolla, mielellään rusinapullaa. Kahvio oli helppo löytää kylttejä seuraten, piti vain kiivetä kolmanteen kerrokseen rappuja pitkin, sieltä huoltohallin ja rengasvaraston läpi, niin olin jo perillä.

Tosin en ollut enää yhtään varma mihin kahvioon olin joutunut. Paikka oli nimittäin täynnä joitain keskenkasvuisen kokoisia heppuja, jotka molottivat kaiken lisäksi outoa kieltä. Olinkohan sittenkin kääntynyt sen huoltohallin jälkeen väärään suuntaan? Kieltämättä rengasvaraston läpikävely hieman epäilytti. Toisaalta oli siinä se hyvä puoli, että nyt minulle on tulossa Rutinoffiin ihan uusi rengaskerta, vaikkakin Toyotan vanteilla. Muutin yhteen ”lähtevät” kyltin alla olleeseen rengassarjaan omat yhteystietoni. Jännittää nähdä miten nopea toimitusaika niillä on. Vanteethan voi myydä vaikka Keltaisessa Pörssissä.

Pöydän päässä istuva molottaja viittoili minua innokkaasti istumaan tyhjälle paikalle. Koska minulla ei ollut suurempaa kiirettä, istuin osoitettuun paikkaan. Mikäpä siinä oli pöytään istuessa, sillä siihen oli katettu kahvit ja konjakit sekä miljoona sorttia erilaisia pikkuleipiä ja leivoksia.

Oikeastaan aloin jo pikkuhiljaa pitämään Toyotasta, ihan pikkaisen vain. Keskenkasvuiset pukuäijät molottivat keskenään ja viittoilivat minua nauttimaan pöydän antimista. Minua ei tarvinnut toista

kertaa käskeä, vaan aloin pistellä herkkuja nassuun reipasta tahtia. Herkkujen syöminen oli oikeastaan ainoa homma, jossa olin todella hyvä, siis muidenkin kuin vaan omasta mielestäni. Kerrankin täytyi myöntää syötävää olevan enemmän, mitä pohjattomaksi luulema vatsani pystyi ottamaan vastaan. Hetken olin pienessä paniikissa, että pitääkö minun tosiaan jättää nämä loput herkut tänne? Tarkka katseeni huomasi kuitenkin leipomon laatikoita huoneen nurkassa, siinäpä mahdollinen pelastus. Nyt piti vain ratkaista, miten saisin ne Närän autoon mahdollisimman helposti. Corollan ovet olivat kyllä auki, koska lähdin itse siitä viimeisenä. Tarvitsen lähinnä jonkun antamaan nuo herkut minulle ja mahdollisesti auttamaan kantamisessa.

Kahvitilaisuus näytti olevan sopivasti ohi. Kaikki muut pöydässä istuvat pukumiehet kävivät yksitellen kumartamassa pöydän päässä istuvalle miehelle ja poistuivat sen jälkeen huoneesta. Kyseinen mies oli varmaan joku suurempi pamppu, ja nämä muut hänen alaisiaan. Lopulta olin kaksin pampun kanssa. Päätin kokeilla suoraa lähestymistä ja viittoilin huoneen nurkassa olevia laatikoita ja pöydällä olevia leivoksia. Isoherra katseli minua vähän aikaa huvittuneen näköisenä ja huusi jotain viereiseen huoneeseen. Sieltä tuli samanlainen keskenkasvuinen mies, mutta valkoiset haalarit päällä. Isoherra selitti jotain ja viittoili laatikoita sekä leivoksia. Lopuksi hän osoitteli minua naureskellen.

Minulla kävi mielessä, että taisi pitää meikäläistä pilkkanaan tai sitten sillä oli joku hyvä vitsi suomalaisista. Aikansa naureskeltuaan haalaripukuinen otti nurkasta yhden laatikon ja pakkasi siihen loput kahvileivät sekä yhden avaamattoman konjakkipullon. Minua hieman sapetti tuollainen pihtaaminen, sillä pöydällä oli vielä neljä avaamatonta konjakkipulloa. Pidin kuitenkin suuni kiinni, etteivät ota pois tuota ainoatakin pulloa. Pakattuaan laatikon, haalaripukuinen ojensi sen minulle, kumartaen samalla todella syvään. Pelkäsin hänen satuttavan otsansa pöytään, kumartaessaan. En ollut ollenkaan suunnitellut vieväni itse tuota laatikkoa autolle. Toisaalta voisi olla parempi kantaa se itse, etteivät nuo muuta mieltään sen suhteen.

Kumartelin varmuuden vuoksi heille molemmille muutaman kerran ja tartuin laatikkoon. Tullessani ulos huoneesta, näin käytävällä hissini. Kävelin sen luokse ja ajoin sillä katutasolle. Satuini vielä ihan sopivasti samalle ovelle, josta olin tullut sisälle. Menin suoraan ulos ja Corollan luokse. Laitoin leipomolaatikon takaluokkuun ja lähdin etsimään Närää.

Närä oli juttelemassa automyyjän kanssa uuden Corollan vierellä. Miten tuollaisesta Kaukoidän ihmeestä voikin riittää juttua noin pitkään? Päätin mennä osallistumaan heidän keskusteluunsa.

- Tämähkö se uusi Rokolla on?
- Tämä on meidän uusi ja entistä tilavampi Corolla, vastasi myyntimies ylpeänä.
- Ai, enääkö ei tarvitse laittaa anoppia katolle, kuten vanhemmassa Rokollassa?
- Tuota, tämä ei ole Rokolla, vaan Corolla c:llä, huomautti myyntimies ja jatkoi.

– Jokainenhan tietenkin itse päättää miten anoppinsa kuljettaa. Meiltä löytyy tästä myös tila-auto malli.

– Onkos se tila-autokin c:llä? Kysäisin hieman epätietoisenä kirjoitustavasta.

Aika huumorintajuton kaveri tämä myyntimies, kehtasi alkaa karjua minulle, että olin tullut tänne muka häiriköimään. En viitsinyt sanoa ensimmäisen tavoitteeni tänne tullessa olleen kahvin juonnin ja vasta toisella sijalla häiriköinnin. Näräkin oli sen näköinen, että katsoin parhaakseni poistua jonnekin rauhallisempaan paikkaan. Antaa kahden huumoritajuttoman olla keskenään, kun kerrankin ovat löytäneet toisensa.

Ajattelin mennä vähän sivummalla olevaan autoon pienille torkuille, leivosten syönti alkoi väsyttää. Kävelin Avensis-farkun luokse ja säädin etupenkin makuuasentoon. Oikaisin itseni suoraksi ja pistin silmät kiinni. Nukkumatin ollessa juuri unihiekkavaiheessa, tuli joku häirikkö koputtelemaan sivuikkunaan.

– Hei, ei täällä saa nukkua! Myyjä meuhkasi.

– En minä nukkunut, testasin vain tätä penkin säätömekanismia, yritin puolustella.

– Yleensä se tehdään hereillä ollessa ja ilman kuorsaamista, myyjä ilmoitti tympeään äänensävyyn.

– Näissä on niin mukavat penkit, että ihan väkisin tuli uni niitä testatessa, selitin muka innoissani.

– Niin, eihän Toyota suotta ole markkinajohtaja, myyjä alkoi selittää innoissaan.

Tämän jälkeen tekstiä ja Toyotan ylistystä alkoi tulla ihan katkeamattomana virtana. Kuuntelin viitisen minuuttia ja poistui sen jälkeen takavasemmalle. Tämä moottoriturpa ei edes huomannut katoamistani, niin innoissaan hän oli. Montakohan kauppaa tuolta myyjältä on jäänyt tekemättä asiakkaan katoamisen vuoksi?

Närä näytti olevan myös lähdössä, joten suunnistin suoraan ulos Corollan luokse. Autoon päästyämme Närä alkoi hehkuttaa jälleen Toyotan ylivoimasta, ja siitä millainen hänen tuleva Corollansa on. Kauppaa ei ollut vielä lyöty lukkoon, sillä heillä oli pientä erimielisyyttä välirahan suhteen.

Kotimatka alkoi jälleen Formula-meiningillä, renkaat vonkuen joka mutkassa. Minua alkoi huolestuttaa takakontissa olevat leivokset. Tällä menolla kermaleivoksista tulee voipullia ja voipullista jotain vieläkin kovempaa. Päätin rauhoitella Närää.

– Tuota, ajaisitkos hieman rauhallisemmin, ettei minun pullista tule pullamössöä.

– Mistä pullista? Närä ihmetteli.

– Takakontissa on laatikollinen leivoksia, sain ne sieltä autoliikkeestä.

– Jaa, no jos pistät minullekin muutaman, niin noudatetaan rajoituksia tämän kerran.

Huh, onnistuihan se ilman mitään ihmeellisiä temppuja. Närä ei juuri siedä kommentteja ajotyylustään. Pääsimme rauhallisemman ajotyylin takia ilman suurempia pomppuja kotipihalle.

Viimeinen mutkakin tultiin kuten normaalit autoilijat, neljällä renkaalla. Leivokset olivat säilyneet vahingoittumattomina ja annoin niistä muutaman Närälle. Itse kannoin loput laatikossa kotiin. Pariin päivään ei nähtävästi tarvitse lähteä ruokakauppaan, sillä kuka nyt ruokaa syö, jos on leivoksia tarjolla.

En tunne historiaa tarkemmin, mutta herra Toyota taisi olla alun perin joku leipuri.

Marsut saapuvat

”Ring ring”.

Mitä hittoa? Kuka kurja tähän aikaan aamusta soittelee minulle, kellohan on vasta yksitoista. Koska puhelin jatkoi itsepintaisesti soimistaan, oli minun pakko nousta ylös ja mennä vastaamaan tähän ihmisiä yhdistävään aparattiin.

- Haloo, asian pitää olla tärkeä, kun tähän aikaan häiritään, sanoin luuriin vihaisena.
- Anssi täällä hei, kuului luurista piipitystä lapsen äänellä.
- Kuka Anssi? Ihmettelin puolinukuksissa ja valmistauduin paaskaamaan luurin häirikön korvaan.
- Minulla olisi se marsu sinulle, tänään on sen luovutuspäivä, ääni luurissa jatkoi sinnikkäästi.
- Ai niin, sopiiko että tulen tuossa iltapäivällä hakemaan sen, mutisin luuriin.
- Sopii kyllä, heippa.

Olin jälleen kerran autuaasti unohtanut luvanneeni ottaa moisen karvapallon elätikseni. Ei minulla mitään marsuja tai muitakaan elukoita vastaan ole, pidän eläimistä. Eläimet eivät ala turhaan aukomaan päätään, eivätkä varsinkaan puutu autojuttuihin. Olihan minulla aikoinaan kissa, mutta se kuoli vanhuuttaan, ja sen jälkeen olen ollut ilman lemmikkiä. Kissojen suhteen olen tullut siihen tulokseen, että menen käymään ystäväni Wernerin luona, jos haluan nähdä niitä. Wernerillä sattuu olemaan kaksikin kappaletta niitä pitkähäntäluikureita. Nyt minun piti vain keksiä jostain kaveri sille naapurista tulevalle marsulle, yksinhän sen ei ole hyvä olla.

Otin keltaiset sivut käteeni ja aloin soitella läpi siinä olevia lemmikkieläinkauppoja. Kolmannen kaupan kohdalla tärppäsi, siellä oli pari tyttömarsua myynnissä. Kauppa sijaitsi naapurikaupungissa, joten päätin lähteä heti matkaan. Join kuitenkin aamukahvit, eihän sitä ihmisellä niin kiire voi olla, ettei paria mukillista kerkeäisi juoda. Kahvien jälkeen menin ulos autolle ja valmistauduin lähtemään liikenteeseen. Olin juuri astumassa autooni, kun pihaan alkoi peruttaa iso kuorma-auto. Jäin odottamaan sen poistumista, jotta pääsisin lähtemään. Kuorma-auton kuljettaja tuli ulos autostaan joku paperilappu kädessään.

- Hei, asuuko täällä joku Rutkunottin kuski? Hän kysyi minulta paperiaan silmäillen.
- Ei asu, mutta Rutinoffin kuski kyllä asuu. Mitä asiaa sinulla on?
- Jotain renkaita näyttäisi olevan tulossa.
- Niin piti ollakin, aja tuohon verkkokellarin oven eteen, niin saan ne saman tien sisälle.

Kuorma-auton kuljettaja teki, kuten pyysin ja peruutti autonsa verkkokellarin ovelle. Avasin hänelle oven ja hän jopa nosti renkaat sisälle kellariin, palvelu oli todella loistavaa. Ainoastaan kuljettajan luetun ymmärtämisessä oli jotain sanomista.

- Missäs koulussa muuten opettelit lukemaan? Tiedustelin kuitatessani lähetystä.
- En missään, mamma opetti öljylampun valossa kotipirtissä.
- Taisitkin oppia lukemaan aika nuorena vai?
- Juu, jo yksitoistavuotiaana.
- Tämä selvä.

Auton käsittely näytti kuljettajalla olevan kuitenkin todella hienosti hallinnassa, joten mitä moisesta lukihäiriöstä. Saatuaan kuittauksen kuorma-auton kuljettaja laittoi peräovet kiinni ja lähti kohti seuraavaa paikkaa. Minä lukitsin verkkokellarin ja lähdin ajelemaan kohti lemmikkieläinliikettä. Onneksi nuo renkaat tulivat, oli taas yksi huoli vähemmän murehdittavana. Nuo renkaat olivat niin halvat, että olisi ollut sääli jäädä niitä ilman. Matka kohti eläinkauppaa joutui aika nopsaan, olivathan työmatkalaiset jo onnellisesti työpaikoillaan. Mitenköhän tuon työmatkaliikenteen saisi kokonaan kulkemaan julkisilla? Jäisi minulle enemmän tilaa autoilla ja saisin paremmin parkkipaikan keskustasta. Noin puolentunnin ajomatkan jälkeen kurvasin ison kauppakeskuksen parkkihalliin. En yleensä pidä parkkihalleista, mutta en nähnyt missään pihalla sopivaa parkkipaikkaa. Kauempana olisi kyllä ollut, mutta enhän minä nyt painavaa marsua ala maailman ääristä raahaamaan.

Parkkihallissa oli niin tajuttoman pimeää, että piti ihan pitkät valot sytyttää. Joku taisi säästää sähköä täälläpäin. Hitto miten sokkeloinen paikka, ja ihan täynnä autoja, piti oikein useampi kierros ajaa ennen vapaan paikan löytämistä. Jätin auton parkkiin ja suunnistin vieressä olevaan hissiin. En tiennyt ollenkaan mihin kerrokseen minun piti mennä, joten poistuin siinä kerroksessa missä suurin osa muistakin ihmisistä poistui.

Olin nyt suunnattoman isossa aulassa, ympärilläni kiireisiä ja toisiaan tuuppivia ihmisiä. Kävelin lähistöllä olevan opastetaulun luokse ja aloin etsiä siitä eläinkauppaa. Kauppa näkyi olevan vielä yhden kerroksen ylempänä, joten kävelin hissin vieressä olevia rappuja pitkin sinne. Liikkeessä painelin suoraan tiskille esittämään asiaani.

- Päivää arvon ladyt, teillä on kuulemma pari tyttömarsua täällä.
- Pitää paikkansa, haluatko nähdä ne? Kysyi viehättävän näköinen tummatukka, jonka nimikyltissä luki Mia.

Kerroin haluavani nähdä ne, ja Mia opasti minut marsujen häkkien luokse. Molemmat olivat eri häkeissä, ja Mia otti ne vuoron perään syliinsä. Katseltuani molempia, päädyin pirteämmän oloiseen vähän tukevahkoon marsutyttöön. Mia laittoi sen pahvilaatikkoon kuljetusta varten. Ostin samalla Mian suositusten mukaan heiniä, puruja ja supamarsua kuivamuonaksi. Pienen suostuttelun jälkeen sain Mian kaveriksi kantamaan tarvikkeita autolleni. Pakkasin tavarat autoon ja olin juuri lähdössä,

kun mieleeni tulivat säädökset lemmikkieläinten kuljettamisesta. Tiesin, ettei koiria saisi kuljettaa ilman niiden kytkemistä kiinni, mutta miten on marsujen kanssa?

Koska en halunnut tahallani rikkoa lakia, soitin poliisiin hälytyskeskukseen ja kysyin neuvoa.

– Poliisin hälytyskeskus, kuinka voin auttaa?

– Rutinoffin kuski täällä terve. Pitääkö marsu olla sidottuna kiinni automatkan ajan?

– Siis mikä? Marsuko? Onkos se vapaana siellä autossa?

– Ei tietenkään, vaan pahvilaatikossa.

– Ja nyt haluatte tietää, että pitääkö pahvilaatikossa oleva marsu sitoa jotenkin kiinni?

– Aivan, pitääkö?

– Jos nyt laittaisitte sen pahvilaatikon, vaikka jalkatilaan, niin eiköhän se siitä.

– Kiitos, tiesin että poliisiin voi aina luottaa.

Kyllä helpotti tuo tieto, minulla ei olisi ollutkaan mitään narua sitomista varten. Vaikka marsua ei tarvitse poliisin mukaan köyttää kiinni, päätin tehdä kuitenkin yhden turvallisuutta parantavan jutun. Kipaisin lähimmän roskiksen luokse ja otin sieltä palasen pahvia. Tekstasin siihen isoilla kirjaimilla ”Marsu autossa”. Laitoin tekemäni kyltin takaikkunalle pystyyn, nyt kaikki muut autoilijat näkevät mitä minulla on autossa ja osaavat näin ollen varoa. Olen usein nähnyt kylttejä ”Lapsi autossa” ja siitä tuo ideani.

Olihan muuten vaikea löytää takaisin ulos sieltä parkkihallista, melkein puolituntia sain ajaa ympäriinsä ennen kuin löysin ”Ulos” kyltin. Loppuaikana siellä parkkihallissa oli jo niin paljon sinistä käryä, ettei edes Rutinoffin sumarit näyttäneet mitään. Voisivat suunnitella nuo hallinsa jotenkin paremmin. Onneksi ei tuossa kauppakeskuksessa tarvitse jatkuvasti asioida. Kotimatka olikin pelkää juhlaa sen parkkihallipainajaisen jälkeen. Ajoin marsun takia vain kolmeakymmentä koko kotimatkan, ettei vaan raukka saisi mitään vauhdin aiheuttamaa paniikkia. Kotona vein ensin marsun sisälle ja palasin sitten hakemaan muut tarvikkeet. Tämän jälkeen kävin hakemassa verkkokellarista molemmat marsuhäkit, jos marsuja joutuisi pitämään vähän aikaa toisistaan erillään. Sain tämän Shakiraksi ristimäni punkeron marsutyön onnellisesti omaan häkkiinsä ja sille jopa ruokaa nenän eteen. En jaksanut enää lähteä sitä toista marsua hakemaan, joten soitin Anssille.

– Anssi puhelimesta, kuului tuttu piipitys toisessa päässä.

– Rutinoffin kuski täällä terve, tuotkos sen marsun minulle, jos maksan sinulle viisi euroa vaivanpalkkaa.

– Okei, hetikö?

– Vaikka.

Hyvä että kerkesin laskea luurin alas, kun Anssi oli pienen pahvilaatikon kanssa oven takana.

Päästin pojan sisälle ja kurkkasin, millainen tämä toinen karvanaama oikein oli. Siellä oli Shakiraa

paljon pienempi tytteli. Se oli muuten ihan valkoinen, mutta molemmat päät olivat mustat. Koska toinenkin marsu oli saanut laulajatähtösen nimen, sai tämä nimekseen Melanie. Nyt minulla on kaksi maailmanluokan tähtöstä kotona, pistäköön joku toinen paremmaksi. Sijoitin Melanien toiseen häkkiin ja laitoin myös sille juomat ja ruoat. Anssi sai rahansa ja lähti tyytyväisenä poikana kotiin. Ennen lähtöään hän lupasi ruokkia ja huolehtia niistä aina minun poissa ollessani, pientä korvausta vastaan tietenkin. Hänellä oli jopa hinnasto mitä mikäkin palvelu maksaa. Hyvä homma, eipähän tule yllätyksiä kustannusten suhteen, ajattelin asiaa positiiviselta kannalta. Jotenkin minulla vain vahvistui käsitys siitä, että nykynuoret ovat kaikista kolttosista ja huonosta pukeutumismaustaan huolimatta aikamoisia neropatteja rahan hankkimisen suhteen. Loppupäivä menikin rattoisasta uusien perheenjäsenten touhuja seuraillessa.

Wunderbaum painajainen

Haukotus, kyllä tämä joutilaan elämä on rankkaa, kun ei tiedä kummalla kyljellä olisi parempi maata. Lisää vaikeutta elämään tuo makuupaikan valinta. Sänky on hyvä, mutta tv puuttuu. Sohvan luona taas on tv, mutta se on kovempi maata. Sanotaan mitä sanotaan, niin ei meillä joutilailla mitenkään helppoa ole, uskokaa pois!

Luojan kiitos, joutilaana on aikaa juoda olutta ja konjakkia, noita jaloja luonnontuotteita. Minun olisi näemmä aika käydä välillä ruokakaupassakin, alkoivat olla ne Toyota-liikkeen leivokset jo syöty. Marsuilla oli onneksi vielä ruokaa jäljellä vaikka, kuinka paljon.

Laitoin vaatteet päälle ja Axea kainaloon, jos vaikka sattuisin jonkun kauniin naisen kanssa samaan hissiin, kuten siinä mainoksessa. Oikeastaan kerran ajelin hissillä kaksi päivää, ilman yhtään kontaktia vastakkaiseen sukupuoleen. Ainoa kontakti oli kauppakeskuksen vartijoihin, ja nekin heittivät minut pihalle. Kehottivat jatkossa käyttämään portaita, mokomatkin ilonpilaajat.

Pistin päähäni tutun Hankkija-lippiksen ja suunnistin pihalla odottavan Rutinoffin luokse. Pihalla olikin yllättävän rauhallista, johtuikohan se siitä, että kaikki omasta mielestään normaalit ihmiset olivat töissä. Aino ääni mikä kuului, oli sellainen tasainen ra-ta-ta. Ääni toistui kerta toisensa jälkeen ja kuulosti tulevan jostain ihan läheltä. Tarkempi tutkimukseni paljasti sen kuuluvan Volvon luota. Lähemmäksi päästyäni huomasin tikan naputtelevan Volvon konepellissä olevaa puuvartista kirvestä. Tuolla menolla kirveen varsi on kohta entinen. Meinasin jo hattua nostaa Volvo-miehelle tuollaisesta jalosta teosta tikkoja kohtaan, kun muistin Laten iskeneen kirveen konepeltiin. Volvo-mieshän on itse vielä sairaalassa letkuruokinnassa. Late teki hienon teon käyttäessään puuvartista kirvestä eikä sellaista uutta muovivartista.

Selvitettyäni äänen lähteen, hyppäsin Rutinoffiin ja lähdin ajamaan kohti suurta ja mahtavaa kauppakeskusta. Tällä kertaa pääsin kotikadulta todella hyvin päätielle, kukaan ei sattunut olemaan yhtä aikaa risteyksessä. Etenin kaikessa rauhalla kolmeakymmentä, koska minulla ei ollut kiire minnekään. On se vaan kumma, miten helposti muut tielläliikkujat hermostuvat minun turvalliseen ajonopeuteeni. Ei minun kiireeni tai kiireettömyys pitäisi kenellekään muulle kuulua, pitäisivät vain huolta omista asioistaan. Nytkin joku bussikuski sai hermostollisen vaivan etusormeensa. Bussin valoista tuli mieleen ennemminkin disko kuin ajovalot. Taisi olla vanha sähköttäjä mokomakin valopelle. Onkohan sillä stressi nimisellä oireella joku yhteys päänupista etusormeen? Liikenteessä monet autoilijat tuntuvat stressitilanteessa käyttäytyvän tämän bussikuskin lailla. Asia alkoi kiinnostaa minua siinä määrin, että nousin seuraavissa punaisissa valoissa ulos autosta ja menin bussin etuovelle. Koputin kohteliaasti siihen muutaman kerran, jotta tämä valopelle tajuaisi aukaista

oven. Kuski oli sen näköinen, kuin olisi juuri saanut tietää, ettei joulupukkia ole olemassakaan, vaan lahjat on tähän asti ostanut hänen 80-vuotias äitinsä. Hämmästyksestään huolimatta hän löysi viimein maagisen napin, jolla saa oven auki.

– Tervehdys arvon liikennelaitoksen renki! Tervehdin häntä reippaasti.

– Mikä vitun kusipää sinä oikein luulet olevasi? Öykkärikuski karjaisi.

– Itse asiassa kävin kyllä aamupissillä, ettei siellä nupissa pitäisi montakaan pisaraa kyseistä ainetta olla.

– Ala mennä siitä, ettei tarvitse kutsua poliisia apuun, kuljettaja raivosi naama punaisena.

– Olisin vain tiedustellut, että onko teillä mahdollisesti joku hermostollinen vaiva etusormessanne?

– Vittu mulla mitään vaivaa ole, sulla on kohta nenä poskella, jos et tajua siirtää tuota katiskaasi pois edestä.

Matkustajat alkoivat selvästi hermostua, koska eivät tienneet mistä oikein oli kysymys. Joku huusikin peremmältä ja tiedusteli ongelman syytä. Minua alkoi kuljettajan moukkamainen käyttäytyminen suorastaan tympäistä. Minulla ei mene jakeluun se, että asialliseen kysymykseen aletaan suorastaan vittuilla. Päätin laittaa kuskille hieman ajattelemisen aihetta ja huusin matkustajille.

– Tämä kuljettajan paikalla istuva pelle on mahdollisesti nauttinut jotain vettä vahvempaa. Ajotyylillä oli kaikkea muuta kuin normaali ja käyttäytyminenkin on aggressiivista.

Ilhmeellistä miten nopeasti pari lausetta saa bussin tyhjenemään matkustajista, hämmästyin sitä jopa itsekin. Ilmeestä päätellen bussikuski oli vieläkin hämmästyneempi. Minulla piti aika kiirettä, että kerkesin nopeimpien bussista poistujien alta pois. Matkustajien ollessa ulkona, alkoi jumalaton mekkala siitä, että kuski on juovuksissa. Enhän minä niin ollut sanonut, vaikka todellisuudessa ajoin kyllä sitä takaa. Kohta joku oli arvioivinaan kuskin olevan ainakin promillen kannissa, toinen taas veikkaili ainakin 1,5 promillea. Äkkiä laskien hälytyskeskus sai kymmenisen ilmoitusta varmasta rattijuoposta, kiitos Nokian. Soitettuaan poliisit paikalle, matkustajat ahdistivat kuljettajan bussin takapenkille ja muutama heistä jäi sinne häntä vartioimaan. Aika vähän tuntui matkustajilla olevan sympatioita tätä epäiltyä rattijuoppoa kohtaan, ainakin huudoista päätellen.

– Nirri pois tuollaiselta ääliöltä, kommentoi yksi bodarin näköinen siilitukka.

– Olis köyttä niin sidottaisiin bussin perään ja vedettäisiin se lähimmälle Poliisiasemalle, tuumi vanhempi tati kukkahattuineen.

– Jos vain hakattaisiin se kunnolla, puuttui keskusteluun vähän vanhempi herrasmies sateenvarjoa heristellen.

– Mä voisin sprayata sen vihreäksi, hihkui itsekin vihreän letin omaava punkkarityttö.

Kuski ei sanonut sanaakaan, vaan kuunteli silmät pyöreinä mitä tuleman pitää. Kyllä on hienoa huomata, miten vakavasti ihmiset ottavat alkoholin ja autoilun yhdistämisen. Tilanne alkoi olla niin huolellisesti sekaisin, että päätin häipyä paikalta vähin äänin, eihän täällä minua enää tarvittu. Asiat menivät eteenpäin nyt ihan omalla painollaan. Olin juuri astumaisillani autoon, kun eräs herrasmies tuli koputtamaan olkapäähäni ja tiedusteli samalla kyytiä bussiasemalle. Lupasi maksaa minulle 50 euroa, jos lähtisimme välittömästi liikkeelle.

Mikäs siinä, kyllähän se minulle sopi, olinhan menossa bussiaseman ohitse. Niinpä istuimme molemmat autoon ja lähdimme kohti bussiasemaa. Kyseinen herra oli oikein mukavantuntuinen myyntimies, tai niin minä ainakin päätelin hänen ammatinsa. Hän kauppasi minulle erittäin innokkaasti automankkoja ja kannettavia tietokoneita. Kaikki laitteet olivat joko vaihdossa tulleita tai esittelylaitteita hänen firmastaan. Hintakin olisi ollut todella halpa verrattuna ihan uusiin laitteisiin. Hän kertoi putkikassissaan olevan muutaman kappaleen, jotka voisi myydä saman tien. Lisäksi hän lupasi toimittaa muutaman päivän varoitusajalla, vaikka minkälaisia laitteita, heillä on kuulemma iso varasto jossain vähän kauempana sisämaassa.

Jätin tämän erittäin ystävällisen ja suomea oudolla murteella puhuvan kaverin linja-autoasemalle. Ottaessani takaluukusta hänen putkikassiaan, kuulin kahden bussikuskin juttelevan keskenään.

– Pena se sitten kärysi äsken ratista, toinen kertoili.

– Niinpä, sillähän oli eilen aika kostea saunailta, että menikin hölmö rattiin, jatkoi toinen juttua.

– Oli vielä joku toinen autoilija sen pysäyttänyt ja polttanut, huono tuuri, manaili ensimmäinen bussikuski päätään raapien.

Luoja, että olin jälleen tyytyväinen itseeni, olinhan sittenkin käräyttänyt rattijuopon, tosin hullun tuurilla. Tarinan opetus lienee se, että älä ala aukomaan päätäsi ihan kenelle tahansa, varsinkin jos olet bussikuski ja ottanut viinaa edellisenä iltana. Hetken aikaa mietin soittamista kyseiseen bussifirmaan ja heiltä korvauksen pyytämistä. Olihan se rattijuoppokuski solvannut ja haukkunut minua siellä valoissa. Annoin asian kuitenkin olla tällä kertaa, voisin pahimmassa tapauksessa joutua oikeuteen todistamaan ja se ei innosta yhtään. Jätettyäni myyntimiehen bussiasemalle, lähdin ajamaa kohti Citymarkettia. Käyn mielelläni siellä, koska parkkitilaa on yleensä riittävästi eikä tarvitse ajaa mihinkään ahtaaseen parkkihalliin. Edellinen käynti parkkihallissa oli vielä tuoreessa muistissa. Citymarketin parkkipaikalla ajoin invaparkkiin, koska ne ovat suoraan oven vieressä ja lähes aina vapaina. Harmi ettei niitä ole ihan joka kaupan pihalla. Sijainnin ohella ne ovat myös yleensä leveämpiä, joten muut autoilijat eivät kolhi niin helposti Rutinoffin arkaa maalipintaa. Ollessani nousemassa autosta, tuli paikalle joku Euroopan omistaja pyörätuolilla.

– Olet minun paikalla, pyörätuolityyppi raivosi.

– Ei tässä ole mitään varattu kylttiä tai kenenkään rekisteritunnusta asfalttiin maalattuna.

- Et saa pysäköidä tähän, sillä tämä on minun vakiopaikkani.
- Yritä estää se jotenkin. Vie vaan autosi noihin vapaisiin invapaikkoihin, vai oletkos vielä sokeakin?
- Jumalauta, tämä on minun paikkani, aja se autosi pois ja heti, huusi tyyppi jo naama tulipunaisena.
- Hankkisit ihan oman elämän, niin ei tarvitsisi muiden tekemisistä raivota, sanoin hänelle vihaisesti.

Eihän se minun kehotukseni mitään auttanut, huuto vain yltyi ja naaman väri muuttui vielä pari astetta punaisemmaksi. Odotin jännittyneenä, että alkaakohan tuo kuumakalle seuraavaksi oikein pomppia sillä pyörätuolillaan. Olisi ollut mielenkiintoista nähdä miten sellainen onnistuu. Suunnattomaksi harmikseni pomppiminen jäi väliin, ei tainnut raukka osata sitä. Minullehan ei huudeta kuin vähä-älyiselle. Päätin antaa jo toisen kerran tänään opetuksen turhanpäiväisestä huutamisesta ja solvaamisesta. Ei pyörätuolikaan oikeuta ketään huutamaan ja raivoamaan toisille ihmisille. Ymmärrän kyllä rauhallista puhetta, mutta huutaminen saa minut ihan lukkoon, enkä sen jälkeen anna periksi tuumaakaan. Tyypin huutaessa, otin autosta pitkän nippusiteen ja sitaisin sillä pyörätuolin takarenkaan kiinni käsinojan rautaan. Saapahan sitä irti nyplätessään vähän muuta ajateltavaa kuin autojen pysäköinti ja raivoaminen. Toivottavasti oppii ottamaan jatkossa rauhallisemmin, voi jopa eläkin pitempään.

Saatuani nippusiteen kiinnitettyä pyörätuoliin, poistuvin sisälle kauppaan. Kyllä se ulos tullessani selviää, onko nippuside irronnut vai ei. Suunnistin kaupassa ensin autotarvikeosastolle, koska Honda Hemmon mielestä minun pitäisi ostaa autooni Wunderbaum, poistamaan siitä ummehtunut haju. Koetin selittää hajun olleen Rutinoffissa uudesta asti, mutta Hemmon mielestä sitä suuremmalla syyllä tarvitsisin hajusteisuuden. Autotarvikeosastolla tuli eteeni valitsemisen vaikeus, tuoksujuttuja oli montaa eri sorttia ja kaikki visusti paketeissaan. Mistä hitosta minä tiedän miltä esimerkiksi kesänraikas tuoksuu, jos en saa sitä ensin haistella. Autotarvikkeiden myyjille voisi antaa vihjeeksi käyttää samanlaisia näytekappaleita kuin deodoranteissakin käytetään. Koska paikalla ei näkynyt myyjiä, päätin avata jokaista laatua yhden ja nuuhkia tuoksut. Seuraavilla asiakkailta olisi jo paljon helpompaa tehdä valinta. Olin saanut avattua jo muutaman, kun paikalle sipsutteli nuori myyjätär.

- Mitä sinä oikein puuhaat täällä?
- Haistelen näitä tuoksujuttuja, eikös olekin aika voimakkaat tuoksut?
- Ei niitä saa aukoa!
- Täh? Meinaatkos, että minun pitää ostaa tämä tuoksukuusi kuin sika säkissä. Voinhan olla vaikka allerginen kyseiselle tuoksulle.

– Niin, mutta kun niitä ei saa aukoa, myyjätyttö intti.

– Ostatkos sinä hajuvettä tai dödöä ilman haistelemista?

– En tietenkään osta. Pidätkö sinä minua ihan tyhmänä? Tyttö alkoi kimittää.

Mietin hetken aikaa, että miten hitossa selviän tästä tilanteesta kuiville. Ei huvittaisi ostaa kaikkia avaamiani tuoksukuusia ja kilpikonnia ja mitä muita sitä olikaan tullut jo avattua.

– En tietenkään pidä sinua tyhmänä, oikeastaan olet aika seksikkään näköinen ja tuoksutkin vielä hyvältä. Taitaa olla kallista ja tarkasti valittua hajuvettä sinulla.

– Hi hi, oletkos tosiaan sitä mieltä?

Jos rehellisiä ollaan, niin kaikki lähistöllä oleva tuoksu Wunderbaumilta. Meidät ympäröivä tuoksu oli todella tyrmävä. Onhan se vaniljan tuoksuinen kesäniitty aika eksoottinen tuoksu. Ei siinä tyttelin kallis hajuvesi juuri esiin päässyt, vaikka hänelle niin väitinkin. Jatkoin kuitenkin hänen kehumistaan päästäkseni pinteestä.

– Mitäs tuoksua tuollainen ammattilainen suosittelee autoon?

– Hi hi, no tuo havumetsä sopii mielestäni hyvin autoon kuin autoon.

– Voi kiitos, eipä olisi minulla tullut mieleenikään, kiittelin tyttöä.

– Voisinko vielä auttaa jotenkin?

– Itse asiassa, tässä oli kaikki tällä kertaa.

– No hei sitten, hi hi, jäi tyttö vielä hihittelemään poistuessani kohti ruokaosastoa.

Toivottavasti älyvät siivota pois ne avatut Wunderbaumit, haju oli todella kuvottava. Taitaa olla ihan sama mitä ostan syötäväksi, kaikki maistuu kuitenkin vaniljalta ja kesäniityltä.

Kävin ostamassa makkaraa ja olutta, molempia reilusti. Kyllä kopalla kaljaa ja viidellä makkarapaketilla jonkin aikaa pärjää, kun ei ala nirsoilemaan. Lisäksi muutaman oluen jälkeen on ihan sama, vaikka makkarassa olisikin kesäniityn aromi mukana. Ostin samalla marsuille tuorekurkkua ja salaattia, saavat nekin pientä vaihtelua heinän syöntiin.

Ulos päästyäni oli pyörätuolikaveri hävinnyt jonnekin, muistona oli vain poikki nirhattu nippuside. Ei ollut edes roskikseen viitsinyt sitä viedä, mokomakin roskaaja. Otin sen maasta ja laitoin vieressä olevaan roskikseen. Kävelin autolle ja lastasin ruokatarvikkeet takakonttiin. Otin Wunderbaumin pois kassista, sillä minulla oli tarkoituksena laittaa se heti autoon roikkumaan. Hemmon ohjeiden mukaan se pitää laittaa roikkumaan taustapeiliin. Vasta autoon istuttuani muistin, ettei Rutinoffissa ole mitään taustapeiliä. Se oli tippunut jo aikoja sitten lattialle ja taisi olla tällä hetkellä apukuskin penkin alla. Nyt minulle tulikin ongelma sen sijoituspaikan suhteen. Jos laitan sen ulkopeiliin, niin tuoksukin jää ulos. Lopulta huomasin lämmityslaitteen suuttimet kojelaudassa, niissä näytti olevan sopivankokoiset raot Wunderbaumia varten. Tuoksukin tulee paremmin esiin ilman virratessa ihan kuusen vierestä.

Tänään tunnunkin olevan tosi välkyllä tuulella. Melkein teki mieli mennä uudelleen kauppaan ja katsoa horoskooppiini päivän Shokki-sanomista. Jätin sen kuitenkin väliin, sillä edellinen horoskoopin luku oli vielä liian tuoreessa muistissa. Sen takia olin menettää jopa yöneni. Minulla on kyllä käynyt mielessä alkaa itse laatia niitä horoskooppeja, eiväthän ne kuitenkaan pidä paikkaansa. Osaan taatusti tehdä ihan yhtä huonosti paikkansa pitäviä horoskooppeja, kuin ne Shokki-sanomienkin hyypiöt. Mahtaakohan horoskoopin tekijät tienata paljon?

Nyt oli Wunderbaum paikoillaan lämmityslaitteen suuttimessa, ilman sitä inhottavasti rapisevaa muovisuojaa. Otin siitä kerralla pois kaikki suojat, jotta tuoksu pääsee kunnolla autoon. Käynnistin auton ja suuntasin keulan kohti kotia. En tosin päässyt edes parkkipaikalta pois, kun meinasin tukehtua siihen kirottuun havumetsän tuoksuun. Melkein saatoin tuntea neulaset nenässäni, niin pistävä se tuoksu oli. Hyi hitto, jos metsässä haisee nykyisin tältä, niin jäävät kyllä metsäretket meikäläiseltä vähiin.

Otin pois koko kirotun Wunderbaumin ja nousin ulos autosta, laittaakseni sen roskikseen. Olin sattunut vaan huonoon paikkaan, roskiksia ei ollut lähimaillakaan. En viitsinyt sitä maahankaan heittää, joten piti keksiä joku muu tapa päästä siitä eroon. Parkkipaikan reunassa seisoskellessani huomasin tutunnäköisen pyörätuolikaverin poistuvan autoltaan kaupan suuntaan. Tuli mieleeni käydä laittamassa tämä Wunderbaum hänen autonsa pyyhkijöiden alle, ikään kuin hyvitykseksi hänen parkkipaikkansa viemisestä. Tyyppihän voi itse ottaa sen pyyhkijöiden alta ja laittaa taustapeiliinsä roikkumaan. Hänen autossaan näytti olevan taustapeili, joten sen suhteen ei tulisi ongelmaa.

Minulla oli varmaan kädet hieman kohmeessa, koska Wunderbaum luiskahti käsistäni ja putosi tuulilasin alapuolella olevista aukoista johonkin auton sisuksiin. Minulle eivät näemmä mitkään tarkkuutta vaativat hommat sovi. Ajattelin ensin jättäväni hänelle lapun, jossa kerron Wunderbaumin olevan auton sisuksissa, mutta koska minulla ei ollut paperia, en jättänyt. Kaitpa ne seuraavassa huollossa sen sieltä löytävät. Tuskinpa tuosta mitään haittaakaan on, eihän se ole autossa sisällä kuten itselläni äskettäin. Toisaalta muistan jonkun joskus maininneen auton ottavan sisäilman juuri noitten rakojen kautta. Jos auto tosissaan ottaa sisäilmansa tuota kautta, saattaa sillä pyörätuolihepulla olla vähän ihmettelemistä oudossa tuoksussa. Ihan en tällä kertaa ollut tyytyväinen itseeni. Tosin niin mukavalle kaverille, kuin minä itse, ei voi olla kovin vihainenkaan. Lähdin uudemman kerran liikkeelle Rutinoffilla ja nyt oli tuoksukin jo paljon laimeampi. Päätin jatkossa pärjätä ilman mitään lisätuoksua, vanha ja ummehtunut Rutinoff-tuoksu saa jäädä pysyväksi. Mitä sillä on väliä, vaikka autossa vähän home haiskahtaakin, siitä ei sentään tule pää kipeäksi, kuten kirotusta havumetsästä.

Kotimatka sujui rauhallisissa merkeissä, pari talvipyöräilyä harrastavaa työmatkapyöräilijää tosin ohitti minut naureskellen. Jotenkin tuo ylimielinen asenne on levinnyt jo pyöräilijöihinkin asti, sangen ikävää huomata tuollainen kehitys.

Kotiin päästyäni kannoin eväät sisälle ja aloitin niiden nauttimisen. Tosin ennen omien eväiden nauttimista, kävin antamassa molemmille nelijalkaisille salaattia ja siivut kurkkua. Luulivat mokomat varmaan niitä myrkytetyiksi, koska vasta poistuttuani olohuoneesta, alkoivat äänistä päätellen syödä. Olikohan noilla marsuillakin jotain minua vastaan?

Rutinoffin kuskin vuosihoroskooppi

Horoskooppiasia oli jäänyt kaivelemaan mieltäni oikein kunnolla. Koska muidenkaan horoskoopit eivät pidä ainakaan minun kohdallani paikkaansa, päätin itsekin kokeilla sellaisen tekemistä. Ensin ajattelin tehdä sen ennustajien konstia käyttäen, eli kristallipallosta katsoen. Koska minulla ei ollut aitoa kristallipalloa, otin eteisen katossa olevan valaisimen kuvun käyttöön, se ainakin muistutti muodoltaan kristallipalloa. Sijoitin sen keskelle keittiön pöytää. Virittelin siihen vierelle useita palavia kynttilöitä luomaan tunnelmaa. Homma meni kuitenkin käteen ja pahasti. Istuin siinä pöydän ääressä tunnin verran, eikä se saamarin lampun kupu kertonut minulle yhtään mitään. Syystä tai toisesta en onnistunut luomaan yhteyttä kuvun kanssa. Vein lopulta sen takaisin eteisen kattoon ja päätin tehdä horoskoopin ilman mitään apuvälineitä.

Voi tätä luomisen tuskaa, pää oli tyhjä kuin naapurin Volvon tankki. Kävin nimittäin edellisyönä letkuttamassa sen tyhjäksi. Jos ei kerran autossa ole edes kone kunnossa, niin mitä se bensallakaan tekee. Pahimmassa tapauksessa tankkiin tulee reikä ja bensat valuvat pohjavesiin. Tein oikeastaan jälleen kerran ympäristöystävällisen teon. Lopulta sain jotain paperillekin.

VESIMIES

20.01–19.02

Sinulla menee kaikki ihan vituralleen tänä vuonna. Yrität mitä tahansa, niin epäonnistut aina. Kannattaisi harkita, vaikka mökille menoa koko vuodeksi. Yksinolo mökillä, sääsket vain seuranasi, olisi sinulle parasta tulevana kesänä. Jos omistat auton, niin kehottaisin hankkiutumaan siitä eroon, ennen kuin autosi hankkiutuu sinusta eroon. Hyvää loppuelämää, jos tästä vuodesta selviät.

KALAT

20.02–20.03

Kohdallasi ei voi rahantuloa mikään estää, ainoa negatiivinen seikka on se, että kulutat kuitenkin enemmän mitä tienaat. Tämän takia velkaannut todella pahasti kuluvan vuoden aikana. Velkaantumisesi takia perheesi jättää sinut ja menetät kaikki lähimmät ystäväsi. Takaiskuista huolimatta löydät uuden ystävän. Pelastusarmeija auttaa sinua loppuvuoden, tosin vastapalvelukseksi joudut jakamaan soppaa kauppatorilla koko seuraavan talven. He myös käyttävät autoasi omiin kuljetuksiinsa.

OINAS

21.03–19.04

Sinulla menee työelämässä todella loistavasti. Saat ylennyksen tai sinut siirretään parempaan hommaan. Tämän takia palkkasi nousee huomattavasti. Elämä tuntuu todella hymyilevän sinulle joka asiassa. Tämä on kuitenkin vain harhaa, sillä syksyllä työpaikallasi saneerataan ja sinut heitetään ensimmäisenä pihalle, saneeraus koskee nimittäin vain sinua. Kela kieltäytyy maksamasta korvauksia, koska tietokonevian takia sinua ei ole enää olemassakaan heidän tietokannassaan. Ajoneuvohallintokeskuksen tietokoneelle tosin olet olemassa. Heidän tietojensa mukaan omistat sata autoa ja saat näin ollen pienen laskun käyttömaksuista.

HÄRKÄ

20.04–20.05

Sinä se et sitten tule toimeen kenenkään kanssa, yrität jopa päästä itsestäsikin eroon, siinä tosin onnistumatta. Masennut ja sinut suljetaan laitokseen. Tämä jää tosin väliaikaiseksi, sillä et tule sielläkään toimeen kenenkään kanssa ja sinut heitetään kadulle. Autosi varastetaan ja poltetaan laitoksessa olosi aikana. Vakuutusyhtiö ei korvaa vahinkoa, koska heidän tietojensa mukaan olet holhouksen alla ja laitoshoidossa. Ainoa lohtusi tulevana vuotena on se, että koirasi saa pentuja.

KAKSONEN

21.05–20.06

Sinulla menee lujaa, niin lujaa että Poliisi korjaa korttisi pois ja heittää sinut putkaan mätänemään. Ikävän sattuman takia virut putkassa puoli vuotta, ruokana pelkät Hesen hampurilaiset, joita ystävällinen vartija sinulle korvausta vastaan toimittaa. Velkaannut tästä niin, että talosi menee myyntiin, ja sen ostaa kyseinen hampurilaisia toimittanut vartija. Putkasta päästyäsi huomaat, että autosi jäi tienvarteen, ja termiitit ovat putsanneet sen totaalisesti. Maksamattomien vakuutuslaskujen takia et saa autosta lanttiakaan.

RAPU

21.06–22.07

Sinulle puhaltaa nyt uudet voimakkaat tuulet. Oikeastaan niin voimakkaat, että purjevenesesi karkaa sinulta. Se löydetään seuraavana syksynä poltettuna Viron rannikolta. Vakuutusyhtiö ei maksa korvauksia, koska olit tapahtuman sattuessa juovuksissa. On sinulla onneakin raha-asioissa. Kauppareissulla löydät euron kolikon ja sijoitat sen viisaasti lottoon. Voitat seuraavana lauantaina

päävoiton, melkein miljoona euroa. Tositetta Veikkauksen toimistoon viedessäsi tuuli nappaa sen kädestäsi ja itse putoat Vantaanjokeen.

LEIJONA

23.07–22.08

Sinulla on vireystaso reilut sata prosenttia ja lujaa menee joka paikassa. Toiset oikein kadehtivat tuuriasi ja jaksamistasi, kunnes jäät kiinni huumeiden käytöstä. Pääset ensikertalaisena ehdonalaisella tuomiolla ja taas elämä hymyilee sinulle. Rahaakin tulee joka raosta oikein kunnolla, tosin verottaja saa tästä vihiä ja olet taas oikeudessa vastaamassa tekosistasi. Loppuvuosi menee kivasti Konnunsuota kuokkiessa.

NEITSYT

23.08–22.09

Sinulla ei ole elämässä mitään muuta kuin koti ja työ. Olet täysin urautunut omaan harmauteesi. Olet niin huomaamaton, ettei edes töissä kukaan muista nimeäsi vielä vuosienkaan jälkeen. Eräänä päivänä pimahdat ja päätät kostaa kaikille, poltat työpaikkasi. Sinua ei saada kiinni, koska kukaan ei muista sinun olemassaoloasi. Päätät lähteä pois maasta, kun perheesikään ei ole huomannut sinua pitkään aikaan. Kaipaamaan jää vain perheen kissa, se tykkäsi käydä kusella kenkiisi joka yö.

VAAKA

23.09–23.10

Ihmissuhteesi ovat olleet solmussa syntymästäsi asti, kysy vaikka äidiltäsi, jos et usko. Tänä vuonna niihin tulee kuitenkin muutos, ne menevät totaalisesti umpisolmuun. Päätät alkaa ryypiskelemään, se parantaakin ihmissuhteitasi vähäksi aikaa. Varsinkin suhteet poliisiin lämpenevät, suorastaan tulistuvat. Taloudellinen hyvinvointisi romahtaa ryypiskelyn myötä. Taloutesi kohenee kuitenkin loppuvuodesta huomattavasti, alat myymään pimeätä viinaa rautatieasemalla.

SKORPIONI

24.10–22.11

Olet totaalisen väsynyt, nukkuisit vain jatkuvasti, jos siihen olisi mahdollisuus. Työpaikallasi uhkaillaan lopputilillä, jos pitkät päivätorkut eivät lopu. Koska sinulla on säästöjä, lähdet pitkälle matkalle. Nouset kuitenkin Uka Ukassa väärään koneeseen ja päädyt puoleksi vuodeksi napajäätikölle, jääkarhujen ulosteita tutkivan ryhmän vieraaksi. Syksyllä palaat reissusta ihan uutena ihmisenä, tiedät nimittäin todella paljon jääkarhuista.

JOUSIMIES

23.11–21.12

Sinä olet todellinen tähtitaivaan suosikki. Ihmissuhteissasi menee äärettömän lujaa, niin lujaa ettet itsekään tiedä kuka sinun puoliso on. Töissä sinulle tarjotaan uusia mahdollisuuksia, saat ihan itse päättää, lähdetkö sieltä vapaaehtoisesti, vai heitetäänkö sinut pihalle. Syynä tähän on pomon vaimon kanssa pelehtiminen. Et murehdi moista, vaan luonnonläheisenä ihmisenä muutat Lappiin ja alat asumaan puussa.

KAURIS

22.12–19.01

Raha valuu käsistäsi, kuin tyhjää vaan, et saa edes vuokraasi maksettua. Tämän takia sinut hädätään ja joudut muuttamaan takaisin vanhempiesi luokse. Työmatkasi pitenee ja iltaisin pitää mennä nukkumaan jo kahdeksalta. Tunnollisena ihmisenä jatkat kuitenkin töissä käyntiä, vaikka matkoihin menee koko palkkasi. Sinua lohduttaa kuitenkin se, että äitisi leipoo hyvää pullaa.

Horoskoopista tuli mielestäni aika hyvä, joidenkin tähtimerkkien kohdalla jopa tosi tarkkakin. Olin todella tyytyväinen itseeni, taidan olla synnynnäinen horoskooppien tekijä. Nyt minun pitäisi vain saada tämä horoskooppi julkaistua jossain lehdessä, jotta ihmiset näkisivät tulevan kohtalonsa. Päätin tarjota sitä kaikkiin suuriin aikakauslehtiin, pientä korvausta vastaan tietenkin. Lähetin kopiot muutamiin lehtiin ja jäin odottelemaan vastauksia. Kaksi päivää jaksoin istua eteisessä postiluukkuun tuijotellen, sitten tuli takapuoli niin kipeäksi, että päätin mennä sohvalle odottelemaan. Ruokakaan ei oikein maittanut, niin paljon minua jännitti niiden lehtien vastaukset. Omasta paastostani huolimatta ruokin kyllä uudet lemmikkini säännöllisesti, ne olivat jopa jo hieman tottuneet minuun. Nykyisin olohuoneeseen mennessäni, alkaa häkeissä hirmuinen riehuminen ja tyttelit kuikuttavat innoissaan. Vähän kurkkua tai salaattia niille, niin johan vaikenevat.

Vastaukset saapuivat vasta reilun viikon odottelun jälkeen, jostain kumman syystä kaikki samana päivänä. Lukeekohan joku noita posteja matkalla ja pistää kaikki sitten kerralla vastaanottajalle? Minua jännitti todella paljon avata niitä kirjeitä. Lähinnä kiinnosti se, että oliko pyytämäni rahasumma seteleinä vai shekkeinä. Harmikseni yhdessäkään kuussa ei ollut rahaa mukana, ei missään muodossa. Kirjeissä oli vain toimittajien kirjoittamat viestit.

Napu-lehti kirjoitti näin:

Emme valitettavasti kykene maksamaan teille vaadittua 1000 euron summaa kirjoittamastanne horoskoopista. Perustelemme tätä sillä, että meillä on jo horoskoopin tekijä, eikä horoskooppinne sovi oikein lehtemme luonteeseen. Toimituspäällikkö ehdotti, että lähettäisitte sen esimerkiksi Myrkky-lehteen.

Joka-Viikko kirjoitti puolestaan tällä tavalla:

Kiitos horoskoopistanne, mutta emme maksa tällaisesta paskasta euroakaan, pidättekö te meitä ihan pelleinä? Jos vielä kerran lähestytte toimitustamme vastaavanlaisella kirjoituksella, haastamme teidät oikeuteen solvaamisesta, tai ihan mistä vaan.

Me Kantturat kirjoitti seuraavaa:

Vaatimuksenne hinnan puolesta oli ihan perseestä, eikö teillä ole minkäänlaista suhteellisuuden tajua sen suhteen? Tekstinne oli lisäksi aivan ala-arvoista julkaistavaksi meidän laadukkaassa lehdessämme. Haluaisimme horoskooppeihimme enemmän rakkausasioita, eikä niitä teidän horoskoopissanne juurikaan ollut. Suosittelemme vilpittömästi alan vaihtoa. Esimerkiksi horoskoopissanne mainitsemanne jääkarhujen ulosteiden tutkiminen voisi sopia teille oikein hyvin.

Sumuvalo-lehti lähestyi näin:

Hanki poika mopo. Kirjoitustyylistäsi päätellen ajat vielä kolmipyöräisellä kotipirtissä ja imet äitisi rintaa ruokaillessasi. Ota vaan kiltisti tutti suuhusi ja mene päivätorquille kehtoosi, äläkä perkele riivaa meitä. Lähetämme tässä ohessa Pampersin lahjakortin, jos vaikka tätä kirjettämme lukiessa tuli pisut housuun.

Anarkinen Äksöni niminen julkaisu puolestaan hehkutti tällä tavalla:

Jumalauta, tuossa oli ainesta. Pikkaisen ehkä kesyä, mutta menettelee tämän kerran. Hinta on tosin aika kova budjettillemme. Voisimme antaa siitä kymmenen euroa rahaa ja vuoden lehdet, jos kirjoitat meille horoskooppeja jatkossakin. Tänä vuonna tosin ilmestyy vain yksi numero, heikon taloustilanteen takia. Voisimmeko saada ensi vuoden numeroa varten horoskoopin, jossa rytisisi ja paukkuisi oikein kunnolla?

Palautekirjeet luettuani aloin olla samaa mieltä niiden kanssa, minusta ei todellakaan taida olla horoskooppien tekijäksi. Olihan se lisäksi aivan liian työlästäkin hommaa meikäläiselle. Silti olisi ollut kiva, jos joku muukin kuin Anarkinen Äksöni olisi arvostanut sitä. Minulla ei ollut

aavistustakaan mikä tuo Anarkinen Äksöni lehti oikein oli, itse en ollut heille horoskooppiani lähettänyt. Jotenkin haiskahti siltä, että joku noista edellisistä vastanneista oli lähettänyt oman kappaleensa sinne. Vaikka he pitivät horoskoopistani, jätin vastaamatta.

Koska olin kuitenkin suurella vaivalla tehnyt horoskoopin, päätin jakaa sitä lähinaapureille ilmaiseksi. Pyysin naapurissa asuvaa Leasing-Lehdistä ottamaan siitä työpaikallaan kaksisataa kopiota, jotka jaetutin pihan lapsilla jokaiseen lähiseudun postiluukkuun, jopa niihin ”Ei mainoksia!” luukkuihin. Perustelin tätä sillä, ettei minun horoskooppi mitään mainostanut. Lapset saivat työstään reilun rahallisen korvauksen. Pitäähän hyvin tehdystä työstä saada hyvä palkka. Lopulta mieleni oli todella hyvä, nythän ihmisillä oli minun tekemäni horoskooppi luettavanaan. Laitoin vielä jokaisen rapun ilmoitustaululle yhden kappaleen, jos vaikka joku sattuu hukkaamaan omansa.

Horoskoopin teossa meni varmaan joku pieleen, koska parin päivän päästä alkoi ilmoitustauluille ilmestyä lappuja, joissa uhattiin hirttää sen laatija. Kyllä nyky maailma on todella kiittämätön.

Hondan subbas asennus

Karnea kankkunen, että pitkin juoda sen horoskoopin harjakaisia monta päivää. Toisaalta siitä saamani palaute ei ollut todellakaan mitään helposti sulateltavaa, joten vähän pitempi känni oli ihan oikeutettu. Kävin tänään aamulla aini varhain katsomassa, millaisia lappuja siellä ilmoitustaululla oikein oli. Kyllä niissä aika reipasta palautetta olikin.

– ”Me hirtetään sut munistasi, jos tällaista vielä kirjoitat.”

– ”Me tullaan ja naulataan sun oves kiinni, jotta mätänet sinne kurjaan kämppääsi.”

– ”Elä sie rienaa uskovaesia immeisiä, tulloo jumalan kosto.”

– ”Runkku”

Kaikesta päätellen horoskoopin kirjoittajan urani loppui alkuunsa. Onneksi en ole rakentanut elämääni sen varaan, vaan ihan rehellinen laiskottelu on yhä päätoimeni. Ainoa positiivinen palaute horoskoopistani saapui kirjeitse. Anarkinen Äksöni lehti lähestyi jo toisen kerran.

”Makee juttu toi sun horoskooppi. Joko olet väsännyt meille uuden horoskoopin? Kuten viime kirjeessä toivoimme. Haluaisimme nimittäin lehteen jotain luettavaa ja sun horoskooppi olisi aika jees. Meillä on jo parit äksönijutut siihen lehteen valmiina, mutta lisäaineistoa tarvittaisiin kipeästi. Kirjoittele pian.”

Tällä kertaa poltin koko kirjeen, saamarin idiootit. Päätin soittaa Honda Hemmolle, että saisin jotain muuta ajateltavaa tämän horoskoopijutun sijaan.

– Ööööö, kuka hitto siellä häiriköi? Kuului unisen Hemmon ääni luurista.

– Rutinoffin kuski täällä vain piinaa, olikos tyyny hyvin?

– Ai sinä! Mitäs laiskurilla mielessä?

– Siitä subbas jutusta ajattelin kysellä, milloin se on saatavilla?

– Mennään kysymään, vaikka heti, Hemmo riemastui ja lupasi tulla pihalle muutamassa minuutissa.

Painelin pihalle saman tien odottelemaan Hemmoa. Matkalla revin ilmoitustaululta kaikki horoskooppeja herjaavat laput ja laitoin sinne tilalle oman lappuni. ”Kiitos kannustuksesta, olen aloittanut uuden päivähoroskoopin laatimisen, ilmoittakaa syntymäaikanne ja -paikkanne seuraavaan numeroon.” Alle laitoin lähimmän mielenterveystoimiston puhelinnumeron. Jos vanhat merkit pitävät paikkansa, niin ainakin puolet lapun lukijoista soittaa tuohon numeroon.

Toivottavasti siellä mielenterveystoimistossa on huumorintajuista henkilökuntaa. Ulos tullessani huomasin kirveentyngän Volvon konepellissä ja samalla muistin, että minunhan piti käydä Volvo-

miestä katsomassa sairaalassa. Täytyy toteuttaa se reissu heti tämän subbasen asennuksen jälkeen.

Ulkona alkoi olla jo niin lämmintä, että lumet olivat alkaneet sulamaan reipasta vauhtia.

Linnuillekin alkoi olla kohta ruokaa tarjolla ilman niitä Volvon peilissä roikkuvia talipalloja.

Lämpimien ilmojen tullessa linnutkin alkavat kaivata viilennystä ja vedessä pulikointia. Hetken asiaa tuumailtuani, kävin aukaisemassa Volvon takaluukun. Kiilasin sen vielä puupalikalla yläasentoon, jotta vesi varmasti pääsee satamaan sinne sisään. Ajan mittaan tuosta tulee linnuille hulpea uima-allas. Täytyy vain toivoa, ettei takaluukku ole mistään mätä, ikävää jos vesi ei pysyisikään siellä. Kyllä luonnon hyväksi pitää uhrautua, tavalla tai toisella.

Hemmolla menikin odotettua enemmän aikaa, joten sain hommani valmiiksi ennen hänen saapumistaan. Hemmo hieman ihmetteli Volvon auki olevaa takaluukkua, kunnes selitin hänelle syyn. Hemmo ehdotti, että laskisimme sinne letkulla vettä, tulisi täyteen nopeammin. Lupasin harkita asiaa.

Ennen liikkeelle lähtöämme jouduin viemään Hankkija-lippalakkini Rutinoffiin. En saa kuulemma istua se päässä enää Hondassa. Hemmo oli hommannut minulle lippalakin, jota minun piti pitää hänen kyydissään. Lakissa luki aivan yllättäen ”Honda Power”. Mieli teki kysyä, että eikös tuo ole jo liioittelua, onhan Hemmon auto vain 1.4 litran koneella oleva karvalakkimalli. Olin kuitenkin hiljaa, sillä en halunnut pahoittaa hänen mieltään.

Autohifiliikettä kohti ajaessamme pidin hampaat tiukasti yhdessä, ettei vaan yhtään paikkaa pääsisi putoamaan, tulee muuten pirun kalliiksi nämä Hondan kyydissä olemiset. Pienen matkaa ajettuamme minusta alkoi tuntua, ettei kaikki ole ihan kohdallaan.

– Apua! Minulta on näkö mennyt, parkaisin hädissäni.

– Mikä sulle tuli? Hemmo ihmetteli.

– Käsi hukassa, siis en näe kunnolla omaa kättäni.

– Tarvitsetkos valoa?

– Joo please, pyysin Hemmolta.

Onneksi minun näössäni ei ollut mitään vikaa, vaan Hemmo oli laittanut autonsa laseihin tummennukset. Mielestäni tällainen pimeässä olo keskellä kirkasta päivää on jo sairasta. Olo oli kuin mörrimökyllä kotikolossaan. Taidan ottaa seuraavalla kerralla Magliten mukaan, niin ei tarvitse pimeässä istua. Pääsimme ihan kunnialla ja ilman paikkojen menettämistä hifiliikkeeseen. Hemmo käveli tuttuun liikkeeseen kuin kotiinsa ja alkoi kysellä subbasen kohtalosta. Itse menin tutkiskelemaan mitä kivaa tällaisessa putiikissa on tarjolla. Yhdellä hyllyllä oli hiton iso ja raskas bassoelementti. Mainoslapun mukaan kyseisessä elementissä oli joku uusi hypersuper-magneetti. Epäilin sen olevan taas yli-innokkaiden mainosmiesten kehittänyt juttu ja päätin kokeilla sitä magneettia ihan käytännössä. Kotona testailen kaikki magneetit aina jääkaapin oveen, täällä vain ei

sellaista näyttänyt olevan, joten piti keksiä jotain muuta. Aikani katseltuani, huomasin viereisessä hallissa hienon näköisen auton, jonka konepelti oli täynnä jotain pokaaleja. Taisi olla joku ralliauto palkinnoista päätellen.

Otin kaiuttimen kainaloon ja vein sen kyseisen auton luokse. Laitoin kaiuttimen varovasti auton kyljen viereen ja naps, se oli siinä kiinni kuin tauti. Eikä liikkunut mihinkään, ei sitten millään konstilla. Yritin kaksin käsin vetää sitä pois päin auton kyljestä, mutta se ei liikahtanutkaan. Lopulta keksin vetää sitä kaiutinta pitkin auton kylkeä perää kohti, takakulmasta se olisi varmaan helpompi irrottaa. Saatua kaiuttimen takakulmaan, huomasin auton kyljen olevan aika huonossa kunnossa. Kyljessä oli muutamia todella rumannäköisiä naarmuja, tällä autolla on tosiaankin taidettu ajaa rallia jossain ryteikössä. Kaiutin oli nyt takakulmassa, mutta en saanut sitä vieläkään vetämällä irti. Kokeilin samalla pyörittää ja vetää ulospäin, ei apua siitäkään konstista. Aloin olla jo epätoivoinen moisen hypermagneetin kanssa, kunnes huomasin hallin nurkassa olevan rengasraudan. Hain rengasraudan ja survaisin sen viistosti kaiuttimen kalvon läpi, tällä tavalla sain siihen vääntökulmaa irrotusta varten. Oivallus oli aika nerokas, sillä elementti irtosi suhteellisen helposti. Saisivat pakata tällaisten kaiuttimien mukaan rengasraudat, joku muukin saattaa törmätä tähän samaan ongelmaan.

Minua hieman harmitti kaiuttimen kartioon tullut ruma reikä. Näin työpöydällä maalarinteippirullan ja paikkasin sillä repaleisen kartion. Siitä tuli oikeastaan ihan hyvä, ainakin omasta mielestäni.

Vein lopuksi tavarat takaisin paikoilleen ja kannoin kaiutinelementin omaan hyllyynsä.

En halunnut enää sotkeutua yhteenkään magneettiin, joten menin katsomaan mitä Hemmon subbaselle kuuluu. Myyntitiskin vieressä näytti olevan jumalattoman iso laatikko, jota Hemmo ja myyjä tutkivat innoissaan. Menin uteliaana lähemmäs, sillä halusin myös tutustua tähän laatikkoon.

– Mille linnulle tuo on? Kysäisin.

– Tämä on bassovarpukselle, myyjä vastasi pokerina.

– Mistäs se lentää sisään?

– Täältä, myyjä sanoi ja näytti laatikon päällä olevaa hirmuisen isoa putken päätä.

Kerrankin sattui kohdalle myyjä, joka ei alkanut nipottamaan meikäläisen kysymyksistä, vaan vastaili tyynen rauhallisesti ja asiallisesti niihin. Yleensä nämä palvelualan ammattilaiset tunkevat herneen kärsäänsä todella nopeasti. Olen tullut siihen tulokseen, että he peittävät sillä tavalla epävarmuuden ja osaamattomuutensa. Todella osaava myyjä vastaa, kuten tämä hifimyyjä.

Siinä bassovarpuksen pönttöä ihmetellessämme, tuli paikalle joku hätääntyneen oloinen kaveri vaahtoamaan jonkun auton maalipinnan pilaamisesta. Kaveri kertoi, että viereisessä hallissa olevasta näyttelyautosta on pilattu viidentuhannen euron maalipinta. Auto oli kuulemma saanut viime näyttelyssä oikein erikoismaininnan maalipinnastaan.

Onneksi sain pidettyä suuni kiinni tällä kertaa, olisi tullut muuten kallis reissu meikäläiselle. Onhan näillä liikkeillä vakuutukset moisiin pikku vahinkoihin. Tietysti minua pikkaisen harmitti heidän puolestaan, mutta se meni pian ohi. Jos alkaisin joka asiaa murehtia, niin ei tässä elämässä muuta kerkeäisi tekemäänkään.

Hemmo ja myyjä lähtivät kantamaan bassovarpusen pönttöä kohti pihalla odottavaa Hondaa. Auton luo päästyään Hemmo aukaisi takaluukun, ja he nostivat subbasen sinne. Pienenä miinuksena takaluukun tiivisteet irtosivat ja menivät mukana tavaratilan pohjalle. Kohta tiivisteet olivat taas paikoillaan ja asennus saattoi jatkua. Pian kuului Hemmon innostunut hihkaisu.

– Kohta jytää, niin että tuntuu!

Päätin mennä suosiolla hieman kauemmaksi, jos tuo riisi-ihme, vaikka hajoaa paineen vaikutuksesta, ei ainakaan tule romut silmille. Menin erään pakettiauton taakse suojaan odottelemaan mitä tulee tapahtumaan. Pakussa olikin kuski paikalla, ja hän alkoi uteliaana kysellä kyyristelyni syytä.

– Mitä sinä oikein puuhaat?

– Suojaudun, vastasin totuudenmukaisesti.

– Miksi?

– Kohta voi pamahtaa, kunhan nuo hullut tuolla saavat sähköt kytkettyä.

– Mikä pamahtaa?

– Tuo riisipussi, sanoin hänelle ja viittoilin Hondan suuntaan.

– Onko niillä räjähteitä siellä?

– En minä siitä tiedä, jossain laatikossa oli kyllä kirjaimet TNT.

Se siitä juttukaverista, kuski ei jäänyt enää kuuntelemaan, vaan pinkaisi juoksuun ja hävisi pian näkyvistä. Hän oli kummallisen heikkohermoinen tyyppi. Olin juuri mainitsemassa, että se TNT tarkoittaa varmaan kuljetusfirmaa. Subbanen kun tuli erikoistoimituksena jenkeistä. No, omapahan tuollakin kaverilla on elämänsä ja saa tehdä sillä ihan mitä haluaa, vaikka juosta subbasia pakoon. Toivottavasti sentään muistaa minne autonsa jätti.

Pientä lisäjännitystä tähän subbasen kokeiluun toi epä tietoisuus siitä, tuleeko pommiryhmä paikalle. Tuo äskeinen hermoheikko pakettiauton kuski saattaa soittaa pahimmassa tapauksessa, vaikka poliisille, jos paniikiltaan kykenee.

Kohta alkoi Hondan suunnalta kuulua älytöntä jytettä, ilman mitään isoa pamahdusta. Kerkesin jo huokaista syvään, kun kuului kauhea pamaus, ja jotain osui pakettiauton toiseen kylkeen.

Suojauduin välittömästi ja ensimmäinen ajatus oli, että se räjähti sittenkin. Jostain syystä musiikki ei vaimentunut ollenkaan, vaan sama jumputus jatkui yhä. Nousin ylös tarkastamaan tilannetta ja huomasin Hemmon pomppivan kiukkuisen näköisenä Hondan takaluukun luona. Kiersin

pakettiauton ympäri ja totesin siihen osuneen osan olevan Hondan takaspoileri. Menin Hemmon luokse katsomaan mitä oikein oli tapahtunut. Hemmon poppivehkeet olivat olleet näemmä liikaa riisi-ihmeen pelleille. Takaluukun kansi oli paineen vaikutuksesta pompannut pallon muotoiseksi, ja takaspoileri oli sen takia irronnut kiinnityksistään. Paine oli ollut todella voimakas, sillä spoileri lensi pitkän matkan ja osui vielä kohtuullisella voimalla pakun kylkeen. Tuo olisi pitänyt päästä kuvaamaan videokameralla, olisi ollut muilla hifiharrastajilla ihmettelemistä. Hemmoa ei spoilerin lentomatka näyttänyt huvittavan ollenkaan, oli hän sen verran surkean näköinen takaluukkuu tuijotellessaan.

Painoimme porukalla takaluukun kannen jälleen oikeaan muotoon, joten ainoaksi isommaksi vahingoksi jäi irronnut spoileri. Tietty takaluukun pelti hieman venähti moisesta käsittelystä, mutta sehän on vain peltiä. Spoileri oli ollut kiinni vain kaksipuolisella teipillä ja irtosi sen takia niin helposti. Joku siinä ehdotti, että kannattaisi kiinnittää se spoileri pulteilla, niin pysyisi jatkossa paremmin menossa mukana.

Survoimme spoilerin Hondan takapenkille ja Hemmo lupasi miettiä uuden kiinnitystavan. Ehdotin pokkana sinitarraa ja olin saada nenuuni. Ei ollut pojulla huumorintaju enää tallella. Takaisin kotiinpäin ajellessamme oli aika hiljaista. Hemmo ei puhunut sanaakaan koko matkalla. Kehotin häntä ajattelemaan asian positiivisia puolia, nythän hänellä on taatusti hallussaan takaspoilerin lennätyksen ennätys. Vasta kotipihalla Hemmo aukaisi suunsa.

– Saamari!

– Siis mitä? Kysäisin ihmeissään.

– Minulla jäi mittaamatta se lentomatka.

– Mene takaisin mittaamaan, tuumin autosta noustessani.

– Sen teen.

Hemmo lähti välittömästi takaisin autohifiliikkeeseen. Minä olin saanut jo tarpeeksi raitista ilmaa tälle päivälle ja suunnistin sisälle lepäilemään.

Sairas Volvo-mies

Heräsin aamulla aikaisin ja harvinaisen pirteänä, kello oli vasta kymmenen ja meikäläinen laiskamato ylhäällä. Nukuin viimeyönä erittäin hyvin, unessa näkemäni japsiautojen räjäyttelemisen oli se, mitä kaipasinkin. Siinä saivat korvikeautot kyytiä oikein kunnolla! Sitä on ihan kuin toinen ihminen hyvien kahdentoista tunnin mittaisten unien jälkeen. Hyvä että olin saanut silmäni auki, kun Honda Hemmo soitti ja kertoi takaspoilerin lentäneen yksitoista metriä eilisen subbas asennuksen seurauksena. Hemmo oli jopa pyytänyt hifiliikkeen myyjiä kirjallisesti todistamaan matkan pituuden.

Sen jälkeen Hemmo oli mennyt Tikkurilaan elvistelemään lentomatkan pituudella. Taas oli tullut lisää mainetta ja kunniaa. Kerroin Hemmolle lähteväni katsomaan sairaalassa makaavaa Volvo-miestä ja pyysin häntä kaveriksi. Hemmolla oli kuulemma muuta puuhaa, eikä hän näin ollen joutanut mukaani.

Hemmo toivotti onnea matkaan ja kehotti viemään tuliaisiksi risiiniöljyllä täytettyjä suklaakonveheteja. Hyi, miten ikävästi ajateltu rakkaasta naapurista. Jos tuo olisi ollut oma ajatukseni, olisin saattanut sen jopa toteuttaa, nyt en. Onnistuuhan se reissu ilman Hemmoakin, saan ainakin mennä omalla autolla, ilman pelkoa putoavista hampaan paikoista. Kiskaisin aamiaiseksi pannullisen kahvia ja lähdin sen jälkeen pihalle lähtöä suunnittelemaan. Parkkipaikalle saapuessani näin siellä jonkun oudon tyyppin puuhastelevan Chevy farmarin kimpussa. Päätin mennä tiedustelemaan, että mikä hiippari tämä oikein on.

– Päivää herra Amerikan autoilija, tervehdin häntä reippaasti.

– Well, kukas se siinä tulee, Euroopan omistajako? Kysäisi jenkkimies virnistellen.

– Rutinoffin kuskiksi haukkuvat.

– No, mä oon V8 Make.

– Yksöis- vai kaksoisveellä? Tiedustelin uteliaana.

– Ihan yksinkertainen, siis vee, heh heh, Make naureskeli.

Make kertoi muuttaneensa juuri naapuritaloon ja tekevänsä jotain säätöjä autoonsa. Make kuulosti olevan kova cruising-mies, ja kalja tuntui maistuvan aika usein. Pyyteli mukaan cruisailemaan joskus kesällä. Lupasin harkita asiaa. Kerrottuaani Makelle millä autolla itse ajan, olivat vartin nauramisen jälkeen ainoat sanat.

– Otan osaa.

Make oli aika vilpittömän ja kivan tuntuinen kaveri. Vielä, kun oppii hillitsemään noita tahattomia naurunpyrskähdyksiä, voi vaikka pärjätäkin elämässään. Toisaalta minua niin tympii tuollaiset toisten autoille naurajat, mutta jenkillä cruisailu kiinnosti sen verran, että annoin asian olla tällä kertaa. Toivotin Makelle hyvää päivän jatkoa ja menin rakkaan Rutinoffini luokse. Raukka oli joutunut seisomaan parkissa monta päivää ihan yksin.

Hyppäsin autoon ja lähdin ajelemaan rauhallisesti kohti sairaalaa, jossa Volvo-mies makasi Laten käsittelyn jäljiltä. Ensimmäisen linja-autopysäkin kohdalla hieman jännitti, että tuleekohan sieltä taas joku rattijuoppokuski hermostovaivoineen. Ei tullut rattijuoppoa tai ketään muutakaan tällä kertaa. Sain ajella harvinaisen rauhassa pitkän matkaa. Vasta rantatien ensimmäisissä liikennevaloissa tuli joku Audin kuljettaja koputtelemaan sivuikkunaan kiukkuisen näköisenä. Ajattelin ensin antaa mokomankin pellen heilua yksinään, mutta koputus ikkunaan alkoi käydä jo korviini. Koska Rutinoffin ikkunat eivät enää toimi kunnolla, jouduin aukaisemaan oven. Tuli ehkä avattua se normaalia reippaammin, koska Audin kuljettaja sai ovesta päähänsä ja putosi asfalttiin, suoraan viereisellä kaistalla olevan auton eteen. Kuka kääntää turpansa toisten autojen sivulasien kohdalle, en minä ainakaan. Harmittihan tämä minua taas suunnattomasti, sillä nyt en saanut selville mitä asiaa sillä oli.

Valojen vaihtuessa lähdin jatkamaan matkaa, eihän se minun kaistallani maannut. Toivottavasti joku jaksaa nostaa tyyppin jalkakäytävälle elpymään ja siirtää samalla Audin pois keskikaistalta. Soitin varmuuden vuoksi nimettömän puhelun poliisille ja kerroin mahdollisen juopon makaavan tiellä. Hoitakoon virkavalta tuollaiset häiriköt. Tarkemmin ajatellen, päätin sittenkin kokeilla sitä Hemmon ehdottamaa risiiniöljyä suklaakonvehdeissa. Kävin hakemassa ensin lähimmältä kioskilta suklaata.

– Päivää, onko teillä viimejouluisia tai vielä vanhempia konveheteja?

– Saattaa tuolla takahuoneessa jotain olla, tyttö tuumi tiskin takaa.

– Käytös katsomassa? Pyysin häntä.

Tyttö hävisi takahuoneeseen ja kuului penkovan siellä jotain laatikoita. Pienen ajan päästä hän palasi muutaman konvehtirasian kanssa.

– Käykö tällainen kolme vuotta vanha rasia?

– Todella mainiota, yksi sellainen.

Sain rasian ilmaiseksi, sillä ne olivat kuulemma menossa hävitettäväksi. Tämäpä sattui hyvin, että tajusin kysellä vanhentuneita suklaita, kyllä ne Volvo-miehelle käyvät. Tosin joudun varmaan syömään kohteliaisuudesta itsekin yhden, mutta se ei ole mikään ongelma. Seuraavaksi menin lähistöllä olevaan apteekkiin risiiniöljyn ja ruiskun oston.

– Päivää, tarvitsisin yhden pullon risiiniöljyä ja yhden ruiskun sitä varten.

– Tässä tämä risiiniöljy, mutta ruiskuja me emme narkeille myy, nipotti vanha nutturapäinen eukko.

– En minä ole mikään hiton narkki!

– Kannattaisi mennä suosiolla vieroitukseen, niin ei tarvitse ruiskuja ostella. Tässä olisi lähimmän paikan osoite, täti jatkoi jäkättämistään.

– Jumalauta, eikö täältä saa ostaa yhtä saamarin ruiskua ilman, että joutuu vuodeksi huumevieroitukseen? Tarvitsen se ruiskun risiiniöljyn laittamiseen suklaakonvehteihin. Näihin tässä, sanoin tädille ja näytin konvehtirasiaa.

– Meinaatkos myrkyttää jonkun? Täti narisi edelleen.

– Joo, yhden vittumaisen naapurin, joka on jo valmiiksi sairaalassa.

Selvitin heille asian hieman tarkemmin ja sain kuin sainkin ostaa sen ruiskun piikkeineen. Kaikki muut siellä olleet jäivät nauramaan minun poistuessani paitsi se nutturapäinen täti. Palvelualoilla pitäisi olla joku harppukiintiö, mielellään nollarajalla.

Teettikin muuten yllättävän paljon hommaa sen risiiniöljyn laittaminen suklaakonvehteihin.

Homma onnistui mielestäni oikein hyvin, sain vielä konvehtirasian suojamuovinkin takaisin paikoilleen. Minun pitää vain itse avata konvehtirasia siellä sairaalassa ja ottaa samalla se ainut konvehti, jossa ei ole risiiniöljyä. Jätin nimittäin yhden konvehdin ilman sitä, koska Volvo-mies kuitenkin epäilee jotain koiruutta. Toivottavasti saan epäilykset hälvenemään ahnehtimalla siitä itse ensimmäisen konvehdin.

Luoja miten helppoa Helsingin keskustassa oli autolla ajaminen. Kun ajaa sellaisia kaistoja, joissa on bussin merkki, niin pääsee paljon nopeammin kuin muut henkilöautoilijat. Ainoa haitta on bussien vilkkuvat ajovalot. Aikaisemmin tulin siihen tulokseen, että se johtuu kuskien etusormissa olevista hermostovaivoista. Nyt olen miettinyt asiaa uudemman kerran. Syynähän saattaa olla vaikka bussien huonot sähköjärjestelmät ja esimerkiksi löysät liitokset. Jos ajovaloilla on löysä liitos virtajohdossa, niin sehän katkoo virtaa bussin ajaessa kuoppaan ja silloin valot vilkahtavat. Mielestäni tuo oli aika pätevä selitys vilkkuville ajovaloille. Ihme, ettei kukaan muu ollut tätä seikkaa ottanut huomioon, taitaa olla bussien tuotekehityksessä vielä parantamisen varaa.

Löysin vihdoin ja viimein Meilahden sairaalan, hitto kun sekin on niin matala rakennus ja piilossa, etten meinannut millään huomata.

Olivat rakentaneet sinne tosi hyvät pysäköintimahdollisuudet, autolla pääsi ajamaan suoraan pääovelle, että minä tykkään tällaisesta palvelusta. Se ei vaan ole hyvä, että antavat polttaa tupakkaa pääovella. Savuthan saattavat vahingoittaa oven eteen pysäköimäni Rutinoffin herkkää maalipintaa. Nytkin siinä oli pari potilasta vetämässä röökiä ihan kaksin käsin. Päätin huomauttaa heitä asiasta.

– Voisittekos mennä vetämään sitä röökiä tuonne parkkipaikan perälle, etteivät savut vahingoittaisi autoni herkkää maalipintaa, sanoin heille ihan ystävällisellä äänensävyllä.

- Mehän ei mennä yhtään mihinkään, sai isompi köhittyä.
- Kannattaisi harkita terveempiä elämäntapoja. Pilaatte oman elämänne ja autojen maalipinnan lisäksi myös muiden hengitysilman, kerroin heille mielipiteeni.
- jos sä et häviä siitä välittömästi, niin mä tungen nämä kainalosauvat sun achteriisi, jatkoi isompi kaveri kiukkuisesti.

Katsoin parhaakseni painella juoksujalkaa sisälle sairaalaan, nuo taisivat olla jotain mielenterveyspotilaita, nehän voivat tehdä mitä tahansa. Toivottavasti älyvät sentään puhaltaa savut Rutinoffista pois päin. Aulassa olin totaalisen pihalla siitä, missä Volvo-mies oli hoidettavana. Lisäongelmia tuotti se, etten tiennyt hänen oikeaa nimeään. Menin pokkana infoon ja kysyin hullua Volvo-miestä, joka oli saanut nyrkistä. Infon tytöt katselivat hiukan aikaa toisiaan ja alkoivat sitten soitella eri osastoille. Vihdoin ja viimein joku hoitaja muisti osastollaan oleva kaverin, joka oli hakattu huonoon kuntoon parkkipaikalla. Sain osaston numeron ja lähdin hissillä kohti ylempiä kerroksia. Saavuttuani oikeaan kerrokseen, marssin suoraan osastolle ja siellä päivystysluukulle.

- Päivää, teillä on täällä yksi kahjo Volvo-mies, joka sai nyrkistä, sanoin kohteliaasti.
- Pitää paikkansa, Börje Svensson on huoneessa 773, sisar hento valkoinen kertoili.

Hitto, sillä tyypillä on ihan oikea nimikin, tosin ruotsalainen. Koskaan aikaisemmin en ollut kuullut hänen oikeaa nimeään, enkä enää ihmettele miksi. En minäkään viitsisi tuollaista nimeä julkisesti mainostaa, paitsi Ruotsiin suuntautuvalla lomamatkalla. Päätin tiedustella sairaalan valmiutta hätätilanteiden varalta, kun olin kerran täällä käymässä.

- Tuota, jos minä nyt saan jonkun kohtauksen, niin annatko tässä heti paikalla minulle suusta suuhun elvytystä?
- Emme, vaan pistämme sinut koneeseen, joka hoitaa hommat, tuli kipakka vastaus.
- Siis vaikka anelisin polvillani, yritin vielä.
- Vaikka munasillasi, niin emme, tuli yhtä kipakasti takaisin.

Ei näemmä ollut meikäläisen paikka sairastua tämä sairaala, päätinkin pysyä terveenä täällä ollessani. Hetken kävi mielessä järjestää pieni kohtaus, mutta se meni ohi kuullessani joutuvani letkuihin, ihanan pehmeiden hoitsun huulien sijasta. Jätin kyseisen hoitsun uneksimaan lääkärisestä, joka ratsastaa hänen luokseen valkoisella hevosella ja lähdin kohti Volvo-miehen huonetta. Kävelin koputtamatta huoneeseen, sillä parempi saapua paikalle yllättäen, niin kukaan ei kerkeä paeta paikalta. Volvo-miehen ilme oli todella näkemisen arvoinen, saapuessani paikalle suklaarasia kainalossani. Paha sanoa, kiristivätkö letkut vai muutenko ahdisti. Joku siinä mätti, koska jouduin odottelemaan kymmenen minuuttia, ennen kuin hän sai suustaan jotain ymmärrettävää tekstiä. Meinasin jo lähteä takaisin himaan, enhän minä puhumattoman vihanneksen

kanssa ala päivääni viettämään. Mielenkiinnosta jäin kuitenkin vähäksi aikaa odottelemaan ja tulihan sieltä sitä puhettakin vihdoinkin ja viimein.

– Sinä!

– Minäpä hyvinkin, vastasin ilahtuneena siitä, että minut tunnustettiin.

– Eiii!

– Kyllä se minä olen. Eikös olekin ihmeellistä, että löysin tänne?

Volvo-miehellä tuntui olevan kumma huumorintaju, ensin muka tuntee ja sitten ei ole tuntevinaan.

Lopuksi kehtaa vielä alkaa lausumaan isämeidän rukousta ääneen. Onneksi olen tähän asti kiertänyt kaukaa ruotsalaiset autot, voisin muuten itsekkin olla jossain laitoksessa rukoilemassa pelastusta ties keneltä. Ihmiskohtaloita on näemmä niin monenlaisia, ihan sääliksi käy. Koska minulla ei ollut mihinkään kiirettä, istuin alas ja odottelin pahimpien kohtausten ohimenoa. Piti odottaa melkein puoli tuntia, että saatoimme aloittaa henkevä keskustelun.

– Mitä sinä täällä teet painajainen? Volvo-mies aloitti.

Meinasin sanoa tulleen riivaamaan häntä, jätin sen kuitenkin sanomatta, koska toinen oli vielä niin heikossa kunnossa.

– Tulin tervehtimään rakasta naapuriani, vastasin diplomaattisesti, tosin korvat heiluen.

– Olisit pysynyt kotona, tuli tyly vastaus.

– Toin suklaatakin, yritin vielä lepytellä.

– No sitten, annas tänne.

– Kait saan ottaa ensimmäisen konvehdin, kun olen tämän ostanutkin, tiedustelin vilpittömästi.

– No, ota pois, muuta et sitten tule samaankaan.

Otin paketin auki ja pistin suuhuni sen konvehdin, jossa ei ollut risiiniöljyä. Ojensin tämän jälkeen rasian Volvo-miehelle. Ihan teki pahaa katsella hänen mättäessä suuhunsa kymmenkunta suklaakonvehtia. Nyt nähdään, miten hyvä vatsa tällä idiootilla oikein on. Jotta vessaan pääsy ei olisi liian helppoa, nyppäisin yhden pistokkeen irti seinästä, siinä luki ”kutsunappi”. Ihminen, joka on tottunut karuun elämään Volvon kanssa, ei voi säikähtää kovin pahasti pientä vessahätää ja kutsunapin toimimattomuutta. Täällä on kaikesta huolimatta apu lähellä, toisin kuin Volvon kanssa maantiellä. Taisi mennä jotain kymmenkunta minuuttia, ennen kuin Volvo-mies alkoi näyttää ihmeellisen punakalta ja kärsivältä. Hienoa, nyt se risiiniöljy alkaa vaikuttaa, ajattelin ilahtuneena. Nyt kiinnosti nähdä, miten nopeasti hän pääsee irti noista letkuistaan ja vieressä olevaan vessaan, vai tuleekos koko lasti pöksyihin. Jälkimmäisen vaihtoehdon takia olin hivuttautunut tuolin kanssa lähemmäksi ovea, siitä on ainakin helppo juosta pako.

Pian alkoi Volvo-miehen sormi naputtaa kutsunappia, tahti oli kuin radioamatöörillä sähkötyskokeessa. Ennestään punakka naama muuttui vieläkin punakammaksi. Minä siirryin

varmuuden vuoksi vielä pikkaisen kauemmaksi. Kohta alkoi kuulua kummallista örinää ja sitten lähtivät tippapullojen letkut vauhdilla irti. Seuraavaksi lähti itse äijä vuoteesta, kuin keskimatkan risteilyohjus. Meinaan kummastakaan ei ole takuita, missä pamahtaa. Aika hyvä suoritus noin sairaalle miehelle, antaisin tuosta arvosanaksi 9+, jos pitäisi vanhojen kouluarvosanojen mukaan arvostella. Vessasta kuului aikamoista pärinää ja lopuksi syvä huokaus. Tuosta kun selviää, niin on taatusti kuin uusi mies. Ajattelin ensin jäädä odottelemaan, mutta hajuhaitta alkoi olla sitä luokkaa, etten kyennyt olemaan siellä pitempään.

– Näkemiin ja pikaista paranemista, toivotin vessan oven läpi nenääni pidellen.

– Ooooooo, uuuuuuu, kuului vastaus vessasta.

Koska tuosta ulinasta ei saanut mitään selvää, lähdin menemään ilman enempiä toivotteluita. Päivystysluukulla ei ollut ketään paikalla, joten poistuvin suoraan hissiin. Ajoin sillä alakertaan ja kävelin aulan läpi autolleni. Rutinoff oli yhä samalla paikalla pääoven edessä, eikä edes sakkolappua ollut tuulilasissa. Autoon noustessani joku tosin huusi tilanneensa hinurin Rutinoffin siirtämistä varten. Ajakoon hinausauto tyhjän reissun, kun ei kerran ajoissa tullut hommaansa hoitamaan.

Ajelin kotia kohti tasaista neljänkymmenen kilometrin tuntinopeutta, välittämättä siitä mikä rajoitus milläkin tieosuudella kulloinkin oli. Tässä tasaisessa nopeudessa on sellainen hyvä puoli, ettei tarvitse pelätä sakkoja. Kolmenkymppin rajoituksia on vielä aika harvoissa paikoissa. Tunsin tehneeni todella hyvän työn käydessäni katsomassa sairasta naapuriani. Yleensähan tuttujen ihmisten vierailut piristävät potilaita ja näin ollen nämä toipuvatkin nopeammin. Lisäksi tuhlasin vielä rahaa hänen tuliaisiinsa, olen todella jalo ihminen. Suklaakonvehdit olivat kylläkin ilmaisia, mutta risiiniöljystä ja ruiskusta jouduin maksamaan täyden hinnan.

Hammasharjalla Toyotan kimppuun

Heräilin jälleen kerran keskellä kirkasta ja aurinkoista päivää. Joutilaana olossa on sellainen hyvä puoli, ettei tarvitse yleensä pimeässä heräillä. Pimeässä hortoillessahan voisi vaikka satuttaa itsensä. Ei sovi meikäläisen geneille moinen pimeäurheilu. Viime aikoina olen ollut syvästi huolissani Irakin linnuista, mahtuvatkohan ne raukat enää lentämäänkään siellä rautaa täynnä olevassa ilmatilassa. Voisin perustaa naapurin Volvoon niille turvapaikan. Tosi ikävä homma koko rytinä, ei mene meikäläisen jakeluun ollenkaan. Kaikesta huolimatta, varasin muutaman pussin sipsejä ja reilusti olutta, kun jännitin tv:n ääressä voittajaa. Ihan koko aikaan en jaksanut sitä rytinää katsella, vaan lähdin ulos tutkimaan mitä siellä on meneillä. Närä näytti olevan jälleen Corollansa kimpussa. Menin tervehtimään häntä.

- Päivää Toyota-friikki.
- Päivää vaan Rutinoffin kuski, Närä huuteli autonsa alta.
- Mitä puuhaat, ovatkos Toyotan röörit tukossa?
- Kiillottelen vain pakoputkesta ruosteita pois.
- Millä?
- Hammasharjalla ja hammastahnalla tietenkin, Närä vastasi närkästyneellä äänensävyllä.
- Onko Pepsodenttia? Kysyin uteliaana.
- Ei tietenkään. Vain Denivit poistaa tummentumat ja ruosteen kunnolla.
- Et kai tätäkin luenut joltain Toyota foorumilta tai kuullut Esson baarissa?
- Essoltahan minä sen kuulin.
- Just.

Luoja tuon Närän kanssa, ensin Nessuilla konehuone puhtaaksi ja nyt hammasharjalla pakoputkesta ruosteet pois. Homma tietty toimii, mutta on pahuksen hidasta. Päätin vähän auttaa ystävääni.

- Ottaisit kenkäharjan ja siihen hammastahnaa, saisit paljon nopeammin tehtyä tuon homman.
- Hitto, sä olet sitten reilu naapuri, kun annat näin hyviä vinkkejä, Närä tuumasi ja lähti hakemaan kenkäharjaansa.

Siinä Närää odotellessani, pihaan kurvasi Andre Patonki uudenkarhealla taiteilijan kaimalla eli Picassolla. Andre oli ajanut koko ikänsä ranskalaisilla autoilla eikä voinut ymmärtää, että joku voi ajaa esimerkiksi japanilaisella riisipussilla. Andrella on keskustassa patonkikauppa, sen takia pitää kuulemma olla tila-auto. Andrella ja Oskari Närällä oli välillä aika mielenkiintoisia keskusteluita

autojen paremmuuksista. On valitettavaa, että kumpikaan heistä ei ole oikeassa, vain yksi on ylitse muiden, Rutinoff.

– Hei Rutinoffin kuski, Andre huudahti autostaan.

– Terve vaan Patonki.

– Olisi tuoretta patonkia tarjolla, otatko muutaman?

– Totta kai, jos kerran ilman saa.

– Saat saat, tule vain hakemaan.

Andre oli aika reilu tyyppi, tuo välillä tuoretta leipää, kun tietää minun olevan päivisin kotona.

Menin Andren luo hakemaan patonkeja.

– Onkos ranskanperuna pelannut?

– Vallan mainiosti. Mitä nyt voimansiirto huutaa kahdeksankymppin vauhdissa kuin syötävä, mutta sehän on ominaisuus. O'la laa, Andre tuumi tuttuun tyyliinsä.

Yleensä, kun ihmisillä on autoissa vikoja, niistä ollaan tosi katkeria ja valitetaan suureen ääneen.

Andrella jos ei joku paikka toimi autossa normaalisti, tai on kokonaan rikki, on se hänen mielestään vain kyseisen mallin ominaisuus. Todella merkillinen mies. Mitä muuta oikeastaan voisikaan odottaa mieheltä, joka kulkee baskeri vinossa ja piippu suussa joka paikassa. Andren kanssa juttellessani, pihaan ajoi vähän harvemmin nähty naapurimme Taksi-Petteri. Petterillä on oma Mersu, jolla hän kuskaa porukkaa päivät pitkät. On kuulemma hommia niin paljon, että huomasi vaimonsa poismuutonkin vasta siinä vaiheessa, kun tämä soitti ja kertoi asuneensa jo kuukauden eri paikkakunnalla. Tässä oli yksi hyvä esimerkki siitä, mitä liiallisesta työnteosta voi seurata. Onneksi tuollainen ei koske meikäläistä. Petteri jatkoi matkaa kotiinsa, oli tullut vain haukkaamaan jotain syötävää. Huusin hänelle perään ystävällisen neuvon.

– Älä vain jätä mittaria päälle, voi tulla kallis lounas.

– Äläkä sinä vittuile, voit joutua kävelemään seuraavan kerran kapakasta tullessasi, Petteri huusi takaisin.

Ovatkohan kaikki taksikuskit yhtä huumorintajuttomia, vai vasta istuttuaan miljoona kilometriä Mersun penkillä? Pitänee yrittää selvittää tuotakin asiaa jatkossa. Petteri kehui kerran peruuttaneensa Mersuilla yhteensä puoli miljoonaa kilometriä. Taisi olla vanha trukkikuski, kun tuolla tavalla tykkää takaperin ajella. Närä oli tällä välin saanut haettua kenkäharjansa ja tuli tyytyväisen oloisena paikalle.

– Nyt alkoivat hommat luistaa, hän huudahti riemuissaan.

– Otitko lisää hammastahnaa? Kysyin häneltä.

– Jep. Olen varannut urakkaan kymmenen tuubia Denivitiä.

Närä meni jälleen autonsa alle pakoputkea hinkkaamaan, ja minä kipaisin viemään sisälle ne Andren antamat patongit. Andre puolestaan lähti hekotellen ajamaan kohti keskustaa. Närän puuhat tuntuivat huvittavan muitakin kuin minua. Palasin sisältä suoraan Närän Corollan luo, sillä minua kiinnosti suunnattomasti tuon projektin eteneminen. En vaan jaksaa millään ymmärtää, miten tuollainen vanha mies jaksaa puunata ja kiillottaa autoaan ihan jatkuvasti. Tyytyisi edes pesemään ja imuroimaan sen normaalisti, mutta kun ei. Hänen pitää saada tehdä kaikkea mahdollista epänormaaliakin niiden lisäksi.

– Edistyykö projekti?

– Ei oikein, tämä kenkäharja on liian iso auton alle, Närä manasi.

– Miten olisi sähköhammasharja?

– Mitä, onkos niitä sähköllä toimiviakin olemassa? Närä innostui.

– Onhan niitä, melkein joka toisessa kaupassa.

– Lähdetkös mukaan ostamaan sellaista?

– Totta kai lähden, lupasin hänelle.

Kohta mentiin niin, että renkaat vonkuivat, ja Toyotan moottori huusi leipää, tai öljyä kait se olisi vai kaivannut lisää. Toyotan alkaessa ajamaan Formulaa, oli Närä vaihdattanut autoonsa Formulaöljyt. Oli kuulemma tullut huomattavasti lisää tehoa. Minun mielestäni hän olisi ennemminkin saanut laittaa koneeseen tervaa.

– Saisikos tähän apukuskin paikalle kuppipenkin ja nelipistevyöt? Anelin matkalla.

– Miksi?

– En meinaa pysyä penkillä, huusin samalla, kun roikuin kaksin käsin kauhukahvassa.

– Älä sinä opeta vanhempaasi ajamaan, Närä huusi ja ohitti samalla pientareen puolelta kahta rinnakkain ajavaa autoa.

Päätin olla hiljaa ja opetella jonkun rukouksen seuraavaa kertaa varten. Tulikin taas lähdettyä tämän vauhtihullun kyytiin. Ainoa lohtu tässä oli matkan lyhyys, niin pituuden puolesta kuin ajallisestikin. Saavuimme tuota pikaa Itäkeskukseen ja Närä sompaili Toyotansa parkkihalliin sellaisella vauhdilla, että uskalsin avata silmäni vasta moottorin ollessa sammutettu.

– Eikös muuten liikukin nämä Corollat hyvin? Närä kysäisi intoa puhkuen.

– Joo, suorastaan lentää, tuomasin samalla, kun yritin selvittää, miten päin olen siellä autossa.

– Ja sitten kauppaan, Närä hihkui.

– Mene edeltä, minun pitää saada rauhoittua hieman aikaa, oli vähän nopea tuo äskeinen kyyti.

– Okei, nähdään Anttilassa ja muista ottaa avaimet mukaan.

Minulle juolahti äsken mieleen, että Närän autoa voisi hieman säätää paluumatkaa ajatellen. Itse en moista viitsi alkaa tekemään, mutta huomasin erään kiinteistön huoltomiehen puhastelevan

lähetyvillä ja ajattelin pyytää häneltä apua. Aukaisin Toyotan konepellin ja viittoilin huoltomiestä tulemaan paikalle.

– Onko ongelmia? Huoltomies kysyi tullessaan paikalle.

– Juu, pitäisi vähän kaasuvaijeria löysätä, makaa nimittäin kaasu pahasti päällä.

– Onnistuuhan se, kerrot vain koska on sopiva.

Menin autoon ja kokeilin missä kohtaan säätö on sopiva. Parin säätökerran jälkeen olin tosi tyytyväinen tulokseen. Nyt saa kaasupolkimen painaa puoleenväliin, ennen kuin auto edes yrittää lähteä liikkeelle. Kiittelin huoltomiestä avusta ja lähdin kävelemään kohti Anttilaa.

Närä oli jo hammasharjojen luona ihmettelemässä. Valikoimaa tuntui olevan sähköisissäkin todella paljon. Oli paristokäyttöistä ja ladattavaa mallia, sekä erimuotoisilla harjoilla olevia laitteita. Koska emme kumpikaan osanneet päättää, millaisen otamme, päätimme kutsua paikalle myyjän. Aikamme haettuamme saimme kiinni yhden myyjän, joka sanoi tietävänsä jotain hammasharjoista. Kyllähän minäkin niistä jotain tiesin. Muun muassa sen, että yleensä niillä pestään hampaita.

– Millaiseen käyttöön harja tulee? Myyjätär uteli.

– Ihan pakoputken rassaukseen, vastasin pökkana.

– Anteeksi, minkä rassaukseen? Myyjätär kysyi, naama jostain syystä aivan tulipunaisena.

Mikähän sille myyjälle oikein tuli, ajattelin jo syvästi huolissani. Toivottavasti ei saa mitään sairaskohtausta.

– Ihan tavallisen pakoputken rassaukseen, vastasin hänelle uudelleen.

En tiedä vaikuttiko Närän köhiminen jotenkin tilanteeseen, mutta tyttö meni vieläkin punaisemmaksi.

– Siis työnnättekö te tämän harjan sinne pakoputkeen? Hän nikotteli.

– Ei välttämättä. Tarkoitus olisi hieman päältä rapsutella, kerroin hänelle, kuten asian laita oli.

– Odottakaa hetki, vastasi tyttö ja poistui paikalta jalat oudosti notkuen.

Taisi se tyttöroukka olla kuitenkin jollakin tavalla sairas, eihän terve ihminen noin käyttäydy.

Toivottavasti menee lääkäriin itseään hoidattamaan. Jäimme Närän kanssa ihmeissämme seisoskelemaan hyllyn viereen, hammasharjat käsissämme. Todella kummallista palvelua tällä kertaa.

Hieman aikaa tilannetta ihmeteltyämme, paikalle lyllersi sellainen parisataakiloinen keijukainen, lattia tömisten.

– Mitäs pojat haluavat ostaa?

– Hammasharjan pakoputken puhdistukseen, vastasin tantan kyselyyn.

– Vai pakoputken. Kumman? Täti jyrisi kunnon viskibassolla.

Tässä vaiheessa aloin pelätä lähimpien hyllyjen sortumista ja otin varmuuden vuoksi pari askelta taaksepäin. Onneksi hyllyt kestivät, tavarat vain hieman pomppivat paikoillaan.

– Toyotan pakoputkesta olisi kysymys, Närä nikotteli hädissään.

– Vai että Toyota se on nimeltään, täti jatkoi jyristen.

– Tarkemmin sanottuna Corolla, Närä selitti.

– Voi hellanlettas teidän kanssanne, täti sanoi ja repesi kunnan nauruun.

Tässä vaiheessa minä suojauduin toisen hyllyn taakse, tuolla menolla tuo tantta halkeaa kohta.

Närän puhe kuulosti ihan pikkutyön piipitykseltä tädin viskibasson rinnalla. No olihan täti toisaalta ainakin kolme kertaa Närän kokoinen, joten kyllä sillä kaikupohjaa piisasi.

– Kait te otatte molemmille oman, niin ei tarvitse samaa käyttöä, täti tuumi Närälle.

– Ei kun, minä vaan, ihan yksin, Närä jatkoi hädissään selittämistä.

– Vai yksin, eiköhän pistetä kaverille kanssa samanlainen, täti tuumi erittäin kuuluvalla äänellä ja lykkäsi Närän kouraan kaksi sähköhammasharjaa.

– Kiitos, Närä mutisi.

– Voin kyllä tulla neuvomaan käytössä, jos ei homma meinaa onnistua, täti jyrisi ja iski Närälle silmää.

Emme jääneet enää kuuntelemaan jatkoa, vaan poistuimme todella vauhdikkaasti kassalle. Onneksi siellä ei ollut jonoa, vaan saimme maksettua ne saman tien. Tultuamme ulos kaupasta, sanoin Närälle, että hän saa pitää ihan itse ne molemmat hammasharjat. Jatkoimme yhtä vauhdikkaasti parkkihalliin asti, ettei vaan se keijukainen tulisi perässä. Parkkihallissa hyppäsimme Corollaan ja lähdimme ajamaan kohti kotia. Itäväylällä Närä oli jotenkin oudon näköinen. Näytti siltä, että hän yrittäisi survoa kaasupoljinta lattian läpi konehuoneeseen. Päätin tiedustella varovaisesti tilannetta.

– Ajamme aika hiljaa?

– No, eihän tässä nyt enää mihinkään kiire ole, kun on ne hammasharjatkin ostettu, Närä selitteli.

Arvasin, ettei Närä tule myöntämään Corollassa olevaa vikaa, vaikka mikä olisi. Hänen puheidensa mukaan Toyotat eivät mene koskaan rikki. Päätin kokeilla vielä kepillä jäätä.

– Minulla olisi hieman kiire.

– Mutta kun minulla taas ei ole, Närä ärähti.

Oli huvittavaa katsella vierestä, kun Närä polki jalkaa lattiaan niin kovaa, että kuulin jo pellin antavan myöten auton pohjasta. On siinä korjaamalla ihmettelemistä jälleen kerran. Vauhti oli minulle tällä kertaa aivan sopiva 60km/h. Enää ei Närän kyydissä oleminen pelottanut ollenkaan. Saavuimme viimein kotipihalle ja ilman renkaiden vonkumista. Närä ilmoitti menevänsä sisälle hoitamaan jotain tärkeätä pankkiasiaa. Tosiasiassa lähin Toyota-huolto taitaa saada kohta puhelun.

Koska pakoputken putsausoperaatio näytti jäävän nyt kesken, menin minäkin sisälle lepäilemään. Johan tässä olikin tapahtunut kaikenlaista yhdelle päivälle. Lopun päivää vietin kotona Muumivideoita katsellen.

Kesärenkaiden vaihto Rutinoffiin

Huomasin eräänä kauniina päivänä, että Rutinoffiin pitäisi vaihtaa kesärenkaat alle. Tai kesänarut, kuten Honda Hemmo asian ilmaisi, niitä kerran katsellessaan. En ole vielä tähän päivään mennessä niitä itse kertaakaan vaihtanut, vaan olen aina saanut puhuttua hommaan jonkun toisen. Aika monesti Rutinoffissa on ollut kesärenkaat alla myös talvella. Rutinoffin tehoilla, kun ei tarvitse pelätä renkaiden sutimista talvellakaan. Lisäksi käyttämäni ajonopeudet ovat turvallisia, vaikka saippuasta tehdyillä renkailla. Ollessani taas kerran Internetissä yritin huvikseni hakea tietoa siitä, miten renkaidenvaihto tulisi hoitaa. Varmaan maailmassa on paljonkin ihmisiä, jotka ovat ensimmäistä kertaa tekemisissä tämän rasittavan homman kanssa. Kuinka moni ensikertalaisista edes tietää mistä homma pitäisi aloittaa? Koska en löytänyt Internetistä ainoatakaan ohjetta, tein sellaisen itse. Tällä ohjeella homma onnistuu taatusti. Jos ei onnistu, niin kävele kesä.

1. Varmista, että omistat kesärenkaat. Ellet omista, niin lainaa vaikka naapuriltasi. Huomioi kuitenkin vanteiden sopivuus. Jos vanteet eivät sovi, joudut käymään rengasliikkeessä vaihdattamassa ne omille vanteillesi. Tällöin naapurillesi jää sentään omat vanteet.
2. Katsele säätiedotuksia, jotta renkaiden vaihtoon sattuisi aurinkoinen päivä, sateellahan sitä ei tee pirukaan.
3. Valmistaudu huolella tulevaan koitokseen. Mene edellisenä iltana aikaisin nukkumaan. Aamuyön pornoleffat kannattaa unohtaa suosiolla tai pistä ne nauhalle.
4. Herää aikaisin ja syö tukeva aamiainen, niin jaksat rehkiä paremmin. Kaurapuuro kunniaan.
5. Hae renkaat niiden säilytyspaikasta ja toivo, ettei naapurin nisti ole niitä viime yön aikana pöllinyt ja vaihtanut piikkiin.
6. Vie renkaat auton luokse. Ellet jaksa, niin aja auto renkaiden luokse.
7. Vaihda renkaat auton alle, auton omaa tunkkia käyttäen. Lue käyttöohje, ellet muuten osaa. Jos et osaa lukea, niin mitä varten sitten tätäkään tavaat?
8. Jos renkaat ovat tyhjä, niin laita niihin pumpulla ilmaa. Polkupyöränpumppu ei käy, joten hanki autonrenkaille tarkoitettu malli.

9. Seuraavaksi huoltoasemalle tarkistamaan ilmanpaineet. Tässä meneekin todennäköisesti muutama tunti. Jonossa on taatusti joku mäntti, joka ei tiedä miten päin venttiilinhattu pyöritetään auki.

10. Lopuksi takaisin kotia. Ellet ottanut naapurisi renkaita, niin voit huoletti palata. Jos otit, sait elämäsi pientä lisäjännitystä.

Ohjeesta tuli todella hyvä. Päätin itsekin noudattaa kirjoittamaani ohjetta. Aloitin illalla varmistamalla, että minulla todella on kesärenkaat. Menin kellariin ja pengoin sen ylösalaisin, renkaita ei vaan löytynyt mistään. Tämän jälkeen kävin läpi naapureideni verkkokellarit, niissäkään ei ollut minun renkaitani. Alkoi tympäistä jo koko juttu, varmaan joku naapurin narkki pöllinyt ne talven aikana. Siitä harmistuneena menin takaisin sisälle ja korkkasin ison pullon konjakkia. Pikku konjakeissa suunnittelin jo lainaavani renkaat joltain naapurilta, kunnes muistin, ettei Rutinoffiin sovi muiden autojen leveät renkaat.

Masennuin tästä huomiosta entisestään. Olin jo lähes luopunut toivosta renkaiden suhteen, kun olohuoneeseen horjuessani tönäisin sohvapöytää ja sen levy tipahti lattialle. Pöytäliinan verhoaman levyn alta paljastuivat Rutinoffin renkaat, niin siistissä pinossa, kuin olla ja voi. Jotenkin hämäästi aloin muistaa, että huonekaluliikkeessä käynti taisi jäädä viime syksynä väliin ja tein renkaista pöydän. Olen oikeastaan aika nero tällaisissa asioissa. Riemastuneena renkaiden löytymisestä, kumosin loputkin konjakit kurkkuuni.

Aikaisin herääminen meni vituiksi, pääsin ylös sängystä vasta kahdentoista aikaan. Seuraavat kaksi tuntia meni vessassa vatsahuuhtelun merkeissä, taisi olla pilaantunutta konjakkia tällä kertaa, hyi hitto. Vessasta selvittyäni suunnistin ruokapöytäni. Jostain kumman syystä ainoastaan vesi pysyi sisällä tänä aamuna. Päätin joustaa ja jättää sen tukevan aamiaisen väliin. Kyllähän raavas mies nyt yhdet renkaat vaihtaa ilman puuroakin. Puin vaatteet päälleni ja aloin pohdiskella, miten saan ne renkaat alas parkkipaikalle. Niiden kantaminen alas täältä kolmannesta kerroksesta on aika kova urakka, koska talossa ei ole hissiä.

Viimeksi taisi joku kaveri kantaa ne kaljapalkalla tänne ylös. Ensimmäisen renkaan kohdalla päätin kokeilla varovaista vierittämistä portaita pitkin. Ajatus oli oikein hyvä, lopputuloksesta ovat ainakin naapurit eri mieltä. Ensimmäiset raput menivät renkaan ja minun kannaltani ihan mainiosti. Sitten se saamarin rengas ei tajunnutkaan kääntyä, vaikka kuinka huusin ylätasanteelta että ”käännä nyt perkeleen suvikumi”. Ei kääntynyt, vaan jatkoi matkaa suoraan naapurin hullun ämmän eteiseen ja sitä kautta käytävää pitkin keittiöön, törmäten lopuksi hellaan. Tätä ei olisi päässyt tapahtumaan, jos hullu ämmä olisi livahtanut ovenraosta. Pakkoko sitä on koko oven leveydeltä kulkea? Samoin voisi sitä ovisilmästäkin katsoa, että onko muita naapureita liikkeellä ja pysyä kotona, jos on.

- Terve naapuri, huusin hullulle ämmälle, tämän ihmetellessä ohi pyörivää rengasta.
- Mikä se oli?
- Veikkaisin ufoa, ellen paremmin tietäisi, että autonrenkas, vastasin pokkana.
- Kenen?
- No auton, juurihan sen sanoin.
- Mitä se meillä tekee?
- Nojaa näemmä hellaan, sanoin kurkattuani sisään asuntoon.
- Ei nojaa pitkään, hullu ämmä tuumasi ja paiskasi oven kiinni nenäni edestä.

Harmittava takaisku, nyt on opeteltava ajamaan kolmella renkaalla. Mietin jo sanamuotoa, jolla yrittäisin lepytellä hullua ämmää, kun pihalta kuului kamala rämähdys. Kuulosti ihan siltä, kuin jostain olisi pudotettu jotain painavaa. En tiedä mistä johtui, mutta mieleeni tuli eräs autonrenkas. Säntäsin pihalle tutkimaan asiaa.

Tilanne olikin aika mielenkiintoinen, Rutinoffin rengas oli nimittäin pudonnut jonkun BMW:n katolle. Sähköhdin suunnattomasti, että vanne oli saattanut mennä kieroon osuessaan Bemun kattoon. Otin renkaan katolta ja tutkin sen kunnon tarkkaan, mitään vaurioita ei onneksi näkynyt. Bemarin katto oli tosin painunut hieman sisään, onneksi ei ollut oma auto kyseessä. En tajua ollenkaan ihmisten vouhotusta saksalaisista autoista, että ne muka kestäisivät muita paremmin. Tässäkin oli taas yksi esimerkki siitä, etteivät ne kestä yhtään mitään.

Kiikutin renkaan Rutinoffin viereen, odottelemaan muita renkaita. Nyt piti vain keksiä joku toinen konsti saada loput renkaista alas. Kävelin raput ylös kolmanteen kerrokseen ja menin sisälle miettimään tilannetta. Ajatus vaan oli ihan jumissa, johtui varmaan tästä julmetun kovasta kankkusesta. Koska mieleeni ei tullut muutakaan ideaa, otin yhden renkaan ja menin sen kanssa parvekkeelle. Pudotusta oli kyllä jonkin verran, mutta eihän se rengas mihinkään pompi, jos sen pudottaa maahan kyljelleen.

Otin renkaan ja pudotin sen varovasti alas. Pudotus meni muuten ihan nappiin, mutta tämä kyseinen suvikumi päätti oikaista itsensä lentomatkan aikana ja osui maahan pystyasennossa. Tästä seurasi muutama hirvuinen pomppu, jotka päättyivät sen äskeisen Bemarin kylkeen. Jälleen nopsaan portaat alas ja rengas pois Bemarin kyljestä Rutinoffin viereen. Alkoi olla kyseinen BMW jo aika ruokottoman näköinen rytökasa. Nyt alkoi meikälaisellä olla konstit vähissä renkaiden alas saamisen suhteen. Asiaa miettiessäni, huomasin Lepo Laten kävelevän parkkipaikalle päin.

- Hei Late, maistuisikos bisse?
- Totta mooses, ainahan olut maistuu, Late tuumasi.
- Mennään tuonne yläkertaan ottamaan tölkilliset, jos sopii?
- Mennään vaan.

Hieno homma saada Late yläkertaan oluelle. Pois lähtiessä voin laittaa hänelle renkaat kainaloon ja pyytää tuomaan alas. Päästyämme sisälle, Late katseli hieman huvittuneena olohuoneen pöytäni, joka oli enää puolet alkuperäisestä korkeudesta.

– Taitaa olla renkaiden vaihto käsillä?

– Juu, sellaista vähän ajattelin.

– Älä ajattele, se ei sovi sinulle, Late naureskeli.

Mielessäni oli sanoa Latelle, ettei se ajatteleminen hänellekään sovi. En vaan uskaltanut, koska suuttuessaan Late ei ainakaan kanna renkaitani alas. Late ei kyllä jostain syystä ollut meikäläiselle vielä koskaan suuttunut. Varoin kuitenkin hieman sanomisiani, koska tiesin Laten nappailevan kaikenlaisia nappeja rautaa vääntäessään. Koskaan ei voinut tietää, mitä nappeja Late oli milloinkin nappaillut. Otin kyllä pienen riskin tarjotessani hänelle olutta. Itse en ottanut olutta ollenkaan, sillä minun piti päästä vielä auton rattiin.

– Tuota, voisitkos auttaa hieman? Kysäisin Latelta.

– Ai viedä nuo renkaat alas?

– Jeps.

– Jos saan toisen oluen, niin vien, Late sanoi silmät kiiluen.

– Kiinni veti, sanoin Latelle ja iskin hänen kouraansa toisen tölkin olutta.

Nythän tämä kuljetusongelma ratkesi kerralla. Ei tarvinnut lähteä itse rehkimään renkaiden kanssa, olisin voinut vaikka rasittua siinä puuhassa. Oluet juotuaan, Late kantoi renkaat alas Rutinoffin luokse. Tämän tehtyään, hän ilmoitti lähtevänsä asioille polkupyörällään. Onneksi Late on hyvin tarkka, ettei aja autolla, jos on ottanut yhdenkin oluen. Kunnioitan suuresti tuollaisen periaatteen omaavia ihmisiä, olenhan itsekkin tosi jyrkkä tuon asian suhteen. Minulla oli vain vielä yksi ongelma ratkaisematta. Kuka hitto nuo renkaat vaihtaa autoon alle ja kuskaa talvirenkaat yläkertaan. Istahdin rengaspinon päälle ja aloin tehdä taas ajatustyötä. Jonkin aikaa tyhjää ajateltuani, paikalle käveli naapurini Putte, joka oli intohimoinen Saabisti. Putessa on aika paljon yllytyshullun vikaa, joten päätin koettaa kepillä jäätä.

– Hei Putte! Juteltiin poikien kanssa Essolla, ettei kukaan pysty vaihtamaan henkilöautoon renkaita alle viidentoista minuutin, auton omaa tunkkia käyttäen.

– Varmaan pystyy, minä olen vaihtanut satoja kertoja sen ajan alle.

– Tuskinpa vaan, sanoin epäillen.

– Hei, sullahan ovat renkaat valmiina, saankos näyttää? Putte aneli.

– No joo, jos kerran välttämättä haluat, myönnyin hänen aneluunsa.

Pistin sekkarin päälle ja lähetin Puten suorittamaan urakkaansa. Homma näytti sujuvan häneltä todella vauhdikkaasti, Putte oli varmaan joskus aikaisemminkin niitä vaihtanut. Renkaiden vaihdon

ajaksi tuli kahdeksan minuuttia ja kymmenen sekuntia. Koska aikaa näytti jäävän reilusti, päätin hieman vaikeuttaa suoritusta.

– Nuo talvirenkaat pitää olla siihen viidentoista minuutin aikaan tuolla kolmannessa kerroksessa. Eihän renkaiden vaihto lopu, ennen kuin vanhat renkaat ovat säilytyspaikassaan, sanoin hikoilevalle Putelle.

– Ei tietenkään, Putte puuskutti.

Ryntäsin edellä yläkertaan ja avasin hänelle oven, ettei hyvä aika jää siitä kiinni. En ole koskaan aikaisemmin nähnyt kenenkään juoksevan tuollaista vauhtia rappuja ja vielä renkaat käsissään. Putte teki kaksi reissua, ja renkaat olivat yläkerrassa kahdessa minuutissa. Tuossa ajassa olivat renkaat nätissä pinossa ja jopa pöytälevykin paikoillaan. Todella kiitettävä suoritus, kun ottaa huomioon palkkion olevan vain mainetta ja kunniaa Esson baarissa. Koska olen pohjimmiltani reilu kaveri, tarjosin Putelle palkkioksi oluen. Putte oli tosi tyytyväinen, olihan hän näyttänyt minulle, että epäilin suotta hänen kykyjään renkaanvaihtajana.

Renkaat olivat nyt auton alla, joten minun piti enää tarkastaa ilmanpaineet. Silmämääräisesti arvioituna, jokaisessa renkaassa näytti olevan ilmaa riittävästi, jotta pääsen lähimmälle huoltoasemalle. Olin juuri lähdössä liikenteeseen, kun Bemarin luokse tuli joku kaveri mesoamaan, että hänen autoaan on muka vahingoitettu.

– Kuka tämän on tehnyt? Bemun omistaja huusi minulle.

– En tarkkaan tiedä, mutta veikkaisin BMW:n tehdasta, vastasin hänelle.

– Täh?

– Kysyit juuri, että kuka sen on tehnyt ja minä vastasin.

– Tarkoitin näitä lommoja katossa.

– Jaa niitä. Tuolta yläpuolella olevalta parvekkeelta näytti joku ämmä syytävän tavaraa siihen katolle. Kysy siltä.

– Sen teen. Kiitos teille.

– Ole hyvä vaan.

Hienoa, kun voi olla avuksi kanssa-autoilijoille tällaisissa pikku asioissa. Jotenkin pääsi unohtumaan mainita siitä kylkeen osuneesta renkaasta. Jos ei kerran itse huomaa, niin kärsiköön nahoissaan. Koska katon lommottaminen ei minulle mitenkään kuulunut, poistuin paikalta. Matka huoltoasemalle sujui rauhallisesti, kukaan ei tullut häiriköimään matkantekoani. Saavuttuani huoltoasemalle, ajoin Rutinoffin ilmanpainemittarille jonottavien autojen perään. Näytti olevan useampi auto siinä jonottamassa. Jonoa oli niin pitkästi, että päätin mennä odotellessani hörppäämään kupin tai pari kahvia.

Kävelin sisälle ja maksoin kahvit kassalle. Menin kupin kanssa pystybaariin seisoskelemaan ja kuuntelemaan vakioporukan juttuja. Juttujen perusteella paikalla oli porukkaa Formulakuskeista raketti-insinööreihin. Täällä tuntuu käyvän aika koulutettua porukkaa. En viitsinyt mennä sanomaan, että itse olen käynyt vain peruskoulun. Hörpin kahvia kaikessa rauhassa, kun ulkoa tuli joku tyyppi ja alkoi vaahdota isoon ääneen.

– Kenen perkeleen öljynpoltin tuolla pihalla on käynnissä?

Olin hiukan ihmeissäni, eivätkös öljynpolttimet kuulu ennemminkin omakotitaloihin, kuin pihalla käytettäviin laitteisiin. No, voinhan olla tietysti väärässä. Sitä aprikoidessani, tyyppi jatkoi vaahdoamistaan.

– Tarkoitin tuota pihalla käynnissä olevaa Rutinoffia. Se savuttaa niin, että jo kolme peltikolaria on sattunut sen takia.

– Menitkö onneton ruttaamaan autosi syystä, että jonkun auto pikkaisen pölläyttää sinistä savua? Kysäisin huvittuneena.

– Onko se sinun auto?

– On.

– Sammuta se.

– Miksi? Eihän se nähdäkseni pala, tuomasin vilkaistuani pihalle.

– Mikä vitun ääliö sinä oikein olet? Raivopää kysyi.

– Ollaan varmaan naapureita, tuomasin rauhallisesti.

– Häh, kuinka niin?

– No, kun tuollaiset mulkut ovat yleensä ihan perseestä, vastasin hänelle samalla mitalla.

– No voi juma, kuului vaan, kun raivopää poistui ulos.

Koska kenelläkään ei tuntunut olevan enää asiaa, jatkoin kaikessa rauhassa keskeytynyttä kahvin juontiani. Kävin varmuuden vuoksi hakemassa santsikupinkin. Miten minulla voi olla näin huono tuuri, että lähes joka kerta joku imbesilli tulee keskeyttämään kahvinjuontini. Olen harvoin saanut juoda kahvini huoltoasemalla täysin rauhassa.

Tässä valossa ajateltuna, liikenteessä on todella paljon mielenterveysongelmista kärsiviä autoilijoita. Pitäisi varmaan alkaa kantaa rauhoittavia pillereitä mukana. Voisin aina tarpeen tullen tarjoilla niitä pahimmille höyrypäille ja jatkaa juttua vaikutuksen alettua. Ainoa ongelma tuossa on se, ettei minulla ole kotona moisia lääkkeitä. Itse tykkään ottaa lääkkeeksi vain konjakkia. Wernerin mukaan konjakki auttaa lähes jokaiseen vaivaan.

Olen Wernerin oppeja noudattanut, eikä vielä ole tarvinnut lääkettä vaihtaa, eikä liikenteessä raivota. Juotuaani toisen kupin, menin ulos katsomaan, mikä on tilanne ilmanpainejonossa. Ilokseni jonossa ei ollut muita, kuin se äskeinen raivopää rutatulla Datsun Primerallaan. Siinä se raivopää

paiskoi eteen sattuneita vesisankkoja pitkin pihaa ja riuhtoi ilmanpainemittarin johtoa. Tuolla menolla alkaa olla päässä olevat verisuonet suuressa vaarassa. Koska hänellä näytti tuo paineiden tarkastaminen kestävän, päätin sillä välin puhdistaa Rutinoffin tuulilasin. Kävin hakemassa sangollisen vettä ja pesuvälineet samasta kaapista, jonka kyljestä tulevaa ilmanpainemittarin johtoa raivopää juuri kiskoi hampaat irvessä. Palatessani sangon kanssa, kompastuin siihen saamarin ilmanpainemittarin johtoon. Eipä siinä minulle mitään vahinkoa käynyt, sain nimittäin Primeran takalokasuojasta kiinni viime tipassa. Ainoastaan vesisanko tyhjjeni Primeran takakonttiin. Onneksi on jo plussan puolella, niin ei pääse jäätymään.

Primeran kuskilla taisi olla kiire, kun paiskasi takaluukun kiinni, sinne edes vilkaisuakaan. Hän lähti pihasta oikein renkaat savuten. Minulle ei tullut mieleenikään huomauttaa siellä olevasta vedestä. Kävin itse läpi kaikkien renkaiden ilmanpaineet. Ne olivatkin säilyneet kohtuullisen hyvinä talven yli. Joku joskus väitti, ettei samoilla ilmoilla saa ajaa kahta kesää. Sanojan mukaan renkaan jousto-ominaisuudet kärsivät, jos niissä on vanhaa ilmaa. Ohjeen mukaan vanhat ilmat pitää laskea ensin pois ja vasta sitten uudet ilmat tilalle. Mielestäni kyseinen operaatio olisi ollut aivan liian rasittava, joten laitoin pelkästään lisää ilmaa.

Saatuani rengaspaineet kohdalleen, lähdin körötteleämään kotia kohti. Kesärenkaiden kunniaksi kiihdytin pitkällä suoralla viidenkymmenen kilometrin tuntinopeuteen, kyllä oli reteetä menoa. Kotipihalle saavuttuani minulle tuli pienet omantunnontuskat moisen kaahailun takia. Olinhan ihan tietoisesti kasvattanut onnettomuusriskiäni huomattavasti.

Onnistuneen renkaanvaihto-operaation kunniaksi otin kotona lasillisen Jaffaa.

F1 Toyota Hiace

Ei jumalauta, taasko minun pitää aukaista silmäni ja nousta sängystä, kyllä elämä on rankkaa ilman työntekoakin. Pakko kait se on hinautua keittiöön kahvin keittoon, jotta saan itseni edes jotenkin käyntiin.

Tänään onkin ohjelmassa hieman erilainen päivä, lupauduin nimittäin päästämään antenniasentajan laitehuoneeseen. Juttelivat jonkun tikitaalitelevision olevan tulossa tähän taloon. Minä taas luulen tuon olevan joku köyhien ihmisten rahastustemppu. Todennäköisesti herroilta on paalut loppu ja jostain pitää saada lisää rälläysrahaa. Nostetaan samalla hiukan lupamaksujakin, niin saadaan pöytään taas ekstraluokan konjakkia. Olin saanut tätä tehtävää varten käyttööni yleisavaimen, olin oikeastaan ylpeä tästä vaativasta tehtävästäni. Sain ohjeeksi olla kymmenen aikaan pihalla, antennifirman kaverin pitäisi tulla silloin. Koska olen erittäin täsmällinen, olin pihalla jo hyvissä ajoin.

Toisaalta pidin todennäköisenä, että sieltä tulee joku viisikymppinen asentaja farmari Ladallaan ja vielä puoli tuntia myöhässä. Olin kuitenkin ajoissa, koska olin niin luvannut.

Pihalla katsoin kelloa ja se oli kahta minuuttia vaille, ei näkynyt asentajaa. Olin ihan varma Ladan levinneen matkalle ja asentajan olevan oluella lähimmässä pubissa. Minuuttia vaille havahduin ajatuksistani siihen, että pihaan kurvaa vauhdikkaasti sininen Hiace. Auton kyljissä luki isolla ”Stadin nopein antenniasennus”. Lieneekö vanha Formulakuski, kun tuolla tavalla kaahaili. Tosin ollakseen Stadin nopein, ei passaa körötellä. Autosta tuli ulos parrakas pitkätukka, joka tervehti saman tien.

– Huomenta!

– Huomenta vaan, tulitkos antennihommia tekemään?

– Ei kun pyykkikonetta huoltamaan, kaveri virnisteli partansa takaa.

Taisikin olla huumorimiehiä, ei ollenkaan paha ominaisuus palveluammattissa toimivalle ihmiselle. Hetken mietin tosin sitä, että mahtaakohan sillä olla huumori yhtä herkässä, jos putoaa kolmannen kerroksen katolta asfaltille. Jätin kuitenkin kysymättä.

– Haluat varmaan tietää missä laitehuone on, vai menetkös mieluummin sinne pesutupaan?

Kysäisin häneltä virnistellen.

– Jos kuitenkin sinne laitehuoneeseen niitä antennivahvistimia katsomaan.

Ohjasin asentajan haluamaansa paikkaan ja jäin itse odottelemaan ulkopuolelle. Parempi pysyä kaukana tuollaisista laitteista, nehän saattavat vaikka säteillä jotain. Yritin saada isännöitsijältä asbestipukua suojaksi, mutta hän heitti minut jostain kumman syystä pihalle, outo heppu sekin. Jonkin aikaa odoteltuani, tuli antenniasentaja ulos ja sanoi tarvitsevansa jotain varaosia varastoltaan. Täällä on kuulemma niin vanhat systeemit, että lähinnä museosta pitäisi varaosia kysellä. Aika mielenkiintoinen juttu, sillä talot ovat vasta kymmenisen vuotta vanhoja. Taisi joku vetää hieman välistä rakennusvaiheessa. Autolle mennessään asentaja sanoi.

– Lähdetkös mukaan juttuseuraksi?

– Mikä jottei, joudun sinua kuitenkin odottelemaan.

– Sitten vaan kyytiin ja menoksi, hän huudahti.

Pomppasimme molemmat vauhdilla Hiaceen ja niin olimmekin jo matkalla. Olin aina luullut, että pakettiautoilla ajetaan rauhallisesti, kun on monesti kallista tavaraa lastina. Tämä meno vaan oli kaikkea muuta kuin rauhallista. Tuli ihan Oskari Närä ja Corolla mieleen. Korkealla pakettiautossa istuessa tuntui vain pelottavan enemmän kuin matalassa henkilöautossa. Yllättävää kuitenkin oli se, ettei tämä kaappi juuri kallistellut mutkissa. Päätin tiedustella asiasta.

– Tota, kaatuko tämä sulla koskaan?

– Vanhalla alustalla meni pari kertaa katolleen, tällä uudella ei vielä kertaakaan.

– Aha. Eikä taida olla dieselikään? Kysäisin epävarmana.

– Eihän tämä Stadin nopein olisi millään ikälopulla dieselillä.

Antenniasentaja kertoili autossa olevan joku Toyotan turbokone, jota oli vielä hieman hänen toimestaan piristetty. Auto otti kuulemma huippuja kahdensadan paremmalle puolelle. Aina minulle käy näin, että joudun jonkun vauhtihullun kyytiin. Minulle kun riittäisi aivan mainiosti sellainen neljänkympin tuntinopeus, sillä säästäisi bensaakin kivasti. Toisaalta täältä ylhäältä sai elämään ihan uudenlaista perspektiiviä. Vauhdin sokaisemana, päätin kysellä liikennevaloissa kuulumisia eräältä BMW:n kuskilta. Veivasin ikkunan auki ja huusin hänelle.

– Hei! Kuuleeko maa, kuu kutsuu.

– Täh, kuului vastaus Bemusta.

– Sitä vaan, että liikkeukos se sinun matopurkkisi minnekään? Meillä on niin nopea paku, että jäät sillä toiseksi.

Bemarin kuljettaja oli aika vaitonaisen oloinen. Joko se jäi kelaamaan, että mikä ihmeen matopurkki, tai sitten tuo katiska ei liikkunut yhtään minnekään. Me lähdimme valoista

rauhallisesti, Bemu ei. Saksanihme lykkäsi oikein kunnolla käryä molemmista putkistaan ja poistui rivakasti horisonttiin. Näytti se matolaatikko sittenkin liikkuvan. Siinä sai herne kyytiä pojun nupissa, kun tuolla tavalla kiihdytteli, mokomakin liikenneterroristi. Ihmettelin kovasti meidän rauhallista valoista poistumistamme.

– Jarrut jumissa, vai miksi ei liiku?

– Tullessani tännepäin, oli tuolla kilometrin päässä tutka, en viitsi korttiani tahallaan polttaa.

Niinpä näkyi olevankin. Lisäksi siellä seisoj tutunnäköinen Bemari. Kuski oli juuri nousemassa autostaan, joten pääsin huutamaan hänelle ikkunasta.

– Etkös sä urpo tunne nopeusrajoituksia, linnaan vaan tuollaiset raggarit.

Vastausta ei kuulunut, emmekä jääneet sitä odottelemaankaan. Antenniasentajan mukaan meillä oli jo hieman kiire. Tosin ei niin kiire, ettei kerittäisi poiketa Essolla hakemassa uusi ”Antennit katolla” lehti. Hitto, jätkä taisi tosiaan olla joku antennifriikki, kun ihan alan lehtikin piti kaikessa kiireessä käydä ostamassa. Itse olisin ennemmin kallistunut ”puputyöt bikineissä” lehden uuteen numeroon, no makunsa kullakin.

Kurvasimme aika reippaalla vauhdilla Esson pihaan. Minä laskeuduin katonrajasta penkille vasta siinä vaiheessa, kun antenniasentaja oli jo Esson ovella. Nousin itsekin ulos autosta ja aloin miettiä miten saisin loppumatkasta hieman rauhallisemman. Minusta olisi kiva katsella maisemia näin kyydissä ollessa. Äskeisessä vauhdissa ei paljon maisemien yksityiskohdista saanut selvää, kaikki vaan vilisi silmissä.

Vieressä oli joku elintarvikekauppa, ja huomasin sieltä kävelevän tädin kohti parkkipaikalla olevaa autoa. Tädillä näkyi olevan kauppakassien lisäksi perunapussi kädessään. Siinäpä olisi ratkaisu minun ongelmaani. Ryntäsin oitis paikalle, muka tättä auttamaan, Leathermanni valmiina toisessa kädessä.

Täti oli oikein otettu, kun tarjouduin pitämään ostoksia sillä aikaa, kun hän saa takaluukun auki.

Tädin avatessa takaluukkua, minä puolestani viilsin perunapussin kyljestä auki. Annoin siitä pudota muutaman perunan maahan, jotka potkaisin piiloon auton alle. Kun takaluukku oli auki, nostin minä herrasmiehenä ostokset sinne ja toivottelin tädille hyvää matkaa. Sain oikein kiitokset esimerkillisestä ja herrasmiesmäisestä toiminnasta, olin aika otettu siitä. Tädin poistuttua paikalta, otin maassa olevat perunat ja ryntäsin takaisin Hiacen luokse.

Onneksi Essolla näytti olevan pitkä kassajono. Kaiversin kahteen perunaan Leathermannilla reiät keskelle. Survoin molemmat potut peräkkäin pakoputkeen ja toivoin, että auto lähtisi edes käyntiin. Saatuaani homman valmiiksi, nousin autoon odottelemaan antenniasentajaa. Pian hän tulikin ja lähdimme jatkamaan matkaa. Kohta olimme kehä kolmosella ja Hiace tuntui siltä, kuin olisi vielä päiväunilla. Varmaan samaa mieltä antenniasentajakin, koska sanoi.

– Hittolainen, meniköhän äsken turbo? Ei liiku oikein toivotulla tavalla.

Minun mielestäni tämä juuri nyt liikkuukin toivotulla tavalla. Näyttää vielä kahdella rei'itetyllä perunallakin menevän kaasu pohjassa lähemmäs satasta. Matkan edetessä minua alkoi vaivata niiden perunoiden pysyminen siellä pakoputkessa. Kuivuttuaan ne varmaan poistuvat ja lujaa. Pitää vain toivoa, ettei kukaan satu olemaan silloin kovin lähellä.

Pian nousimme rampille ja jäimme seisomaan punaisiin valoihin. Veivasin ikkunan auki katsoakseni, aiheuttavatko ne perunat savuttamista. Samalla kun kurkkasin taakse, antoi antenniasentaja autolle kunnolla happea ja pakoputkesta kuului omituinen plops-ääni. Tuon plops-äänien lisäksi kuului tumps-ääni ja lopuksi omituista sihinää. Äkkiä spekuloituna se sihinä kuului takana seisovasta Mersusta, siitä samasta, josta nousi jumalaton vesihöyrypilvi. Taas kerran näimme miten yliarvostettuja autoja Mersut ovat, eivät kestä edes yhtä perunaa hajoamatta. Kyllä siinä on huollossa ihmettelemistä, kun jäähdyttimestä löytyy punamultainen Matilda-peruna. Olisi oikein mukavaa olla paikalla, kun sitä pohditaan. Onneksi antenniasentaja ei huomannut koko tapahtumaa, vaan lähti jatkamaan matkaa valojen vaihtuessa vihreiksi. Hiacekin tuntui paljon pirteämmältä. Parin kilometrin ajon jälkeen olimmekin jo Stadin nopeimman antenniasennuksen pihalla. Kerroin jääväni pihalle odottelemaan, kun antenniasentaja käy hakemassa sisältä varaosia. Pihalla seisoessani huomasin seinustalla mielenkiintoisen näköisen lautasen, halkaisijaltaan ainakin kaksi metriä. Ensin kävi mielessä sen olevan ufo, jonka hallitus on pudottanut ja piilottanut tänne. Menin kuitenkin tutustumaan tähän lautaseen tarkemmin. Ajattelin nostaa sen pystyyn, jotta näkisin, miten korkea se todellisuudessa on. Juuri kun sain sen pystyyn, iski jalkaani lihaskramppi ja jouduin irrottamaan toisen käteni siitä, hieroakseni kipeätä jalkaani. Tämä oli virheliike, sillä en jaksanut pidellä lautasta yhdellä kädellä, vaan se sai sananmukaisesti pyörät alleen. Kaikki ovat joskus nähneet leffoissa lentäviä lautasia, harva varmaan pyöriviä.

Taas olisi ollut videokameralle käyttöä. Ajattelin seurata lautasta ja hakea sen takaisin seinustalle kaikessa hiljaisuudessa. Se jäi tosin vain haaveeksi. Hieman vauhtia kasvatettuaan lautanen pomppasi jostain mättäystä ilmaan, osui sitten valkoisen Mersun konepellille, pomppasi taas ilmaan ja osui vuorostaan mustan Mersun konepellille. Lopuksi se saamarin lautanen katosi hurjaa vauhtia rakennusten välissä menevää kevyenliikenteenväylää pitkin. Taisi se sittenkin olla joku hallituksen kaappaama ufo.

Enhän minä nyt tuollaisen perässä ala juoksentelemaan, turhan rasittavaa homma moinen. Menkööt menojaan, kun kerran tuntuu menohaluja piisaavan. Mersujen kohtalot mietityttivät hiukan, toivottavasti omistajilla ovat vakuutukset kunnossa. Minkähän takia ihmisten pitää ostaa noin vahinkoherkkiä autoja? Tälläkin reissulla jo kolmas Mersu remonttiin, eikä ainuttakaan Rutinoffia. Jos noidenkin omistajat olisivat ajaneet Rutinoffeilla, niin tuskin noita vahinkojakaan olisi sattunut.

Mersut vaan jotenkin vetävät puoleensa vahinkoja. Koska lautanen meni menojaan, palasin minäkin Hiacen luokse. Sain odotella vielä kymmenen minuuttia, ennen antenniasentajan saapumista autolle. En kerinnyt edes ovea aukaista, kun antenniasentaja oli jo startannutkin Hiacen. Taas kuului pakoputkesta tuttu plops-ääni, sitä seurasi vähän oudompi uuh-ääni. Tämähän oli mielenkiintoista, ajattelin itsekseni ja vilkaisin Hiacen taakse. Sinne vilkaiseminen selvitti hyvin tämän uuden äänen aiheuttajan, nimittäin joku tukevahko kaljupäinen pukumies makasi maassa vatsaansa pidellen. Taisi olla ensimmäinen kerta, kun peruna aiheuttaa vatsavaivoja ulkoisesti. Toisaalta minua harmitti tämä episodi suunnattomasti, nythän oli taas tiedossa vauhdikas kotimatka. Koska vaurioituneiden Mersujen omistajat kiinnostivat kovasti, päätin kysäistä niistä.

– Tota, kenenkähän se parkkipaikalla oleva musta Mersu oikein on?

– Firman johtajan.

– Entäs se valkoinen Mersu?

– Talouspäällikön.

No hyvä homma, ei ainakaan kenenkään tärkeän henkilön auto vaurioitunut. Johtajia ja päälliköitähän riittää joka oksalle useampiakin, kunnon työntekijöistä sen sijaan alkaa olla puute joka toisessa firmassa. Nykyisin tuntuvat kaikki haluavan vain johtajiksi ja päälliköiksi, kummallista suuruudenhulluutta. Se perunan mahaansa saanut tyyppi askarrutti myös, joten kysäisin siitäkkin.

– Ei kait vaan kumpikaan niistä edellä mainituista satu olemaan sellainen paksu kaljupäinen pukutyyppi?

– Johtajahan se on. Mitäs siitä?

– Ei mitään ihmeellistä, näin vain jossain sellaisen tyyppin. En vaan muista missä.

Lähdimme takaisinpäin hieman eri reittiä. Antenniasentaja halusi vilkaista ohi mennessään erään talon katolla olevaa vialliseksi ilmoitettua antennia. Lähdimme samaan suuntaan, kuin se äsken karannut lautanenkin. Yritin kovasti katsella sitä lautasta, jos se olisi vaikka hyytynyt johonkin turvalliseen paikkaan. Olimme ajaneet jotain kilometrin verran, kun eräässä notkossa oli hirvittävä hässäkkä päällä. Ajoimme varovasti lähemmäksi ja siellä näytti olevan jonkin sorttinen onnettomuus. Kohdalle päästyämme, totesin onnettomuuden aiheuttajan olevan tutunnäköinen lautanen. Pysähdyimme tiedustelemaan tilannetta.

– Mitä täällä on sattunut? Antenniasentaja kysäisi hysteriseltä muijalta.

– Tuo ufo, tuo ufo, se hyökkäsi minun auton kimppuun, se tuli tuolta ylhäältä kirkkaine valoine ja sokaisi minut täysin, muija vaahtosi silmät pyöreinä.

– Vai ufo, minusta tuo näyttää lähinnä satelliittiantennilta, tullut varmaan alas jonkun lähitalon katolta, antenniasentaja tuumi rauhallisesti ja veivasi ikkunan takaisin kiinni.

– Kaikkia hulluja sitä maa päällään kantaakin, tuumin helpottuneena.

– Sanos muuta, antenniasentaja sanoi ja lähti jatkamaan matkaa.

Hyvä ettei ollut mitään henkilövahinkoja sattunut, jollain vain mielenterveys taisi horjua tämän tapahtuman seurauksena. Nyt ei minuakaan enää huolestuttanut lautasen kohtalo, olihan se tallessa ja vain tavallinen satelliittilautanen. En viitsinyt antenniasentajalle sanoa, että epäilin itsekin sen olevan joku ufo.

Jatkoimme matkaa hiljaisuuden vallitessa, minä pelkäsin ja antenniasentaja leikki formulakuskia. Hiace kulki valitettavasti jälleen ihan normaalisti. Nopean kyydin ainoa lohtu oli tälläkin kertaa se, että kärsimysaika jäi lyhyeksi. Saavuimme tuota pikaa talomme parkkipaikalle. Minä jäin ulos odottelemaan, kun antenniasentaja kävi tekemässä hommansa loppuun. Piirtelin siinä odotellessani Hiacen takaluukkuun tussilla formulan kuvan ja F1 tekstin, sopi mielestäni erittäin hyvin kokonaisuuteen. Vartin päästä antenniasentaja tuli tyytyväisen oloisena parkkipaikalle.

– Systemit toimivat, hän huudahti.

– Hienoa ja lasku tulee sitten perässä, vai?

– Itse asiassa se taisi tulla jo pari päivää sitten. Olemmehan me myös Stadin nopein laskuttaja.

– No samapa tuo, se maksaa joka tilaa, tuomasin hänelle.

– Muuten, kenenkäs tuo ongelmajäte on? Antenniasentaja kysyi ja viittoili rakasta Rutinoffiani kohti.

Ei voi olla totta, taas tuollainen toisten autoille nauraja, ajattelin mielessäni. Kunnes hän jatkoi.

– Niin, tarkoitan tuota takaluukku auki olevaa Volvon raatoa, jossa roikkuu vielä talipallotkin sivupeileissä.

– Jaa, niin, tuota, se on yhden idiootti naapurin, joka makaa tällä hetkellä sairaalassa erään toisen auton tuhoamisesta.

Outo jäpikkä, ei sanonut sanaakaan Rutinoffista. Päätin kuitenkin varmuuden vuoksi olla mainitsematta, että se on minun autoni. Koska kaveri oli tehnyt hommansa ripeästi ja vaikutti muutenkin asialliselta, päätin tiedustella hänen yhteystietojaan.

– Sattuisikos sinulla olemaan käyntikorttia? Jos vaikka joskus tarvitsisin apua antenniasioissa.

– No hitto, onhan minulla, antenniasentaja vastasi ja ojensi korttinsa.

Vaihdoimme vielä muutaman sanan ja antenniasentaja lähti sitten ajelemaan kohti uusia antennimastoja, kuten hän itse asian ilmaisi. Onneksi minun ei tarvinnut lähteä enää kyytiin. Minä lähdin sisälle ottamaan rennosti. Tuollaisen vauhdin jälkeen on kotisohva erittäin houkutteleva paikka. Sillä ei ainakaan saa ylinopeussakkoja. Sisällä vilkaisin, mitä käyntikorttiin oli kirjoitettu. Toisella puolella oli puhelinnumero ja toisella puolella luki isolla ”Kaapelimies”. Mielenkiintoista,

antennimiehen käyntikortissa lukee kaapelimies. Toisaalta antennikaapelimies olisi ollut jo liian pitkä sana noin pieneen korttiin.

Avasin tämän jälkeen television ja aloin katsoa piirrettyjä. Kuva näytti jotenkin paremmalta, nyt pystyi erottamaan jo Muumimamman ja Muumipapan toisistaan, oli siitä korjaushommasta jotain hyötyä.

Mersu pizzan alusena

Istuskelin hörppimässä aamukahvia keittiön pöydän äärellä ja mietiskelin päivän ohjelmaa. Ei oikein huvittanut tehdä mitään. Päivä kuluisi kuitenkin paremmin, jos lähtisin jonnekin ulos aikaa tappamaan. Vatsani tuntui olevan myös sitä mieltä, että ainakin ruokaa pitäisi saada, kahvi yksin ei riitä kovin pitkälle. Marsutkin kuuluivat kuikuttavan siihen malliin, että kurkkua pitäisi saada ja sassiin. Niillä tuntuu olevan pohjaton ruokahalu, mokomatkin ahmatit. Harmi, kun nuo jyräjät ovat vegetaristeja, olisin voinut muuten tilata kotiin pizzat koko porukalle. Ruokailun voisi tietty hoitaa sitenkin, että menisin ruoka-aikaan kyläilemään johonkin naapuriin. Toisaalta mieleni teki pizzaa, eikä niillä taatusti ole sitä. Yksi vaihtoehto olisi mennä Itikseen ja käydä syömässä maittava chilikebab.

Kahvit juotuani puin vaatteet päälleni ja suunnistin parkkipaikalle. Ulkona huomasin jonkun sulkeneen Volvon takaluukun ja talipallotkin olivat poissa. Olisikohan Volvo-mies päässyt pois sairaalasta? Lisäksi konepellissä pystyssä ollut kirveentyngä oli poissa ja reikä peitetty ilmastointiteipillä. Tikat kyllä suuttuvat, kun ei ole enää kirveenvartta mitä naputella. Tuollainen viattomien luontokappaleiden kiusaaminen on sairasta.

Pihalla oli todella rauhallista, edes Närä ei ollut Toyotansa kimpussa hammasharjoineen tai nessuineen. Olisikohan se sairas? Koska pihalla ei ollut juttuseuraa, menin Rutinoffiin ja lähdin hitaasti kiiruhtaen kohti ruokapaikkoja. On se kumma, miten kaikki loistavat poissaolollaan silloin, kun kaipaavat juttuseuraa. Jos taas olisin halunnut päästä lähtemään kenenkään häiritsemättä, olisi piha ollut puolillaan porukkaa.

Eräissä liikennevaloissa seistessäni huomasin takana auton, jossa luki ”Turkey Pizza Taxi”.

Saisikohan siltä ruokaa? Päätin käydä kysäisemässä asiaa, olisihan se aika näppärää, jos saisin ostettua pizzan näin liikennevaloissa seistessä. Nousin ulos Rutinoffista ja kävelin takana seisovan kinnerin vierelle. Koputin ikkunaan ja hämmästyneen näköinen kaveri aukaisi sen.

- Päivää, mitäs pizzaa tänään on tarjolla? Kysäisin kohteliaasti.
- Ei minä myy, minä vaan ajaa pizzaa, kuljettaja vastasi hoonolla soomi keelellä.
- Miksi sinä sitten mainostat pizzaa, jos sinä vain ajat? Tiedustelin uteliaana.

- Minä olla vain töissä ja kuskata pizza minu asiakas.
- No sittenhän sinä myyt niitä, vai lahjoitatkos sinä ne pizzat asiakkaille?
- Minä ei lahjoita, minä vaan aja pizza.
- Missä sinä kuljetat niitä pizzoja, takaluukussako?
- Ky-yyllä, kuului epävarman tuntuinen vastaus.

Koska asia ei tuntunut etenevän, niin menin itse katsomaan, mitä tänään on tarjolla. Avasin kinnerin takaluukun ja siellä olevan lämpölaukun. Siellä näytti olevan kolme pizzalaatikkoo. Kahdessa oli tonnikalapizza ja yhdessä pepperonipizza. Olipas todella hyvä tuuri, pepperoni oli nimittäin meikäläisen suosikkipizza. Avasin laatikon ja nyppäisin pizzan päältä yhden pepperonimakkaran, oli oikein maittavan makuinen. Olisin maistellut toisenkin, mutta kinnerin kuljettaja tuli häiriköimään.

- Mitä sinä hullu tehdä minun pizza?
- Minä maistelen, että onkos tämä pepperonipizza ostamisen arvoinen, vastasin rauhallisesti ja pureskelin suussa olevaa makkarasiivua.
- Sinä joutua maksa tämä pizza.
- Totta kai minä maksan sen, enhän sitä nyt ilmaiseksikaan aikonut saada. Paljonko se maksaa?
- Viisi euroa.

Annoin hämmästyneen näköiselle pizzakuskille käteen viisi euroa ja nappasin pizzalaatikon pois auton takaluukusta. Läimäytin samalla luukun kiinni. Harmi etten huomannut katsoa tarkemmin, pizzakuskin sormet olivat nimittäin välissä. Huuto oli hirvuinen, ja teksti jotain muuta kuin suomea. Kylläpä noin pienestä kaverista lähtikin kova ääni.

- Voi anteeksi, se oli kokonaan minun vikani, lohduttelin pizzakuskia.
- Sinä perkele, mitä sinä mennä tekemään minu sormille, kuski ulvoi tuskissaan.
- Itsehän sinä ne sinne väliin jätit, tuomasin jo pikkaisen tuhtuneena.

En ymmärrä ollenkaan, että omista virheistä aletaan heti toisia syytellä. Ihmisillä ei tunnu olevan minkäänlaisia käytöstapoja. Tämäkin pizzakuski syytti ja solvasi minua omasta virheestään, että oikein vaahto valui suupielestä. Astuin varmuuden vuoksi pari askelta taaksepäin, tiedä mitä hullun pizzakuskin tautia tuokin sairastaa. Koska kaupanteko näytti menevän myyjän puolesta pelkäksi vittuiluksi, niin päätin poistua paikalta, olinhan saanut ostokseni jo tehtyä. Vilkaisin vielä taaksepäin ennen Rutinoffiin istumista ja siellä se pizzakuski pomppi ympäriinsä, käsiä oudosti heiluttaen. Toivottavasti sillä ei ollut menossa mikään turkkilainen manausloitsu meikäläisen pään menoksi. Voisikohan sitä vastaan suojautua, vaikka jollakin amuletilla? En viitsinyt alkaa mitään amuletteja tähän hätään metsästäämään, vaan otin riskin saada joku loitsu päälleni.

Tuollainen pizzan autosta myyminen ei ole kovin hyvä idea liikenteen sujumisen kannalta. Nytkin oli pizzataksin taakse kertynyt pitkä jono. Ainakin parikymmentä autoa odotti, että pomppiva turkkilainen pääsisi autoonsa. Pomppiessaan tämä pizzakuski esti vielä toisenkin kaistan liikenteen. Kukaan ei näemmä halunnut ottaa sitä riskiä, että hullu turkkilainen on kohta hyppimässä jonkun konepelillä. Taidankin soittaa sinne pizzafirmaan, että alkaisivat harkita jotain muuta kauppataapaa tuotteilleen. Olin kuitenkin tosi tyytyväinen saadessani juuri oikeanlaisen pizzan. Nyt minun pitäisi löytää jostain pöytä, jonka ääressä voisin syödä tämän maittavan herkun. Tätä pohtiessani muistin, etten ollut ostanut juomaa siltä pizzakuskilta. En viitsinyt enää takaisinkaan mennä mokoman juoman takia, vaan päätin ajaa seuraavan ruokakaupan parkkipaikalle ja ostaa juoman sieltä. Kohta olinkin ison marketin parkkipaikalla. Jätin pizzan auton etupenkille ja menin kauppaan ostoksille. Ostin varmuuden vuoksi ison pullon Jaffaa, nuo pizzat janottavat joskus niin turkasesti. Samalla ostin marsuille tuorekurkkua ja porkkanaa. Onneksi meillä on eri eväät, en voi sietää moisia vihanneksia. Tulin ostosten kanssa autolle ja päätin aloittaa ruokailemisen välittömästi, ettei pizza kerkeä kovin pahasti jäähtyä. Rutinoffin sisällä en viitsinyt ruokailla, en nimittäin halua muruja autooni. Kokeilin Rutinoffin konepeltiä ruokapöytänä, mutta se oli jotenkin epätasainen ja huono, pitäisi löytää jostain tasaisempi pinta. Aikani ympärille katseltuani, huomasin erään betoniporsaan vierellä valkoisen Mersun, siinäpä oiva ruokapöytä. Toivottavasti Mersun kuljettaja on pitkään asioilla, olisi ikävää tulla häirityksi kesken ruokailun. Kävelin Mersun luokse ja laskin pizzan sekä limun varovasti sen konepellille, enhän halunnut sitä mitenkään vahingoittaa, ainoastaan lainata vähäksi aikaa.

Jälleen tuli uusi puute mieleen, minulla ei ollut ruokailuvälineitä. Haarukkaa en saanut tähän hätään mistään, joten totesin sormien saavan riittää. Veitsen sain Leathermannin puukosta. Avasin pizzalaatikon ja leikkasin leathermannilla pizzasta kunnan siivun. Oli vain aika sitkeä pohja, piti painaa todella kovasti. Onneksi olin pitänyt Leathermannini terän hyvässä kunnossa. Tylsemällä veitsellä olisin ollutkin ihan pulassa. Söin pizzaa hyvällä ruokahalulla. Ulkona pizzakin tuntui maistuvan normaalia paremmalta.

Syötyäni pizzan, tungin tyhjän laatikon viereisen auton raollaan olevasta ikkunasta sisälle. Siellä oleva koira oli nimittäin häirinnyt ruokailuani haukkumalla ja kuolaamalla koko sivuikkunan ihan märäksi. Saipahan koirakin nyt uteliaisuutensa tyydytettyä ja hieman puuhasteltavaa. Harmillista kun ihmiset jättävät koiria autoihin ilman minkäänlaisia virikkeitä. Saa sitä sitten ihmetellä, että miksi se Musti söi auton penkit. Laatikon saatuaan, koira aloitti jumalattoman mylläkän autossa, se taisi todellakin olla pienen puuhastelun tarpeessa. Omistajalla voi tosin olla hieman vaikeata tajuta, mistä koira on pizzalaatikon saanut.

Ottaessani limsapulloa pois Mersun konepelliltä, huomasin tämänkin auton omistajan laiminlyöneen autonsa hoidon pahasti. Mielestäni hän oli ollut jopa törkeän huolimaton sen suhteen. Minä en ainakaan viitsisi katsella tämän hintaluokan autossa noin pahoja naarmuja, mitä Mersun konepellissä oli. Kyllä ihmiset ovat sitten välinpitämättömiä omaisuutensa suhteen. Minä olen itse hyvin tarkka Rutinoffin maalipinnasta, en voisi sietää siinä tuollaisia naarmuja. Menin hieman sivummalle istuskelemaan ja sulattelemaan sitä pizzaa. Ei ole hyväksi lähteä heti täydellä vatsalla juoksentelemaan. Siinä istuessani muistin, että minunhan piti soittaa sinne pizzeriaan. Koska viereisen auton koira oli tuhonnut pizzalaatikon, piti minun soittaa numerotiedusteluun saadakseni sen pizza taxin numeron.

- Numerotiedustelussa, Anu, kuinka voin auttaa?
- Saisinkos Turkey Pizza taxin numeron, tai yhdistä saman tien.
- Pieni hetki, sanoi Anu ja kohta puhelin hälytti jälleen.
- Turkey Pizza taxi, kuului luurista.
- Rutinoffin kuski täällä terve. Minulla olisi teille vähän asiaa.
- Mitä sinä tahtoo? Ottaako sinä pizzaa?
- Minä söin jo pizzan, kiitos vaan. Olisin sanonut vain, että on erittäin huono idea myydä niitä pizzoja liikkuvasta autosta. Kannattaisi ennemminkin perustaa sellainen pizzeria, missä ihmiset voivat käydä niitä syömässä. Lisäksi teidän liikkuva myyntimies on todella huonokäyttöksinen.
- Mitä, oleko sinä se saatana hullu, joka murskasi meidän kuski sormet?
- Häh? Itse se idiootti ne sinne takaluukun väliin jätti.
- Minä ei myy sulle enää pizza, klik.

No, se siitä sitten, ei ollut käytöstapoja tuollakaan kaverilla. Toivottavasti oppivat jatkossa käyttäytymään tai edessä on alan vaihto. Äkkiä mietittynä esimerkiksi ojan kaivaminen voisi sopia tuollaisille raivopäille paremmin kuin pizzerian pitäminen. Olin juuri lopettanut puhelun, kun paikalle saapui erittäin hienosti pukeutunut pariskunta. He menivät sen valkoisen Mersun luokse ja avasivat ovet. Päätin ystävällisyyttäni huomauttaa heidän autossaan olevista vaurioista.

- Komea Mersu teillä, kannattaisi vaan maalauttaa tuo konepelti, on sen verran pahan näköinen.
- Mitä helvettiä, karjaisi tämä kuskin paikalle menossa ollut mieshenkilö.

Tämän kuultuaan molemmat alkoivat syynätä konepeltiä tarkemmin ja rouva huomasi siinä pepperonimakkaran palasen.

- Tässä on joku ruokaillut ihan selvästi. Satuitkos huomaamaan ketään?
- Juu, vastasin hänelle ja viittoilin viereiseen autoon, jossa koira pureskeli antaumuksella pizzalaatikkoa.

Selvittäkään ihan itse asiansa tuon raivohullun koiran kanssa, minä en siihen puutu. Olisivat jättäneet Mersunsa talliin, niin ei olisi tätäkään vahinkoa sattunut. Tai vielä parempi, olisivat ostaneet, vaikka Toyotan, niin siinä ei olisi naarmun naarmua. Jäin ihan mielenkiinnosta odottelemaan, mitä tuleman pitää. Puolen tunnin kulutta tuli koiran omistaja paikalle suupieliään nuoleskellen. Ollessaan astumassa autoonsa, tuli Mersun omistaja autosta ja alkoi karjua hänelle.

– Jumalauta jätkä, sinä olet pilannut meidän Mersun konepellin.

– Ai mitenkä niin? Tiedusteli koiran omistaja aidosti hämmästyneenä.

Samalla Mersun omistaja siirtyi ihan kiinni koiran omistajaan ja sanoi.

– Taisit syödä juuri pizzaa?

– Juu, mistä arvasit? Koiran omistaja ihmetteli.

– Ihanko oli pepperonia?

– Joo, oletkos sä joku ennustaja, vai?

– Jep, minä ennustan sinun makaavan kohta tuossa maassa, karjaisi Mersun omistaja ja samalla hänen nyrkkinsä tavoitti koiran omistajan leukapielen.

Niinhän siinä sitten kävi, että ennustus toteutui ja koiran omistaja putosi asfalttiin. Koira vaan ei pitänyt tällaisista ennustuksista alkuunkaan, vaan syöksyi raivoisasti muristen Mersun omistajan käteen kiinni ja kaatoi tämän maahan. Aika mielenkiintoista nähdä miten koirat reagoivat, kun niiden omistajia uhkaillaan. Susikoirillahan tuo puolustaminen taitaa olla jotenkin geneeissä. Tällä välin oli koiran omistaja päässyt jaloilleen ja ihmetteli Mersu-miehen hyökkäävää käyttäytymistä.

– Mikä sinua oikein riivaa?

– Sä juntti ruokailit tuossa meidän kalliin Mersun konepellillä ja nyt se on ihan naarmuilla. Siitä löytyi pepperonimakkaran palanen ja sinä sanoit syöneesi juuri sellaisen pizzan.

– Hah hah, vai olen minä ruokaillut täällä parkkipaikalla? Taidat olla ihan kajahtanut. Tässä sulle kuitti, josta näkee missä olen sen pizzan syönyt, tuumi koiran omistaja ja näytti kuittia maassa makaavalle Mersun omistajalle.

Keskustelu ei ennättänyt jatkua tämän pitemmälle, kun paikalle kaartoi poliisiauto. Poliisit jututtivat vuoron perään molempia osapuolia. Vähän aikaa asiasta keskusteltuaan he istuttivat raivoavan Mersun omistajan poliisiauton takapenkille ja ajoivat pois paikalta. Koiran omistaja käski koiran autoonsa ja lähti myös liikkeelle. Mersun omistajan muija oli katsellut tapahtumaa Mersun sisältä, siihen mitenkään puuttumatta. Huomattuaan äijän joutuvan poliisien matkaan, hän meni kuskin paikalle ja kaasutti raivoisasti pois parkkipaikalta.

Kyllä kannatti lähteä ulos ruokailemaan ja haukkaamaan happea. Tämä oli paljon jännittävämpää, kuin ison Arskan rymistelyt televisiossa. Televisiossa hyvät voittavat aina, mutta tosielämässä saattaa voittaa ihan kuka vaan. Auto on niin pyhä lehmä suomalaisille autoilijoille, että sen takia

ollaan näemmä valmiita, vaikka pahoinpitelemään viattomia kanssa-autoilijoita. Emme elä mitenkään terveessä maailmassa. Olen syvästi järkyttynyt tästä vallitsevasta tilanteesta. Koska show näytti olevan ohi, lähdin minäkin ajamaan kohti kotisohvaa, siellä ei ainakaan kukaan tule kimppuun. Kotipihalla oli ihan yhtä rauhallista kuin lähtiessänikin. Ovatkohan kaikki todellakin nykyisin töissä? Kotona menin ensin antamaan marsuille kurkkua, ne olivat sitä jo odotelleekin. Saatuaani tyttöset hiljaisiksi, otin käteeni puhelinluettelon keltaiset sivut ja siitä pizzeriat. Minua kiinnosti suunnattomasti, että onko niillä raivohulluilla turkkilaisilla siellä oma ilmoitus. Aavistukseni osui oikeaan, heillä oli siellä näköjään pieni ilmoitus.

Turkey Pizza Taxi

Osta hyvä pizza!

Olemme nopea, meillä kuskilla jopa ajokortti.

Emme tee pizzoja varastoon, vaan kaikki tuore.

Tule käymä tai soita.

Alla oli vielä sama puhelinnumero, joka oli tullut tekstiviestinä puhelimeeni numerotiedustelusta. Minua tympäisi heidän palvelunsa niin paljon, että poistin mokoman ilmoituksen luettelostani, pärjään kyllä ilmankin.

Rutinoffin kuskin vappu

Heräsin eräänä iltapäivänä säpsähtäen, olin nähnyt unta, jossa unohdin totaalisesti koko vapun ja nukuin muiden juhliessa. Aivan kauhea painajainen, olin ihan hiestä märkä sängystä noustessani. Piti mennä oikein kalenterista katsomaan, milloin se vappu tänä vuonna on. Kalenteria katsoessani minusta tuntui, että se vittuili minulle. Kalenteri nimittäin väitti vapun olevan tänään tai tarkemmin vappuaaton. Herätessäni tähän karuun todellisuuteen muistin, ettei minulla ole tipan tippaa simaa, ilmapalloista nyt puhumattakaan. Talipalloja oli kyllä kaapissa, mutta ne eivät taida sopia millään tavalla vapun juhlintaan. Vappuna on kyllä kaikenmaailman kottaraisia ja tipuja liikenteessä, mutta niitä taitaa kiinnostaa enemmän juotava kuin talipallot. Järkytyksestä jotenkin selvittyäni, singahdin laatimaan listan vapun vietossa tarvittavista välineistä.

– Sima. Myös kossu käy, pitää vain muistaa ne rusinat.

– Rusinat. Katso kohdasta sima.

– Kortsuja. Pitää varautua pahimpaan, tai siis anteliaisiin kännisiin naisiin. Näitä on vaikea korvata esimerkiksi ilmapalloilla, joten ehdottomasti oltava.

– Ilmapalloja. Tähän tarkoitukseen käyvät myös kortsut hätätilassa, kunhan ei puhalla sitä viimeistä.

– Serpentiiniä. Spray mallinen on parempi, koska tarttuu tiukkaan ja aiheuttaa enemmän hämminkiä. Paperinenkin käy, jos sitä on riittävästi. Parilla sadalla kilolla saa aikaiseksi jo aika hyvän hämmingin esimerkiksi Mannerheimintiellä.

– Vappunenä. Mitä punaisempi, sen parempi. Hätätilassa oman nenän voi maalata, vaikka Rutinoffin paikkamaalilla.

– Naamari. Osa tosin kulkee vappunaamari päässään koko vuoden, eli kaikki eivät sitä tarvitse. Pitää tarkistaa oma tarve peilin edessä.

– Vappuauto. Tämä onkin jo vaikeampi juttu, sillä perinteiseksi vappuautoksi kelpaa vain Viva ja niitä on todella vaikea löytää. Lisäksi sen pitää olla avomallinen, jotta räntä pääsee satamaan suoraan sisään. Pitänee soveltaa ja katsella kenellä naapurilla olisi sopivin aihio tuohon vaativaan tehtävään. Tulee vain kiire, jos meinaa saada vappuautosta vielä katon pois ennen iltaa.

Listasta tuli loppujen lopuksi aika lyhyt, sinänsä hyvä, koska aikaa ei ollut liikaa. Koin melkein vappustressin tämän tiukan aikatauluni takia. Koska vittumaisten naapureideni joukossa on

muutamia todella hyviä ystäviä, päätin jakaa tehtäviä myös heille. Pukeuduin hyvin reipasta vauhtia, jätin aamukahvinkin väliin ja singahdin katsomaan pihalle, ketä olisi paikalla. Pihalle saapuessani, huomasin heti Lepo Laten, joka näytti nojailevan Opelinsa jo kohtuullisessa kännissä. Menin suoraan hänen luokseen.

- Terve, mitäs Opelin vanki?
- Katos, matolaatikon omistajakin saapui paikalle, hekotteli Late.
- Tarvitsisin apua. Vappu painaa päälle ja pitäisi hoitaa aika monta asiaa ennen iltaa.
- Kaikki muu käy, mutta autoa en aja, olen nimittäin jo korkannut muutaman simapullon.
- Pitäisi tehdä jostakin autosta avo.
- Mä tiedän, tehdään se tuosta Volvosta, Late tuumasi ja viittoili Volvo-miehen autoa kohti.
- Ei käy, minähän laskin siitä öljyt pois ja kone leikkasi kiinni, sanoin pettyneenä.
- Harmi. Olisin niin mielelläni tuhonnut juuri sen, Late surkutteli.

Pyysin Latea tähän avoauto hommaan sen takia, että tiedän hänellä olevan työkaluja joka lähtöön ja intoa tuhoamiseen. Aikamme Laten kanssa asiaa mietittyämme, tulimme siihen tulokseen, että joudumme tyytymään vappuautossa Ladaan. Nimitäin Laatokka Kalella on vanha Lada ja sen tuhoaminen tulisi kaikista halvimmaksi. Late kyllä ehdotti Taksi-Petterin Mersun katon poistoa, saisi kuulemma asiakkaatkin kunnan kyytiä avoautossa. Mietittyämme mahdollisia korvausvaatimuksia, päätimme antaa Mersun olla rauhassa. Onneksi Kalen Lada on tolppapaikalla, niin kulmahiomakoneeseen saa sähköä helposti. Late lupasi hoitaa homman ensi tilassa. Sovittiin, ettei kerrota Kalelle mitään, vaan yllätetään hänet kunnolla. Oikein kivi vierähti rinnaltani, nyt oli vaikein asia hoidossa ja hyvissä käsissä. Toivoin vaan hiljaa mielessäni, ettei Late ota muuta piristystä, kuin alkoholia. Latella kun tuppaa jäämään punttisalireissuiltaan taskuun muutakin, kuin buranaa.

Koska vieläkään en kerkeäisi hoidella kaikkia asioita, piti löytää joku ajokunnossa oleva käymään viinakaupassa. Miettiessämme sopivaa ehdokasta, paikalle kävelee Oskari Närä. Otin asian saman tien puheeksi hänen kanssaan.

- Tervehdys Toyota friikki.
- Päivää vaan säälittävät naapurini, Närä tervehti naureskellen.
- Kävisitkös Alkosta kossua ja siitä viereisestä K-kaupasta rusinoita, tiedustelin häneltä.
- Ai, onkos teillä jotkut bileet tiedossa?
- Juu, oletkos kuullut kenenkään puhuvan vapusta?
- Tottahan toki, olin juuri tulossa tekemään vappuhuoltoa Corollaani.
- Minkälaista huoltoa? Kysyin hieman uteliaana.

- Toyota-foorumilla olevan kirjoituksen mukaan kaikki kromiosat pitää kiillottaa vappuna huolellisesti, jatkaa kuulemma niiden ikää huomattavasti.
- Jaa, mistäs meinasit ne kromiosat löytää tuosta muovikinneristä?
- No, ainakin tuo jälkeinpäin ostettu pakoputkenpää on kromattu, puolusteli Närä.
- Sanoisinpas ennemminkin, että oli kromattu joskus vuosia sitten, hekottelin jo täyttä kurkkua Närän ruskealle pakoputkenpäälle.
- On siinä kromia vielä vähän yhdellä sivulla, Närä puolustautui tuhahtaen.

Sovimme Närän hakevan kossut ja rusinat, puhdistettuaan ensin sen peukalonkynnen kokoisen kromauksen pakoputkestaan. Varoitelimme Laten kanssa, ettei hankaa sillä Nessullaan liian voimakkaasti, voi vaikka irrota. Nyt olivat asiat niin hyvin uunissa, että saatoin lähteä loppujen puutteiden kanssa itse liikenteeseen. Kävelin rakkaan Rutinoffini luokse ja lähdin ajelemaan kohti itäisen kaupungin suurinta ostosparatiisia.

Köröttelin tuttua reittiä Itäkeskukseen. Koska suoranaisesti vihasin sen parkkihallia, ajoin Rutinoffini Hansasillan alla olevien automaattiovien eteen. Ne ovat siitä kivat ovet, että aukeavat jonkun tullessa lähelle. Ajoin auton lähes kiinni niihin oviin, joten ne aukesivat ja pysyivät auki siihen asti, että ajan auton siitä pois. Aika kätevää, sateellakaan ei tarvitse kastua. Lisäksi ei tarvitse pelätä kenenkään idiootin pysäköivän viereeni ja kolhivan Rutinoffiani oman autonsa ovilla. Siihen tuli kyllä joku toisten asioista huolehtiva tyyppi mussuttamaan, ettei sovi muka kulkemaan ovista. Sanoin tälle, ettei hänen oluella turvottama vartalonsa ole minun ongelmani, söisi vihanneksia ja joisi vettä, niin mahtuisi ovistakin kulkemaan.

Suunnistin Anttilaan, koska oletin sieltä löytyvän kaiken tarpeellisen. Inhoan juosta kaupasta toiseen muutaman asian tähden. Marssin suoraan toiseen kerrokseen serpentiinejä katselemaan. Tarjolla näytti olevan tavallisia paperisia sekä sprayserpentiiniä. Päätin ottaa molempia kohtuullisen määrän. Menin kassalle selvittämään asiaani.

- Päivää, ostaisi serpentiinejä. 200 kiloa noita paperisia ja 100 purkkia spraymallia ja niille kotiinkuljetus, kiitos.
- Hei, sä pelleilet. Etkö pelleilekin? Nätin näköinen tyttö sanoi tiskin takaa.
- En tietenkään, olen ihan vakavissani. Me vietämme suurta vappua ja silloin pitää olla paljon rekvisiittaa.
- Meillä ei ole, kuin ehkä pari muovikassillista enää jäljellä, siis yhteensä, tyttö pahoitteli.
- No, otan ne.

Otin serpentiinit mukaani ja lähdin alakertaan kortsuja etsimään, pitihän vappuun varautua kaikin mahdollisin välinein. Niiden määrän suhteen olin hieman varovaisempi, otin vain kymmenen

perhepakettia. Jos noille kaikille ei jostain syystä ole käyttöä, niin ainahan voin jakaa ne naapureilleni, ikään kuin ilmaisina näytteinä.

Vielä oli ratkaisematta ilmapallo-ongelma. Meinasin ostaa ensin puhallettavia palloja, mutta kuka hitto niitä jaksaa kovin montaa puhaltaa ja kaikenlisäksi osa niistä räjähtelee puhaltajien silmillekin. Ratkaisin ongelman menemällä erään ilmapallokauppiaan luokse ja ostamalla hänen koko varastonsa. Sovin kaupan ehdoksi, että kaveri tuo pallot samaan hintaan Rutinoffin luokse alaoville. Rutinoffin luona huomasimme, ettei niistä palloista saa kuin osan sisälle. Kaiken tämän lisäksi paikalle ajoi vielä poliisiauto ja siitä nousi kaksi yrmeännäköistä konstaapelia. Kielenpäällä pyöri jo vanha kulunut vitsi luku- ja kirjoitustaitoisesta poliisista, nielaisin sen kuitenkin viisaana.

– Ja mitäs täällä oikein puuhaillaan? Pitempi konstaapeli tiedusteli.

– Pakataan palloja autoon, vastasin huolettomasti.

– Taitaa olla vähän laitton kuorma, näkyvyys heikko tuolta sisältä.

– Näen minä vielä tuulilasista ja lupaan ajaa suoraan kotia, yritin pelastaa tilanteen selittämällä.

– Et muuten aja, tai saat sakot, puuttui lyhyempi konstu keskusteluun.

– Sinulla pitäisi olla pakettiauto, jatkoi pitempi hiukan asiallisemmin.

– Hei, mutta teillähän on Transportteri, tuokaa te nuo pallot meille, huudahdin keksittyäni nerokkaan idean.

– Ei muuten tuoda, me ei kuskailta mitään ilmapalloja, narisi lyhyempi, se poliisikoiran näköinen konstu.

– Jos ostan teille tuolta donitsipuodista kaksi pussillista donitseja, niin käykö sitten?

– Öh, odota hetki, pitempi konstaapeli sanoi ja ilmoitti radioon heidän suorittavan jonkun kuljetuksen.

Poliisit jäivät pakkaamaan ilmapalloja autoonsa ja minä lähdin hakemaan niitä donitseja.

Hansasiltaa kävellessäni kurkin alas ja manailin jälleen kerran saamattomuuttani, se digitaalikamera oli yhä ostamatta. Nyt olisin saanut albumiini oikein kunnan vappukuvat ilmapalloja pakkaavista poliiseista. Ostin piruuttani parittoman määrän niitä donitseja. Pitäähän konstaapeleilla olla loppupäiväksi jotain mietittävää. Toivottavasti eivät kuivata viimeistä donitsia, mieltiessään miten yhden voi jakaa kahdelle. Palasin donitsien kanssa auton luokse ja kerroin osoitteen, mihin ilmapallot pitää toimittaa.

Ajelimme peräkanaa meille kotipihalle, minä edellä ja poliisiauto perässä. Saavuttuamme vihdoin perille näytti siltä, kuin molemmat konstut olisivat olleet kovin vittuuntuneita johonkin.

Ottaessamme palloja pois autosta, lyhyempi mutisi jotain alinopeudella ajamisesta. En oikein ymmärtänyt mihin hän perusti kantansa. En viitsinyt kysellä tarkemmin, koska nytkin donitsin

muruja lenteli ihan tarpeeksi pitkin pihaa, kun hän jutteli. Kiittelin kohteliaasti ja konstaapelit lähtivät jatkamaan matkaansa.

Late oli tällä välin onnistunut leikkaamaan Ladasta katon irti. Nostimme yhdessä Ladan irtonaisen katon Volvon katolle, nyt oli linnuillakin suojaisa paikka missä voi istuskella ja pitää taukoa. Homma alkoi olla jo todella hyvällä mallilla, puuttui enää Närä ja kossut sekä jostain hemaiseva tyyppi kuskiksi. Kuskiasiaa miettiessämme Närä kurvasi paikalle Corollallaan, renkaat ulvoen ja pullojen kilistessä takakontissa. Närä oli ostanut varmuuden vuoksi korillisen kossua ja kokonaisen paketin rusinoita. Rusinoiden paljoutta ihmetellessämme, paikalle tuli huolestuneen näköinen Laatokka Kale.

– Mitä te koltiaiset olette tehneet minun Ladalle?

– Otettiin katto pois ja tehtiin siitä avo, tuumasin kossua korkatessani.

– Jumalauta, se on minun auto. Te olette tuhonneet sen totaalisesti, Joudutte kyllä maksamaan tämän, uikutti Kale.

– Paljonko?

– Tota, jos annatte minulle, vaikka pari kossupulloa, niin se riittää. Kale vastasi silmät kiiluen.

– No ota vaikka kolme pulloa, eivätköhän nuo loput riitä meille ihan hyvin, lupasin hänelle jalomielisesti.

– Kiitos, olette sitten reilua sakkia. Tässä on muuten nämä Ladan avaimet, ettei tarvitse hajottaa virtalukkoa.

Kale otti kossunsa ja poistui tyytyväisenä takaisin kotiinsa, oletettavasti niitä nauttimaan. Kohta paikalle sipsutteli Mirkku Blondi, ja huolemme kuskin suhteen katosivat saman tien. Mirkku oli nähnyt sisältä, että täällä on jotain mielenkiintoista menossa ja päätti liittyä joukkoon. Mirkku lupautui välittömästi kuskiksi, vaikka hieman kritisoikin meidän autovalintaamme. Saimme homman sovittua sillä, että lupasin juottaa hänet kunnon känniin joku toinen kerta. Sehän sopi minulle paremmin kuin hyvin. Koska kello näytti olevan kohtuullisen paljon ja ryhmä oli kasassa, niin päätimme koristella vappuauton. Aikamme koristeltuamme lopputulos näytti kaikkea muuta, kuin autolta. Se oli sekoitus Muumimaata, Disneylandia ja Nalle Puhia.

Olin minä näemmä jotain taas unohtanutkin, ne listassa olleet vappunenät ja naamarit olivat vielä kaupassa. Pidimme pienen palaverin asian tiimoilta ja totesimme jokaisella olevan tarpeeksi vappumainen lärvi, ettei siihen enää kannata kaupasta mitään lisukkeita ostaa. Pakkasimme loput serpentiinit juomien ohella autoon ja lähdimme ajamaan kohti kaupungin keskustaa. Ollessamme ensimmäisen huoltoaseman kohdalla, Late halusi ehdottomasti käydä mukaan vielä muutaman kaljan. Mirkku kurvasi huoltoaseman pihalle, ja Late painui sisälle. Koska siellä näytti olevan

jonoa, päätin yllyttää Närää pieneen kepposeen. Olin nimittäin löytänyt Ladan hansikaslokerosta pussillisen nippusiteitä ja ajattelin järjestää niiden avulla hieman hupia.

– Et muuten uskalla käydä laittamassa näitä kortsuja noiden parkissa olevien autojen pakoputkiin?

– Varmaan uskallan, mutta miten saan ne kiinni?

– Näillä nippusiteillä, sanoin ja heitin hänelle koko pussillisen.

– No niin, katsos nyt poju tarkkaan, kun vanha näyttää miten koiruudet tehdään, Närä mesosi.

Närä suorastaan tempaisi kortsut kädestäni ja paineli 60-kymppisen ikämiehen notkeudella autojen taakse puuhastelemaan. Mirkku tosin motkotti hiukan moisesta puuhastelusta, hänen mielestään kortsuille olisi ollut parempaakin käyttöä. Lupasin jalomielisesti säästää siihenkin tarkoitukseen muutaman paketin. Pian Närä tuli takaisin onnellisen näköisenä, hän oli saanut laitettua kortsut kaikkiin parkissa oleviin autoihin. Samalla paikalle kaartoi joku omituisen näköinen linja-auto. Kyljessä luki ”Hihhuli-uskovaiset” ja sisältä raikui laulu ja kitaransoitto. Sain tästä uuden idean toteutettavaksi. Puhalsin muutaman kortsun täyteen ilmaa ja hiivin sitten bussin vierelle, jossa sitaisin ne parkkipaikan puoleisen taustapeilin varteen. Lisäksi ripottelin kortsujen suojamuovit linja-auton vierelle. Harmitti kyllä roskata tuolla tavalla, mutta hyvään pilaan täytyy joskus luonnonkin uhrautua.

Laten saavuttua kaljojen kanssa autolle, lähdimme välittömästi pois huoltoaseman pihalta. Ajoimme tien toisella puolella olevan liikerakennuksen parkkipaikalle nauttimaan virvokkeita ja seuraamaan tapahtumien kehittymistä. Aikamme siinä kossua ja kaljaa siemaittuamme, alkoi tapahtua. Voisi sanoa suorastaan, että paukkua. Huoltoasemalta tulleet autoilijat menivät autoilleen ja käynnistivät ne sillä seurauksella, että kortsut täyttyivät pakokaasuista ja paukahtivat lopuksi iloisesti. Pian näytti parkkipaikalla olevan useampiakin kiukkuisia autonomistajia, jotka halusivat saada syyllisen kiinni. Joku bodarin näköinen kaveri huomasi jeesustelijoiden linja-autossa olevat kortsupallot ja maassa olevat kortsujen suojamuovit.

Huoltoaseman pihalla oleva show oli aika mielenkiintoista katseltavaa. En esimerkiksi aikaisemmin ole nähnyt, miten herkästi akustinen kitara hajoaa, kun sillä lyö bussin keulaan. Toivottavasti se ei ollut porukan ainoa kitara, jää muuten vappujeesustelut vähemmälle. Lisäksi nämä hippien näköiset jeesustelijat joutuivat repimään Närän kiinnittämät nippusiteet irti pakoputkista. Harmittava juttu heidän valkoisten vaatteidensa vuoksi. Late hihitteli takapenkillä ja tuumi, että ainahan sitä reissussa vähän rähjäntyy. Vihdoin show näytti olevan ohi, ja me lähdimme jatkamaan matkaamme kohti keskustaa.

Koska keskusta näytti olevan aivan tukossa ja osittain suljettukin autoilta, päätimme ajella Hietsun rannalle. Samahan se on missä sen vappukännin ottaa. Ajoimme suoraan Hietsun kärkeen

katselemaan maailman menoa tai suomennettuna kännisten örveltämistä. Melkein heti paikalle saavuttuamme tuli auton vierelle pullistelemaan joku Euroopan omistaja.

– Vittu, tietsä, mä oon tän seudun kovin jätkä, mä uskallan tehdä mitä vaan, enkä pelkää ketään, sönkötti tämä tuleva maamme toivo kolmen keskikaljan humalassa.

– Jos sinä kerran olet niin kovis, niin käypä kusella tuon S-sarjan Mersun avoinna olevaan takaluukkuun. Vai menikö pupu pöksyyn? Sanoin tälle uhoajalle.

– Varmaan uskallan, sit mä tuun ja vikittelen tuon teidän kuskin, jatkoi isänmaamme toivo juttua. Kyseinen uhoaja meni kuin menikin Mersun luokse ja alkoi lorotella tyytyväisenä sen takakonttiin ja meillä oli hauskaa. Lorottelijan oma hauskuus vaan päättyi aika lyhyeen, paikalle tuli nimittäin Mersun omistaja, kahden ison koiransa kanssa.

– Mitä sä palikka oikein teet? Kuset sä mun autoon?

– Yeah, mä oon niin kova jätkä, että teen mitä huvittaa, lorottelija tuumi.

– Ja kenen luvalla? Tiedusteli Mersun omistaja.

– Noi tuolla sano, etten muka uskalla, sanoi lorottelija ja viittoili meihin päin.

Pian Mersun kuski tuli meidän luoksemme, lorottelijaa letistä raahaten ja alkoi tivata totuutta tässä asiassa.

– Käskittekö te tän nulikan kusta mun autoon?

– No ei tietenkään, eihän me edes tunneta koko tyyppiä, Late tuumasi rauhallisesti.

– Mut hei, ihan tosi, ne käski mua, Euroopan kovin jätkä pillitti.

– Taisi äitisikin käskeä sinua pysymään Jaffa-linjalla, murahti Mersun omistaja ja raahasi lorottelijan takaisin autonsa luokse.

Tämän jälkeen seurasimme mielenkiinnolla, kun lorottelija riisui takkinsa ja kuivasi sillä Mersun takaluukun. Ei ollut enää minkäänlaista ylimääräistä uhmaa pojussa. Sitä kun nuorena oppii oikein nöyräksi, niin saattaa vaikka vanhemmiten pärjätäkkin elämässään. Saatuaan hommansa päätökseen, lorottelija sai luvan poistua paikalta. Mersun omistaja lähti myös ajamaan koiriensa kanssa. Ei tullut Euroopan kovin jätkä enää Mirkkua vikittelemään, josta tämä taisi olla kiitollinen. Me jatkoimme reipasta ryypiskelyä Laten ja Närän kanssa. Porukalla alkoi olla jo aika huima meno päällä, kun poliisit saapuivat paikalle. Pian he huomasivat meidän tyylikkään avoautomme ja toinen konstu tuli tutkimaan auton papereita.

– Tämähän on rekisteriotteen mukaan umpiauto?

– Missä siellä muka mainitaan jotain katosta? Late örisi.

– On meillä se katto kyllä tallessa, selitin tilannetta.

– Ei auta, vaikka olisikin tallessa, sen pitää olla kiinni tässä autossa, konstu selitti.

– Voidaan me se aamulla laittaa takaisin, Late jatkoi örisemistään.

– Kyllä minun nyt pitää ottaa kilvet tästä autosta, konstaapeli tuumasi riemuissaan ja lähti hakemaan työkalua.

No voi hitto, pitikös tässä lähteä vielä kävelemäänkin tälle yölle, nuo tuskin meitä kotiinkaan vievät, ajattelin jo syvästi masentuneena.

– Hei donitsimies! Kuului iloinen huudahdus poliisiauton luota.

– Häh?

Katsottuani tarkemmin, huomasin toisen poliisin olevan sama, jolle annoin aikaisemmin päivällä ne donitsipussit. Pian tämä konstaapeli saapuikin automme vierelle ja alkoi naureskella meidän hienolle vappuautollemme.

– Heh heh, teillä on siisti vappupeli, mutta taitaa vaan olla laitton.

– Niin, ainakin tuon toisen konstaapelin mukaan, se aikoi ottaa tästä kilvet, kerroin hänelle.

– Jaa, vain niin, toimivatkos siinä jarrut ja valot?

– Toimii, ainoastaan katto puuttuu, kerroin.

– Sitten minä kirjoitan lapun, jolla saatte ajaa sen suorinta tietä kotiin, niin ei tarvitse kilpiä ottaa ja autoa jättää tänne.

– Kiitos.

Konstaapeli kävi autollaan ja kohta Mirkulla oli lappu, jolla autolle oli annettu siirtolupa täältä meille kotiin. Ilman tätä lupaa, joku toinen partio saattaisi ottaa tästä kilvet ja laittaa meidät kävelemään. Sovimme lähtevämme saman tien kohti kotia. Minun teki mieli kysyä siitä parittomasta donitsista, mutta en viitsinyt sillä enää kotimatkaamme vaarantaa. Mirkku näytti olevan jostain syystä aika tyytyväinen, kun meidät hätisteltiin pois. Ihan kuin hän olisi saanut jo tarpeekseen kolmesta kännisestä tyypistä.

Kotimatka meni aika hilpeissä merkeissä. Late innostui matkalla heittelemään kaljapulloilla liikennemerkkejä, sillä seurauksella, että yksi pomppasi ehjänä takaisin ja osui Närää suoraan otsaan. Onneksi kyseessä oli luupäinen Toyota-friikki, niin ei tapahtunut mitään vahinkoa, vaikka aivotoiminta olisi vähän kärsinytkin. Late lupasi korvaukseksi ostaa Närälle uuden kromatun pakoputkenpään ja he olivat jälleen kavereita.

Kotipihalla känninen Närä erehtyi aukaisemaan etuoven, sillä seurauksella ettei sitä saanut enää ollenkaan kiinni. Koska vappuajelu oli ohi, ei sillä ollut enää mitään merkitystä. Noustuamme autosta Late huomasi jotain outoa liikettä toisella parkkipaikalla ja meni katsomaan tilannetta.

Kohta hän tuli takaisin kahta luihun näköistä tyyppiä retuuttaen.

– Nämä yrittivät varastaa yhtä autoa, Late kertoili.

– Hei, päästä meidät, ulisi toinen autovaras.

– Hakataanko nämä? Late intoili silmät kiiluen.

- Katkotaan niiden sormet, Närä ehdotteli.
- Soitetaan poliisit, Mirkku kertoi oman mielipiteensä.
- Jos et sä päästä mua heti, niin mä soitan mun asianajajalle, toinen autovaras ulisi.
- Annetaan niille tämä Lada, ehdotin itse pokkana.
- Mitä? Kuului useammastakin suusta yhtä aikaa.
- Annetaan tämä ongelmajäte noille lurjuksille, jos ne kerran olivat autoa vailla, selitin tarkemmin.
- Okei, Late myöntyi ja ikään kuin vahingossa paiskasi toisen päin Ladan kylkeä ja toisen pää edellä takajalkatilaan.

Autovarkaatsivat yllättävän nopeasti kasaan ja lähtivät ajamaan banaanisella Ladalla, jossa eivät edes kaikki ovet menneet kiinni. Late oli pitkään harmissaan, ettei saanut kolhia rosvoja sen enempää. Tämän jälkeen teimme kristillisen tasajaon loppujen juomien suhteen. Serpentiinejä ei tarvinnut enää jakaa, sillä loput niistä olivat juuri näköpiiristä kadonneen Ladan takakontissa. Kortsuja annoin jokaiselle pakettillisen, ja loput niistä tiputtelin yläkertaan kiivetessäni naapureiden postiluukuista. Saattaa siinä jollain mennä aamukahvit väärään kurkkuun, kun löytää ne eteisen lattialta. Toivottavasti ne eivät vaan aiheuta mitään pahoja perheriitoja. Nukkumaan mennessäni jätin jostain syystä yömyssyn väliin.

Sultan Corolla

Jumalauta, minä koin sen taas, nimittäin dejavu-ilmion. Heräsin juuri ja olen ihan varma, että olen kokenut tämän samanlaisen heräämisen joskus aikaisemminkin. Ei vaan nyt tule mieleen, milloin? Lisäksi olen aivan varma, että minulla oli tälle päivälle jotain tekemistäkin, en vaan muistanut mitä. Pannullinen kahvia varmaan auttaa muistamaan tuollaiset pienet yksityiskohdat. Keittelin kahvit ja hörpin kaksi isoa mukillista, ilman mitään kiirettä. Koska kahvikaan ei auttanut tällä kertaa muistamaan, päätin kilauttaa kaverille. En voinut kysyä yleisöltä, koska olin yksin kotona. Tai olihan minulla nuo kaksi nelijalkaista kuikuttajaa, mutta niiden ulosanti oli jotenkin rajoittunutta. Tietysti, jos ainainen ”kui kui” käy vastaukseksi, niin silloin noiden kanssa tulee toimeen ja voi vaikka keskustella. Otin luurin ja soitin Hemmolle.

– Haloo, kuului luurista vaimeasti.

– Onko Hemmo siellä? Täällä Rutinoffin kuski.

– Juu, venttaa vähän, olen juuri sovittamassa uutta Honda-lippistä.

Honda Hemmo se vaan on tarkka poika tuosta pukeutumisestaan, vaikka ei ihan päältäpäin siltä näytäkään. Ulkopuolinen voi saada sellaisen kuvan, että Hemmo vain heittää jotkut ensimmäiseksi käteen sattuvat rytyt niskaansa ja sitten menoksi. Siinä tuleekin heti iso erehdys. Hemmo on nimittäin tosi tarkka siitä, että farkut roikkuvat tarpeeksi alhaalla. Tarkistus suoritetaan joka aamu kalibroidun mitan avulla. Lisäksi päässä pitää olla uusinta mallia oleva Honda-lippalakki.

Lippiksessä ei saa olla tahroja, eikä sitä saa olla pesty kertaakaan. Vain uudet pesemättömät lippikset kelpaavat.

– No niin, mitäs Rutinoffin kuskilla murheita?

– Sitä vaan, etten muista ollenkaan, mitä minun piti tänään tehdä?

– Juoda olutta?

– Ei, sitä tein juuri eilen.

– No, konjakkia sitten, Hemmo ehdotteli.

- Ääh, sitä join toissa päivänä. Lisäksi söin eilen, niin se ei voi olla sitäkään.
 - Mene sitten vaikka Martta-kerhoon, et varmaan ollut siellä eilen, Hemmo ehdotti naureskellen. Hitto mikä nulikka, ei minkäänlaisia käytöstapoja, pilkkaa ihan avoimesti vanhempaa ihmistä. Vai Marttoihin minun pitäisi muka liittyä, pyh.
 - Okei, minä menen Marttoihin, jos sinä kuljet päivän tiukoissa nahkahousuissa minun Hankkijalippis päässäsi.
 - Hei, tuo on epäreilua. En mä voi mun mainetta tollai pilata, Hemmo aneli nyt toisessa päässä ja nauroi perään.
 - Olisikos sitten jotain muita ehdotuksia päivän ohjelman suhteen?
 - Taisit muuten mainita jossain vaiheessa, että pitäisi ostaa uudet farkut, Hemmo muisteli.
 - Ai juma, sitähan se olikin, kiitos sinulle jälleen kerran.
- Onneksi Hemmolla on nuoremmuuttaan parempi muisti. Nyt muistin itsekin, että minun piti mennä ostamaan farkkupuodista uudet mustat farkut. Tuppaa vaan nuo vaateostokset jäämään helposti väliin, eihän siellä vaatekaupoissa kukaan täysijärkinen käy vapaaehtoisesti. Nyt, kun tiesin mitä minun piti tehdä, puin vaatteet päälleni ja lähdin saman tien ulos. Parempi lähteä heti, ettei se liike kerkeä mennä kiinni. Närä näkyi olevan jälleen Corollansa kimpussa. Mitähän se papparainen on tällä kertaa keksinyt? Jotain se siellä taas näperteli, nyt tosin auton sisällä. Päätin tiedustella asiaa.
- Hei friikki, mitenkä Toyota pörisee tänään?
 - Hmm, Toyotat käyvät nätisti, ne eivät pörise, tuli Närämäinen vastaus autosta.
 - Mitäs väsäät?
 - Suojusta vaihdekeppiin.
 - Jaa, millaista? Tiedustelin jo varsin uteliaana.
 - Sultan sensitive suojusta, kuulemma parasta mitä rahalla saa. Tällä säilyy parhaiten herkkyyys vaihtaessa, Närä selitti.
- Kurkkasin sisälle Corollaan ja totta tosiaan, siellä oli kortsu vedettynä vaihdekepin nuppiin. Närä oli näemmä soveltanut vappuna oppimaansa nippusidekiinnitystä siihen. Sitä en vaan ymmärtänyt, että miksi niitä nippusiteitä oli pitänyt laittaa useampia, olisihan se pysynyt yhdelläkin. Kyllä oli taas pokassa pitelemistä Närän tämänkertaisessa oivalluksessa. Toisaalta eipähän tälle Corollalle tule kukaan raskaaksi, kun on tuo suojapuoli kunnossa.
- Tulikos tämäkin vinkki Essolta?
 - Ei, kun uudelta KorollaAmis foorumilta, Närä kertoili tohkeissaan.
 - Ja uskoit sen välittömästi?
 - Totta kai, eihän painettua sanaa tai kirjoitettua tekstiä saa epäillä, Närä puolusteli.

– Njoo, eipä tietenkään. Entäs jos kirjoitan Corollan takaikkunaan että ”tämän auton kuljettaja on homo”, niin uskotko senkin? Kysyin, saadakseni lopullisen varmuuden Närän tyhmyydestä.

– Taidat nulikka vittuilla mulle, mene maitopullollesi, äläkä häiritse jokeltelullasi minua, Närä puhisi Sultan Corollastaan.

Hitto, että haluaisin olla katsomassa, kun Närä vie tuota viritelmänsä esimerkiksi katsastukseen, saattaa siellä konttorilla olla näkemisen arvoisia ilmeitä. Toisaalta ei kait mikään laki kiellä suojaamasta vaihdekepin nuppia. Homma taisi olla ohi, koska Närä tuli ulos autostaan ja meni takaluukun luo katsomaan, olinko kirjoittanut jotain takaikkunaan.

– Et sitten kirjoittanut mitään?

– Säälin tuota autoa niin paljon, että annoin olla, vastasin hänelle virnuillen.

– Hyvä.

– Taidankin tästä sitten lähteä, huikkasin Närälle.

– Minne?

– Farkkupuotiin, uusia farkkuja ostamaan.

– Mä tuun kanssa, Närä murahti.

– Ei kyllä mennä millään Sultan Corollalla, laitoin ehdoksi.

– No ei mennä.

Onneksi ei tarvinnut lähteä Närän kyytiin tällä kertaa. Ei se Sulittaani minua haitannut, Närän formuloista oppima ajotyylillä sen sijaan pelotti joka kerta, ja siinä syy miksi halusin mennä Rutinoffilla. Istuin jo Rutinoffissa, kun Närä tuli paikalle hieman oudon näköisenä ja ympärilleen pälyillen.

– Pallo hukassa, vai murettu vähissä? Kysäisin ihmetellen hänen käytöstään.

– Jos joku tuttu sattuu näkemään minut Rutinoffin kyydissä, voi maine mennä, Närä sipisi hiljaa.

– Saat minun Hankkijan lippiksen päähäsi, niin kukaan ei tunnista sinua, lupasin armollisesti.

– Kiitti.

Närä painoi lippalakin todella syvään päähänsä, sekä painautui vielä varmuuden vuoksi mahdollisimman alas. Ollessamme lähdessä, Närä pyysi odottamaan vielä hetkisen ja kävi hakemassa Corollasta iltapäivälehdet. Lehteen hän teki kaksi reikää silmien kohdalle ja laittoi sen tämän jälkeen suojaksi kasvojensa eteen. Vihdoin pääsimme liikenteeseen, ihanan hiljaisuuden vallitessa autossa. Närän kaikki huomio meni kytätessä sitä, että näkikö kukaan hänen olevan kyydissä. Luulin jo hetken saavani ajella tällä reissulla ihan rauhassa omaa turvallista neljänkymmenen kilometrin tuntinopeutta, olin kuitenkin väärässä.

– Hei kato nyt! Närä karjaisi ja pomppasi samalla kattoon.

– Täh, mitä, missä?

– Noi meni juuri ohi.

– Siis ketkä meni ohi? Tiedustelin uteliaana.

Lähdimme juuri valoista, eikä yksikään auto ollut ohittanut meitä, liikenne oli oikeastaan poikkeuksellisen rauhallista. Luulin Närän seonneen lopullisesti ja höpöttävän omiaan, kunnes hän jatkoi.

– No tuo äiti ja lapsi fillareillaan tuolla jalkakäytävällä, Närä huokasi.

Ai hitsi, noita en ollutkaan huomannut, olisi varmaan pitänyt kiihdyttää hieman reippaammin niistä valoista. Närän vaatimuksesta lisäsin vauhtia ja ohitin kyseiset fillaristit. Minua kyllä hieman sapetti, kun Närän piti raottaa ovea ja huutaa niille rumasti.

– Hä hää, siitäs saitte fillaristit. Polkekaa, polkekaa, kyllä sitä ketjua piisaa.

Kyllä yksinkertaiset ihmiset saavat tyydytyksensä pienistä asioista, ajattelin itsekseen eteenpäin ajaessani. Lisäksi harkitsin vakavissani Rutinoffin oikeanpuoleisen oven kiinni hitsaamista, eivät ainakaan apukuskit huutelisi mitään hävyttömyyksiä siitä. En nimittäin voi hyväksyä sitä, että minun autostani kukaan muu kuin minä, huutelee hävyttömyyksiä. Olin kait ajatuksissani jonkin aikaa, koska Närä pääsi jälleen yllättämään.

– Jihuu! Sä teit sen.

– Niin mitä? Ihmettelin jälleen kerran.

– Ylitit juuri maagisen 50km/h nopeuden, Närä hihkui kuin pikkulapsi uudesta tikkaristaan.

Hui, olinkin ajatuksissani alkanut kaahata, tällainen ei saa toistua, muuten vahinkoriski kasvaa ja seuraavan kerran voin yltää vaikka kuuteenkymmeneen kilometriin tunnissa. Aloin jo vakavasti miettiä vakionopeussäätimen asennuttamista Rutinoffiin, jottei vastaavaa pääsisi enää tapahtumaan. Tunsin itseni lähes rikolliseksi tällaisesta välinpitämättömyydestä liikenteessä.

Loppumatka menikin rauhallisesti körötellessä. Liikkeen pihassa oli parkkipaikkoja aika niukasti, mutta Närän suosiollisella avustuksella sain viimeisen vapaan paikan. Närä nimittäin meni käännyttämään juuri parkkipaikalle ajavan toisen autoilijan takaisin.

– Hei neiti, älkää ajako sinne, olen juuri tilannut poliisit sakottamaan kaikkia näitä autoja. Tämä ei ole virallinen parkkipaikka, vaan yksityisalue, Närä selitteli kuin poliitikko ikään.

– Voi kiitos, olettepa te reilu, kuului autoa ajava neitonen kiittelevän.

Farkkupuodissa oli aika hiljaista. Liike olisi ollut oikeastaan aivan kuollut, ellei Närä olisi sattunut paikalle. Hän ei malttanut olla hiljaa oikeastaan hetkeäkään.

– Onko teillä pussihousuja? Närä uteli miesmyyjältä.

– Valitettavasti olemme erikoistuneet vain farkkuihin.

– Vain niin, saako niitä pussihousun mallisina?

– Ikävä kyllä ei.

– Jahas, no onkos teillä Toyota-t-paitoja? Närä vaihtoi nyt kiinnostuksensa kohdetta.

– Ei ole niitäkään.

Asioin itse viehättävän naismyyjän kanssa ja sain tältä sovitettavakseni kahdet farkut, molemmat tietysti mustia. Menin verhon taakse sovituskoppiin niitä sovittamaan. Minulla oli sellainen tunne, että olisi kaikkien osapuolien kannalta parasta, jos saisin sovitettua nämä mahdollisimman nopeasti.

– Siis miksi teillä ei ole niitä pussihousuja, olivathan ne vasta 50-luvulla suurta muotia, Närä aloitti jälleen utelemisensa isoon ja kuuluvaan ääneen.

– Koska tämä ei ole pussihousukauppa, eikä meillä ole mitään Toyotaankaan liittyvää, miesmyyjä tuumi rauhallisesti.

– Taidat itse omistaa jonkun Mersun räppänän ja sorsit sen takia minun Toyotaani, Närä alkoi uhota.

– Ottakaahan nyt vanhus ihan rauhallisesti, ettei vaan ala ottaa pumpusta, myyjä rauhoitteli Närää.

– Hmph, minä muka vanhus? Äläpäs ala poju soitella sillä turpavärkilläsi, kun et osaa sitä edes vielä kunnolla käyttää, Närä murisi.

Valitettavasti minulla meni hieman enemmän aikaa farkkujen sovittamisessa mitä olin ajatellut. Kotona makaaminen ja kaljan litkiminen oli näemmä tehnyt tehtävänsä ja jouduin haettutamaan tytöllä vielä toiset kaksi paria farkkuja sovitettavaksi. Toisaalta olisin kyllä noin nätin tytön palveltavana ollut vaikka koko päivän. Närä kuitenkin piti sen sortin show'ta, että minun piti kiirehtiä. Viereisen sovituskopin pari nuorta likkaa tuntuivat tirskuvan ja naureskelevan ihan avoimesti Närän jutuille.

– Pappa on tainnut seota, toinen likka sanoi.

– Hi hii, sillä on varmaan jäänyt lääkkeit kotiin, jatkoi toinen.

– Niin, tai sit se on karannut jostain laitoksesta, hi hii.

Onneksi Närä ei kuullut näiden likkojen kommentteja oman möykkäämisensä alta. Siitähän se olisi syntynyt vielä toinen show, jos hän olisi näitä likkoja alkanut opettaa tavoille. Närän mielestä kaikkien nuorempien pitäisi ottaa esimerkkiä vanhemmista ihmisistä ja olla näille mieliksi.

Ole nyt sitten mieliksi tuollaiselle kieroon kasvaneelle vanhalle tervaskannolle. Sain vihdoin sopivat farkut, menin kassalle ja maksoin ne. Viittoilin samalla Närälle, että painuu pihalle odottamaan. Yrityksistäni huolimatta, jouduin taluttamaan hänet ulos liikkeestä. Vielä ovella hän yritti jatkaa juttuaan.

– Mikä tämä tällainen liike on muka olevinaan? Ei ainakaan vaateliike, höh.

– Kiitos ja näkemiin, huuteli miesmyyjä peräämme, naureskellen Närän kommentille.

Vielä autossa ollessaan Närä jaksoi jupista liikkeen huonosta valikoimasta. Yritin selittää hänelle, että muoti on muuttunut sitten kultaisen 50-luvun, jota Närä niin ihannoit. Närän jalassa olevat

housut tosin olivat mallista päätellen suoraan 50-luvulta. Joku on ostanut aikoinaan niitä vähän enemmänkin varastoon, ajattelin mielessäni. En halunnut enää jatkaa tätä aihetta, joten jätin sen varastoon ostamisen kysymättä. Pääsimme lähtemään parkkipaikalta ilman mitään ihmeellisiä kommelluksia. Emme tosin kerinneet, kuin ensimmäiseen risteykseen Närän puuttuessa jälleen ajamiseen.

– Hei, älä päästä tota!

– Mitä? Tuota oikealta tulevaako?

– No sitä juuri. Hitto, kun sulla ei ole mitään otetta tähän kaupunkiliikenteeseen, Närä motkotti minulle.

– Ja sinullako sitten on?

– Kyllä. Minä ja Corollani olemme lyömätön pari kaupunkiliikenteessä, Närä julisti mahtipontisesti.

– Sovitaanko, että menet sen Corollasi kanssa ihan, miten lystää, mutta nyt mennään minun ja Rutinoffini tahtiin?

– Mrrr, olkoon sitten.

Loppumatkan sain ajella kohtuullisen rauhassa. Mitään kommentteja Närä ei enää minulle heittänyt, mutta silti hän ei malttanut olla aloillaan. Närä nimittäin kuivaharjoitteli vaihteiden vaihtamista ja ajamista. Olisi varmaan suuri palvelus ihmiskunnalle, jos ostaisin hänelle lahjaksi pelikonsolin ja siihen uusimman formulapelin. Toisaalta se saattaisi olla myös karhunpalvelus. Närä saattaisi saada sen avulla hiottua viimeisetkin kymmenykset pois kauppareissuistaan. Jäin hieman ristiriitaisin ajatuksin pohtimaan tätä ongelmaa.

Kotipihalle päästyämme Närä ryntäsi heti Corollansa luo ja ilmoitti lähtevänsä vähän autoilemaan, oli kuulemma saanut köröttelystä tarpeekseen ja halusi vauhtia elämäänsä. Taas jäi musta raita todistamaan raivoisaa lähtöä parkkipaikalta. Tuolla menolla saa joku rengasliike vielä tänään asiakkaan.

Blondin Fiesta

Olin tässä muutaman päivän ajan ihmetellyt uutta autoa parkkipaikalla, joku oli joko muuttanut tänne tai ostanut ensimmäisen autonsa. Parkkiruutu oli ollut tähän asti aina tyhjä, joten mistään autonvaihdosta ei voinut olla kysymys. Auto, jota ihmettelin, oli punainen Ford Fiesta. Vaikka en ollut mitenkään erityisen utelias, niin silti Fiestan omistaja kiinnosti suunnattomasti. Sen omistava henkilöhan saattaisi olla vaikka kuinka tympeä ja hankala ihminen meitä muita asukkaita ja autoilijoita kohtaan. Onneksi itse olen tällainen avarakatseinen ja lähes kaikkia ymmärtävä persoona. Tai ymmärrän lähinnä niitä, jotka ymmärtävät minua, loput saavat sitten pysyä poissa jaloistani. Harmikseni törmään lähes päivittäin henkilöihin, jotka haluavat aiheuttaa ongelmia toisille ihmisille, tavalla tai toisella. Onneksi he kärsivät monesti niistä ongelmista vain itse. Koska yllättäen minulla ei ollut mitään tekemistä, päätin mennä pihalle haistelemaan pakokaasuja. Joku voisi sanoa, että raitista ilmaa, mutta erehtyy raukka siinä. Saadakseen raitista ilmaa, pitää nykyisin matkustaa jo aika pitkälle pohjoiseen.

Harmikseni Ping Pong oli pihalla autoaan puunaamassa. Vaikka hän on ihan kiva naapuri, on hänen liiallinen ystävällisyytensä jo jotenkin rasittavaa. Nykyisellä menolla olen kohta niin kiitollisuudenvelassa tuolle Hongkongin kasvatille, että saisin elättää hänen jälkeläisiään muutaman sukupolven verran, jos eläisin niin pitkään. Hyvä, että pääsin ovesta ulos, kun hän oli jo lässyttämässä.

– Telve Lutinoffin kuski, oletko voinut hyvin?

– Joo, pikkaisen nuppi kipeä dokaamisesta ja sisällä istumisesta, vastasin hänelle, kuten asianlaita olikin.

– Oatko sinä pulvelia? Minulla on.

– Olutta mieluummin, please.

– Ei minä juo olutta, mutta minä voida hakea sitä kioski.

En kerinnyt edes suutani aukaista, kun Ping Pong lähti juoksujalkaa lähikioskille olutta ostamaan. Todella kumma heppu, kantaa meikäläiselle oluetkin pyytämättä. Säästyipäs itseltä tuokin vaiva, ajattelin positiivisesti. Ping Pongia odotellessani menin Fiestan luo katselemaan, että saisikos siitä jotain vihjeitä omistajan suhteen. Auto oli todella siisti, sisälläkään ei ollut yhtään mitään. Ovet

olivat lukossa, joten en päässyt sitä lähemmin tutkimaan. Kohta Ping Pong oli sixpackin kanssa taas lässyttämässä.

– Tässä nämä oluet.

– Kiitos sinulle, paljonko olen velkaa?

– Minä taljota, sinä olla niin hauska tyyppi.

Vai minä hauska, jollakin on sitten kieroutunut huumorintaju. Toisaalta en ollut hänelle mitään jullikkaa koskaan tehnytkään, tai en ainakaan mitään kovin vakavaa. Ihan kaikkia tekemisiä, kun en itsekkään aina sattuneista syistä muista. Joskus tulee pikku konjakeissa tehtyä sellaista, mitä ei seuraavana aamuna oikein muista. Yritin kuitenkin ymmärtää Ping Pongin kaltaisia Suomeen veneellä tulleita, pitkä soutumatka takana ja varmaan huonot kotiolut. Koska hän ei suostunut ottamaan rahaa, pitää yrittää muistaa korvata nuo oluet jotenkin muuten. Siinä Ping Pongin kanssa juttellessani, paikalle sipsutteli Mirkku Blondi, 25-vuotias vaaleahiuksinen kaunotar. Mirkun sukunimi on todellakin Blondi, hän oli vaihtanut sen muutama vuosi sitten. Mirkku kertoi ostaneensa kyseisen Fiestan, johon satuin nojailemaan.

– Oatkos olutta? Kysäisin Mirkulta.

– Ei nyt. Olen lähdössä autolla liikenteeseen. Tiedätkö muuten missä se Hybby Hallin poistomyymälä on?

– Juu, tiedän kyllä.

– Olisikos sinulla aikaa lähteä oppaaksi? Mirkku kimitti.

– Kalenteri on kyllä aika täysi, mutta eiköhän sitä aina päivä tai pari löydy aikaa noin tärkeän asian hyväksi.

– Menemmekö?

– Vaikka heti.

Mirkku meni autoonsa ja aukaisi minullekin oven. Astuin autoon ja lähdimme varovasti nykien liikenteeseen. Hienotunteisena ihmisenä en kysynyt Mirkulta, että miksi hänellä on kenguru tankissa. Olisi laittanut sinne ennemminkin tiikerin, niin meno maittaisi paremmin. Sen tiedän, että Essolta saa tiikerin tankkiin, mutta tuon kengurun tankkiin joutuminen on minullekin vielä pienoinen kysymysmerkki.

– Et sitten lähemmäksi rattia pääse, tuomasin Mirkulle, kun hän näytti istuvan jo nenä kiinni tuulilasissa.

– Emmä pääse enää lähemmäksi, koska mun rinnat ottavat kiinni rattiin.

– Ahas.

Olenkin aina miettinyt blondivitsien paikkansa pitävyyttä. Luulin aikaisemmin niiden olleen vain kateellisten tummatukkaisten panettelua, mutta nyt alan kallistua totuuslinjalle. Jatkoimme Fiestalla

nykivää matkantekoa minun pelätessä ja Mirkun meikatessa. On se kumma, ettei vaihteiden vaihto tahdo onnistua millään, mutta meikkaaminen onnistuu vallan mainiosti. Taitaa olla sitä paljon puhuttua naisen logiikkaa. Ihmettelin koko alkumatkan, miksi Fiesta kulki niin vaivalloisesti, kunnes huomasin käsijarrun olevan päällä. Kysyin tätä Mirkulta.

- Sinulla on käsijarru päällä. Miksi?
- Mä luin jostain, että sitä pitää käyttää aina.
- Et sitten lukenut sitä lausetta loppuun asti?
- En, mistäs arvasit? Mirkku uteli ihmeissään.
- Siinä varmaan sanottiin, että vain pysäköitäessä.
- Voisikohan sen ottaa pois päältä?
- Totta kai, sanoin ja huokaisin syvään.

Mirkku otti käsijarrun pois päältä ja Fiesta raukka ryntäsi kuin innostunut sonni hurjaan vauhtiin. Taisi olla sittenkin virhe mainita siitä käsijarrusta. Nykiminen loppui kuin seinään, tilalle tuli satunnainen pomppiminen. Matkalla olevissa kiertoliittymissä pelotti oikein kunnolla, Mirkku nimittäin oikaisi niissä niin reilusti, että Fiestan kuskinpuoleiset renkaat pomppasivat keskikorokkeesta ilmaan. Minä pelkäsin koko kinnerin menevän nurin noissa pompuissa. Ajattelin herrasmiehenä olla puuttumatta tämän sexyn blondin ajotyylisiin. Ajatus mureni kuitenkin siinä vaiheessa, kun lähdimme viimeisestä kiertoliittymästä jatkamaan matkaa pitkin kevyenliikenteenväylää. Ajoimme nimittäin ensin sitä saamarin ympyrää laskujeni mukaan seitsemän kierrosta, ihan tarkkaan en muista. Bisset loppuivat jo neljännellä kierroksella ja kaikki siitä eteenpäin oli suurta tuskaa.

- Huomasitkos tuon fillaristin? Kysäisin jo pienoisen paniikin vallassa.
- Juu, mitä siitä? Sehän näytti ajavan keskellä tietä, ihmetteli Mirkku.
- Aivan, keskellä pyörätietä.
- Miksi ne muuten tekevät pyörätiet keskelle ajorataa? Mirkku jatkoi ihmettelyään.
- Tai sitten joku bimbo ajaa pitkin pyörätietä, vastasin hädissäni.
- Kuka?
- Aaarg, katso peiliin.
- Ei siellä ketään näy, Mirkku tuumi ihmeissään, kurkattuaan ensin peiliin.

Viimein sain Mirkun uskomaan hänen olevan se bimbo, joka ajaa pitkin pyörätietä. Mirkku oli kovin pahoillaan aiheuttamastaan hämmingistä ja lupasi korvata sen jollakin tavalla. Itsekseni mietin jo vaikka minkälaista korvaustapaa, kun Mirkku jatkoi.

- Mä ostan sulle sieltä Hybbarista jotain kivaa korvaukseksi.

– Hmm, tota eihän sinun nyt mitään tarvitse ostaa, riittää kun riisut...siis riittää, kun vain pääsen hengissä perille, sopertelin kaljasta ja äskeisestä karusellista sekaisin olevana.

– Hihi, olet sitten hauska tyyppi.

Alkaa olla kohta meikäläisen hauskuuskiintiö täynnä tälle päivälle. Jos maailmassa ainoat minua hauskana pitävät ihmiset ovat Ping Pong from Hongkong ja D-kuppinen bimbo blondi, niin on tainnut mennä ruisleivän syönti hukkaan, puhumattakaan juoduista konjakkilitroista. Vaihtaisin välittömästi alaa, jos minulla olisi edes joku ammatillinen koulutus. Ainoa koulu, jonka olen käynyt kokonaan, on peruskoulu. Autokoulunkin läpäisin yhdessä päivässä, koska autokoulunopettaja ja inssi olivat edesmenneelle fajalleni korviaan myöten veloissa. Pikkaisen kyllä ihmettelin sitä, että sain ajokortin jo autokoulun ensimmäisenä päivänä. Nimismieskin tuumi kansliassaan että ” elä poika kysele tyhmiä, vaan ota korttisi ja mene matkoihisi”.

Vihdoin ja viimein olimme Hybby Hallin luona ja Mirkku sovitti Fiestaa tyhjään paikkaan. Siinä oli kyllä minun mielestäni linja-autopysäkin merkki, mutta Mirkku väitti kivenkovaa, että saa siihen muutkin pysäköidä. Jostain syystä en alkanut väittää edes vastaan. Kävelin kuin zombie Mirkun perää... , siis perässä sisälle liikkeeseen. Toivottavasti Luoja suo minulle vielä vuosia aikaa olla poikamiehenä. Tämän kokemuksen nojalla en ole vielä ihan valmis avioliiton kultaiseen satamaan. Mirkku meni heti sovittamaan uusia bikineitä. Tarjouduin auttamaan niiden sovittamisessa, mutta yrmeän näköinen myyjätär vihjasi miesten lelujen olevan toisessa kerroksessa. Lähdin suosiolla, koska halusin nähdä vielä huomisenkin päivän.

Painelin tutkimaan kameroita, olinhan suunnitellut sellaisen ostamista jo pitemmän aikaa.

Digitaalivideokamerat kiinnostivat kovasti, mutta niiden koko on turhan iso jatkuvasti mukana kuljetettavaksi. Pienen harkinnan jälkeen päätin tutkia tavallisia digitaalikameroita.

– Päivää, onkos teillä digitaalia tarjolla? Tiedustelin nörtin näköiseltä myyjältä.

– Minkälaista digitaalia?

– Tavallista digitaalikameraa lähinnä ajattelin.

– Onhan meillä tässä heti useampia, vaahtosi nörtti nyt innoissaan.

– Pitäisi olla hyvä ja halpa samassa paketissa, heitin ihan tsoukkina.

– Oletkos sä tosiaan niin tyhmä, että meinaat saada molemmat yhtä aikaa, alkoi nörtti hekotella.

Miksi nämä kaikki pahimmat urpot hakeutuvat aina palvelualalle? Pysyisivät suosiolla kotona tietokoneittensa äärellä, niin saisivat normaalit ihmiset asioida kauppoissa rauhassa. Pyysin nörtiltä Canonin Ixuksen nähtäväksi. Hän antoikin sen, tosin koko ajan vittumaisesti hekotellen. Päätin antaa tällä setä hauskalle pienen opetuksen. Nypin muutamista peleistä hälytystarrat irti ja liimasin ne nörtin selkään, muka siitä roskea puhdistellen.

– Paljonko pikseleitä? Tiedustelin uteliaana.

- 2 miljoonaa.
- Entä paino?
- Noin 245 grammaa.
- Entä kuinka suuri on vuotosäteily?
- Häh?
- Siis mitä se säteilee ympäristöön, pönttö!
- Emmä vaan tiedä, ihmetteli nörtti.
- Oletkos sinä joku myyjä vai pelkkä varastopoju? Utelin hänen perimmäistä olemustaan tällä kaupan alalla.
- Olen mä, siis myyjä. Ei nää mitään säteile, yritti nörtti selitellä.
- Ei vai? Et taida tietääkään EU:n uusia direktiivejä? Kysäisin silmiään päässä pyörittelevältä nörttiltä.

Ei sen puoleen, en minäkään tiennyt mistään direktiiveistä, ei voisi vähempää kiinnostaa sellaiset asiat. Vakuuttava esiintyminen oli tälläkin kertaa kaiken a ja o. Nörtin ulkoa opittujen termien varaan rakennettu maailma mureni kuin Hangon keksi viisivuotiaan käsissä. Ilmoitin tälle myyntitykille, etten voi ostaa tuotetta, jossa ei ole EU:n virallista säteilytodistusta. Lähtiessäni neuvoin häntä soittamaan Olkiluotoon ja tiedustelemaan sieltä sallittuja säteilyarvoja. Tällä kertaa jäi kamera ostamatta, onneksi niitä on muitakin paikkoja, joista saa kameroita.

Menin takaisin toiseen kerrokseen katsomaan mitä Mirkku on saanut ostettua. Hänellä olikin tavaraa jo useampi muovikassillinen, oli ollut kuulemma niin hyvää ja halpaa. Nähdessäni tuon valtaisan tavaramäärän, minuun iski kunnon paniikki. Miten hitossa minä saan nuo kaikki kerralla autolle? Että pitikin lähteä mukaan ja joutua vielä kameliksi. Paniikistani huolimatta, huomasin nurkassa ostoskärryt, siinäpä ratkaisu tähän ongelmaan. Kävelin nurkkaan ja totesinkin kyseisen kapineen olevan ostoskorilla varustettu rollaattori. Näytti olevan asiakaspalautuslaite, eli ei kenenkään asiakkaan henkilökohtainen. Mitäpä tuolla väliä, kulkevathan ne ostokset silläkin, ajattelin jälleen positiivisesti.

Lastasin Mirkun ostokset rollaattoriin ja lähdin työntämään sitä pihalle. Mirkku kyllä vähän ihmetteli ostoskärryjen mallia. Kerroin hänenkin viimeistään eläkkeellä ollessaan tajuavan tämän mallin edut. Sain ostokset kunnialla linja-autopysäkillä odottavan Fiestan viereen. Nostelimme ostokset kaikessa rauhassa takaluukkuun. Olin juuri lähdössä palauttamaan rollaattoria, kun se oli salakavalasti hävinnyt. Luulin ensin, että joku pitkäkyntinen oli sen pöllinyt, ja meinasin soittaa jo Poliisille. Puhelinta vyöltä ottaessani kuulin hirmuista mekkalaa, ihan kuin joku kiroilisi oikein tunteella.

– Voi jumalauta, kuka tämän omistaa? Huusi joku pukumies Saabistaan ja osoitteli Saabin keulaan liimautunutta rollaattoria.

Voi hitto, olisikohan siitä pitänyt laittaa joku jarru päälle, nyt se on kyllä myöhäistä. Vaan mitäpä meillä on huolta asian suhteen, sehän on Hybbarin rollaattori, ei meidän. Olimme juuri menossa autoon, kun joku huusi toisesta suunnasta.

– Minä näin, se karkasi noilta, kukkahattutäti huusi innoissaan.

– Vittu, te maksatte minun auton korjauksen, huusi Saabin kuski samalla, kun retuutti rollaattoria takaisin linja-autopysäkille.

– Milläs todistat sen karanteen meiltä? Kysäisin häneltä.

– Onhan minulla silminnäkiä ja lisäksi tässä on mäki, hihkui Saabisti voitonriemuisena.

– On vai? Todista se.

– Mikä?

– No se mäki tietysti, tolo!

– Katos nyt, minä päästän tämän rollaattorin irti ja se lähtee katua alaspäin. Huomaatkos? Riemuitsi Saabisti.

Ihan kiva sitä olikin katsella. Nimittäin samalla, kun rollaattori kiihdytti katua alaspäin, tuli sitä ylöspäin pakettiauto. Tällä kertaa rollaattori liimautui Chevy Vanin keulaan.

– Minä näin, tuo tyyppi päästi sen rollaattorin mäkeä alas, kukkahattutäti huusi jälleen innoissaan ja osoitteli voitonriemuisena hämmästyneen näköistä Saabistia.

Meitä ei näemmä enää tarvittukaan paikalla, nimittäin Chevyn kolmella kaapinkokoisella karjulla tuntui olevan hyvin henkilökohtaista asiaa Saabistille. Suurikokoisin niistä huusi isoon ääneen Saabistille, että olisi maksun paikka. En halunnut mitenkään sotkeutua toisten asioihin, joten sanoin Mirkulle, että meidän on parasta poistua paikalta. Mirkku ei tainnut tajuta koko tapahtuneesta mitään, koska pienen matkaa ajettuamme kysyi.

– Miksi ne hauskat kaverit siitä pakettiautosta halusivat ostaa sen rollaattorin?

– Kaitpa niillä on vanha isoäiti, joka tarvitsee sellaista, vastasin vähän ympäripyöreästi.

– No niinpä tietysti, kiltisti ajateltu heiltä.

Kotimatka sujui jo tutuksi tulleen kaavan mukaan. Fiesta nosteli jälleen kuskinpuoleisia renkaitaan kiertoliittymissä. Mirkku ei vielääkään tehnyt turhia mutkia. Herrasmiehenä olin hiljaa ja purin hampaita yhteen, onneksi risteyksiä ei ollut kahta enempää suuntaansa.

Kotipihalle päästyämme Mirkku ilmoitti menevänsä heti sovittelemaan ostamiaan vaateita. Hän lupasi tulla joskus myöhemmin näyttämään niitä bikineitä. Mirkku oli muistanut minuakin pienellä lahjalla, sain bokserit, joissa oli Muumien kuvia. Ei ollenkaan paha, olihan Muumit yksi suosikki

piirretyistäni. Minä menin myös nopsaan sisälle, ettei Ping Pong huomaisi ja tulisi keltomaan talinoitaan.

Kotona tilasin kännykkääni uusimman blondivitsin.

– Miksi sanotaan sitä, kun kolme blondia istuu vierekkäin sohvalla?

– Imusarjaksi.

Bliteman keikka

Kylläpä uni painoi silmissä, nukuin nimittäin viime yönä vaivaiset kymmenen tuntia. Ei ole valkoisen miehen hommia noin lyhyet yöunet, torkuiksi noita pitäisi ennemminkin nimittää. Tietty noin lyhyissä unissa on se hyvä puoli, että pääsee ylös päivänvalon aikaan ja kerkeää tuhlaamaan paremmin vaivalla perittyjä euroja. Loppujen lopuksi heräsin suhteellisen aikaisin, nimittäin yhdeksän aikaan. Syynä tähän vajaan yöuneeen, oli lupaus lähteä vanhan ystäväni Wernerin Warren kanssa Blitemaan ostoksille.

Heti ensi töikseni kumosin pari isoa mukillista kahvia nassuun, jotta saisin silmät pysymään edes puoliksi auki. Olisi varmaan pitänyt jättää vesi pois ja nauttia kahvi suoraan purkista, ei pääsisi keitin vetämään kofeiineja välistä. Olen itsekseni miettinyt, että paljonkohan se keitin niistä kofeiineista haihduttaa tai nauttii itse? Tietty tuohonkin kysymykseen ammattitaitoinen kodinkonemyyjä osaa antaa vastauksen, joten pitänee kysäistä sopivan tilanteen sattuessa kohdalle. Kahvit juotuani, käväisin nopeasti suihkussa ja tämän jälkeen ryntäsin vauhdilla parkkipaikalla olevan Rutinoffini luokse. Tämänkertainen kiireeni johtui siitä, että lupasin Wernerille olla ennen kymmentä heidän talonsa edessä. Luulin pääseväni lähtemään saman tien, vaan siinäpä erehdyin. Olin juuri astumaisillani Rutinoffiin, kun jostain kuului kiroilemista.

– Voi perkeleen perkele!

Kuka hitto siellä tuolla tavalla kiroilee heti aamusta, ajattelin puolinukuksissa. Vilkaistuani ympärilleni, huomasin Volvo-miehen puuhastelevan autonsa kimpussa ja kiroilevan kuin turkkilainen autokauppias. Koska tuollainen kielenkäyttö on erittäin rumaa, päätin kiireestäni huolimatta mennä katsomaan syytä siihen. Volvon luo päästyäni selvisi kiroilun syykin, konepelti oli näköjään pudonnut Volvo-miehen päähän. Esitin osanottoni onnettomuuden takia.

– Ei kait vaan sattunut, meinaan tuohon konepeltiin?

– Perrrkele, sinäkin painajainen, tuli erittäin epäkiitollinen vastaus asialliseen osanottooni.

– Älä kuule muita syyttele, jos olet itse töpännyt, tuumasin Volvo-miehelle.

Volvo-mies oli vaihtamassa uutta ja ehjää konepeltiä Volvoonsa, entisestähän oli Lepo Late lyönyt kirveellä läpi. Kaikesta päätellen hän aikoi saada autonsa vielä liikenteeseen. Toivottavasti vaan on maksanut Latelle sen Opelin takaikkunan hajottamisen, muuten voi tulla uusi sairaalareissu.

Oikeastaan punainen konepelti sopi erittäin hyvin valkoiseen autoon, kontrasti ainakin värien suhteen kohdallaan. Miksihän autojen peltiosia ei maalata erivärisiksi? Olisi liikenteessäkin paljon turvallisempaa autojen erottuessa harmaasta taustasta jo kaukaa. Lisäksi kolarikorjauksetkin tulisivat halvemmiksi, kun maalaamo voisi maalata sillä värillä mitä maalarin käteen kulloinkin sattuu. Taas minulla oli sellainen tunne, että tästä päivästä tulee jotain ennen kokematon. Voisin oikeastaan alkaa keksijäksi, tienaisikohan siinä hommassa hyvin? Volvo-miehen asenne oli jotenkin kieroutunut, ainakin niin päättelin hänen kommentistaan.

– Häivy!

– Minä? Tiedustelin aidosti hämmästyneenä.

– Sinä!

On se kumma juttu, että hyvántahtoisia ihmisiä kuten minä, tuolla tavalla kohdellaan omalla parkkipaikalla. Jos olisin herkkä luonne, voisin vaikka hermostua moisesta käyttäytymisestä. Koska omaan sen luonteen minkä omaan, en suinkaan masentunut tällaisesta kielenkäytöstä. Päinvastoin suunnittelin haulikon hakemista ja Volvo-miehen ampumista suoraan siihen paikkaan. Vielä, kun jättäisin raadon siihen, tajuaisivat muutkin vittuilijat pitää turpansa kiinni. Homma kaatui kuitenkin siihen, etten omista minkäänlaista asetta, en edes nallipyssyä. Kuminauhalla sitä tuskin hengiltä saa. Toisaalta väkivaltahan ei ole mikään ratkaisu mihinkään ongelmaan. Todennäköisesti noin kuumana käyvät ihmiset telovat itse itsensä jossain vaiheessa elämäänsä.

Koska seurani ei tänäänkään kelvannut rakkaalle naapurilleni, päätin jatkaa keskeytynyttä matkaani Wernerin luokse. Menin Rutinoffiin ja lähdin hitaasti kiihdyttäen liikenteeseen. Tympääntyneenä Volvo-miehen käyttäytymiseen, ajoin kolmion takaa päätielle pysähtymättä, edes sivulle en vilkaissut, ketutti niin armottomasti. Taas kerran sain huomata, etteivät päätietä ajavat autoilijat osaa ennakoita mitään tapahtumaa. Nytkin kolme autoa ajoi ketjukolarin ihan risteuksen tuntumassa. Soitin varmuuden vuoksi poliisit paikalle, eihän tuollaisia autoilijoita voi enää rattiin päästää. Käyttämällä esimerkiksi kolmenkympin tilannenopeutta maantiellä, välttäisivät helposti tuollaiset ketjukolarit.

Wernerä asui noin kymmenen kilometrin päässä. Kaikkineen matkaan meni tällä kertaa vaivaiset puoli tuntia. Wernerä olikin jo ulkona odottelemassa saapumistani. Otin hänet kyytiin ja lähdimme jatkamaan matkaa kohti Bliteman hypermarkettia. Olimme suunnitelleet jo pitemmän aikaa käyntiä tuossa autoilijoiden ostosparatiisissa. Vaikka ajelin tuttua neljänkymmenen kilometrin

tuntinopeutta, ei Wernerin ollut tästä yhtään ihmeissään, hän nimittäin ajaa yleensä Warrellaan ainoastaan kolmenkymmenen kilometrin tuntinopeutta.

Matkaa Blitemaan oli Wernerin luota tuollaiset 15 kilometriä. Koska matka oli noinkin pitkä, oli Wernerin lähtenyt reissuun eväiden kanssa. Mielestäni tuollainen ennakoiminen oli todella ihailtavaa. Puolessa välin matkaa pysähdyimme ruokailemaan eräälle linja-autopysäkille, koska lähetyvillä ei ollut parempaakaan paikkaa. Kyseisessä linja-autopysäkissä oli vielä sellainen hieno puoli kuin katos. Lisäksi pysäkki oli viety aika kauas varsinaisesta maantiestä. Isommalle tielle oli matkaa useita kymmeniä metrejä, joten ohiajavat autotkaan eivät muodostuneet häiriötekijöiksi. Pysäköin Rutinoffin tuulensuojaksi ihan pysäkin etuosaan. Menimme Wernerin kanssa katoksen alle ruokailemaan, siellä oli jopa penkki, jossa saatoimme istuskella.

– Mitä sinulla on evääksi? Tiedustelin Werneriltä.

– En mitään isompaa viitsinyt laittaa, jotain pientä vaan tällä kertaa, tuumi Wernerin vaatimattomasti.

– No mitä?

Wernerin kaivoi laukustaan kokonaisen grillatun kanan, porsaan grillikylkeä, suolamuikkuja, voileipiä, maitoa ja jälkiruoaksi litran purkin jogurttia. Lisäksi hänellä oli mukanaan lautaset, mukit ja muut ruokailuvälineet sekä itselleen vodkasnapsit. Totta kai mukana oli snapsilasi, Wernerin oli hyvin tarkka tuollaisessa asiassa, että oikea lasi oikeaan paikkaan. Kun kerran ehdotin hänelle snapsin ottamista juomalasista, sain kuulla pitkän saarnan viinan oikeanlaisesta juomisesta. Wernerin mukaan esimerkiksi snapseille pitää olla aina oikea lasi. Jos ei oikeaa lasia ole tarjolla, niin sitten pitää olla juomatta tai vaihtoehtoisesti juoda suoraan pullosta. Itse en tällä reissulla aikonut alkoholiin koskea, sillä olinhan kuskinä. Olimme juuri aloittaneet ruokailun, kun paikalle tuli meuhkaamaan joku pitkätukkahuligaani.

– Vittu, täällä saa syödä, menkää papat kotiinne!

– Ihanko tämä on oma mielipiteesi, Wernerin tiedusteli.

– Jou, mä sanon, et menkää himaanne, möykkäsi tämä keskenkasvuinen apina.

– Kuuletkos sinä jonkun piipittävän? Wernerin kysäisi minulta kanaa pureskellen.

– Jotain, mutta todella heikosti. Luulin sitä ensin tuulen vinkumiseksi, mutta tuo hippiäinen näyttää aukovan suutaan sen vinkumisen tahdissa, joten ääni taitaa lähteä siitä.

– No sitten. Wernerin tuumasi ja nousi hyvin rauhallisesti ylös.

Wernerin siirtyi ihan kiinni tähän vinkuvaan pitkätukkahippiin ja sanoi.

– Piteles tuota.

– Täh? Tuumi pitkätukka ihmeissään, mutta otti kuitenkin tarjotun kanankoiven käteensä.

Wernerin siirtyi linja-autopysäkin tolpan viereen.

– Tules tänne, Wernerin komensi pitkätukkaa.

Pitkätukka meni hämmästyneenä ihan Wernerin viereen ja kysyi ihmeissään.

– Mitä nyt?

– Kumarru vähän.

Pitkätukka kumartui katsomaan, mitä Wernerin oikein osoitteli maassa. Samalla, kun tämä Luojan luoma älypää kumartui katsomaan, Wernerin sitaisi nopeasti hänet letistään kiinni siihen tolppaan. Ennen kuin pitkätukka kerkesi edes tajuta, oli hiukset vedetty kunnan umpisolmuun. Tämän tajuttuaan, huligaani alkoi pitää todella kovaa mekkalaa.

– Mitä vittua sä oikein duunaat?

– Pistin vain räkyttävän rakin liekaan, Wernerin tuumi ja nappasi kanankoiven hänen kädestään.

– Hei, et sä voi tehdä mulle näin, onneton pitkätukka ulvoi.

– Juurihan minä niin tein.

– Mut ei näin saa tehdä.

– Kuka niin sanoo? Wernerin uteli.

– Minä, pitkätukka piipitti surkeana.

– Mutta kun sinua ei kuunnella, Wernerin vastasi ja istui penkille jatkamaan keskeytynyttä ruokailuaan.

Jatkoimme molemmat ruokailua turhia kiirehtimättä, vaikka pitkätukka huuteli kaikenlaisia hävyttömyyksiä. Kyllä pitää taas harmikseni todeta, ettei nykyajan nuorisolla ole minkäänlaista kunnioitusta vanhempia ihmisiä kohtaan. Kehtasi haukkua meitä vielä papoiksi, todella loukkaavaa käytöstä. Puolen tunnin kuluttua olimme ruokailleet ja Wernerin pakkasi tavarat takaisin laukkuunsa. Olimme juuri lähdössä, kun pitkätukka pyysi päästämään hänet irti siitä tolppasta. Wernerin kaivoi taskustaan rautasahanterän pätkän ja antoi sen pitkätukan käteen.

– Muuta ei ole, mutta käytä tuota.

– Häh? Siis leikkaanko mä mun letin poikki?

– Jep, ellet sitten halua maata siihen.

– Em mä voi.

– Omapas on valintasi, maadu sitten. Wernerin tuumasi ja istahti Rutinoffiin.

Lähdimme mahat täynnä jatkamaan matkaa. Wernerin kanssa oli hienoa olla reissussa, ei ainakaan tarvitse nälissään tehdä matkaa. Reilun vartin päästä kurvasimme suuren ja mahtavan Bliteman pihalle. Aikaisesta ajankohdasta huolimatta parkkipaikka oli jo puolillaan autoja. Pysäköin Rutinoffin vinottain kahden ruudun keskelle. Tällä konstilla pysyy kyljet kohtuullisen suorina parkkipaikoilla.

Menimme Wernerin kanssa sisälle kauppaan, jossa joku myyjä oikein toivotti tervetulleeksi ostoksille. Tuntui olevan aika kohteliasta porukkaa täälläpäin. Pikkaisen jäi epäilyttämään noin

kohtelias käyttäytyminen, varmaan laskuttavat siitä pois lähtiessä. Sovimme Wernerin kanssa, että tarkastamme kuitista mahdollisen kohteliaisuuslisän. Luulen niiden kyllä lisänneen sen suoraan tuotteiden hintoihin, joten taitaa olla aika vaikea saada sitä selville. Meinaan, jos siitä kohteliaisuudesta joutuu jotain extraa maksamaan, niin hyväksymme siinä tapauksessa myös vittuilun palvelun ohessa. Koska kyseessä on autoilijoiden paratiisi, päätti Werner mennä kysymään neuvontapisteestä Warreensa vaihtokonetta.

– Päivää herra neuvontapiste.

– Päivää, kuinka voin olla avuksi? Kohteliaan tuntuinen nuorimies tiedusteli.

– Ottaisin yhden Warren koneen ja sitten haluaisin tietää mitä vaihdelaatikko maksaa, Werner ilmoitti tiskiä nojatessaan.

– Meillä ei ole Warren konetta, tai oikeastaan mitään koko autoon.

– Eikös tämä ole autonosiin erikoistunut myymälä?

– On kyllä. Warren osia vaan ei ole, koska niitä ei kysytä, nuorukainen puolusteli tiskin takana.

– Puhut soopaa, minähän kysyin niitä juuri, Werner sanoi jo hieman tuottuneena.

Päätin puuttua keskusteluun, koska liikkeen tuotevalikoiman rajoittuneisuus alkoi huolestuttaa jo minuakin.

– Onkos teillä sitten Rutinoffin etupyörän laakereita?

– Täh? Rutinoffin? Mikä se on? Myyjä tiedusteli naama kysymysmerkin muotoisena.

– Etkös sinä tiedä mikä on Rutinoffi? Kysäisin häneltä ihmeissäni.

– Onkos se joku Lada? Myyjä yritti paikata tietämättömyyttään.

– Ei ole Lada eikä Mossekaan, vaan ihan aito ja alkuperäinen Rutinoff, valaisin asiaa.

– Meillä ei ole siihenkään mitään osia tarjolla, nuorukainen mutisi tiskin takaa.

– No mitäs teillä sitten on?

– Volvoon ja Toyotaan esimerkiksi löytyy sytytystulppia ja jotain öljynsuodattimia. Lisäksi meillä on Opel Kadettiin muutama kappale pyöränlaakereita, herra neuvonta hehkutti innoissaan.

– Mistäs tämä nimi autoilijoiden ostosparatiisi tulee? Eihän täältä saa edes autonosia.

– Tänne voi tulla autolla, on isot parkkipaikat ja meillä on huomattavan iso valikoima istuinsuojia, kumimattoja, ratinsuojuksia ym. sellaista tarviketta.

– Miksi ette saman tien vaihda nimeksi Citymarkettia, niiltäkin löytyy nuo samat tuotteet ja lisäksi vielä ruokapuoli. Vai onko teillä jossain nurkassa myös makkaratiski?

– Onhan meillä. Tuolla ulkoeteisessä on hodarikoju, intoili herra neuvonta.

– Kiitos vaivannäöstä, menemme sitten tutustumaan niihin kumimattoihin, tuumasi Werner ja lähti samalla kohti hyllyrivistöjä.

Kävelimme Wernerin kanssa ensimmäisen hyllyn luokse ihmettelemään kattiloita ja paistinpannuja, noitahan autoissa tarvitseekin harva se päivä. Jatkoimme matkaa ja kohta olimme jossain, missä myydään kaikenlaista outoa elektroniikkaa, ties vaikka täältä saisi ostettua tietokoneen. Siinä erilaisia tavaroita hypistellessäni minulle tuli mieleen, että voisin ostaa Rutinoffiini televisioantennin. Olisi aika reteetä, jos saisin samanlaisen antennin, mitä niissä amerikkalaisten leffojen limusiineissa on. Koska missään ei näkynyt sellaista, päätin tiedustella sitä myyjältä.

– Päivää, pitäisi saada yksi antenni.

– Millaiseen käyttöön? Myyjä tiedusteli tarvettani.

– Ajattelin laittaa sen autoon.

– No joo, meillä on tässä tällaisia piiskoja, jopa useampaa erilaista mallia.

– Näkyvätkö noilla varmasti kaikki kanavat? Tiedustelin vähän epäillen, koska ne näyttivät jotenkin erilaisilta, verrattuna limusiinien antenneihin.

– Siis mitä? Että näkyvätkö? Tarkoitat varmaan, että kuuluko? Myyjä hämmästeli.

– Itse asiassa ajattelin katsoa televisiota autossa, selvensin hänelle asiaa.

– Mutta meillä ei ole autoon televisioantennia. Sisälle ja talon katolle löytyy kyllä useampiakin malleja. Autoihin on ainoastaan radioantenneja.

– Vai niin, kohta varmaan sanot, ettei teillä ole televisiotakaan autoon?

– No ei niitä kyllä ole, myyjä vaikeroi.

– Sisälle ja katolle niitä varmaan löytyy?

– Joo, sisälle kyllä, katolle ei.

Aloin itsekseni miettiä, että mikähän tämän autoihin erikoistuneen hypermarketin varsinainen idea on, kun kaiuttimista kajahti kuulutus:

”Vaateosastolla tänään erikoistarjouksessa naisten string-pikkupöksyt, viisi kappaletta eurolla. Kalastusvälineosastolta pilkkihaalarit puoleen hintaan.”

Se selvittikin kaiken, vaatteita ja kalastustarvikkeita kattiloiden ja paistinpannujen lisäksi. Jäi sitten se antenni ostamatta tällä kertaa, pitää varmaan mennä jonnekin limusiinikauppaan ostoksille. Tällä välin oli Wernerillä tehnyt todellisen löydön kalastustarvikeosastolta. Hän oli ostanut naapurilleen katiskan, siinä on kuulemma enemmän ehjempää kohtia, kuin hänen naapurinsa 90-mallisessa Corollassa. Wernerillä on itselläänkin kakkosautona Corolla, tosin se on joku 70-luvun alun Corolla ja pidetty aina tallissa. Siinä oli jopa pellit tallessa. Wernerillä piti sitä kuulemma ihan huumorimielessä. Ollessamme menossa kassaa kohti, huomasin hyllyssä kahvinkeitinisiä ja päätin ottaa sen kofeiinijutun puheeksi jonkun myyjän kanssa. Pienellä hakemisella löytyi myyjä, joka tiesi jotain kahvinkeitinistä.

- Minulla olisi hieman kysyttävää noista kahvinkeitinistä, aloitin varovasti.
 - No kysy pois vaan, myyjä sanoi.
 - Minkä verran nuo teidän keittimet haihduttavat kofeiinia?
 - Siis tekee mitä?
 - Kahvia keittäessähän keittimestä haihtuu vettä. Sen varmaan olet kuullut jostain. No vesihöyryn mukana haihtuu tietysti myös kallisarvoista kofeiinia, mutta paljonko?
 - Öööö, tota, ei kait kovin paljoa, myyjä mutisi ihmeissään moisesta kysymyksestä.
 - Ei kait kovin paljoa. Mikä tuollainen vastaus oikein on? Paljonko? Tiedustelin uudemman kerran.
 - Ei sitä sanota missään teknisissä tiedoissa, joten en osaa sanoa tuohon mitään, myyjä mutisi kahvinkeitinien papereita selatessa.
 - Vai niin, taas jäi kuluttajaa, eli minua vaivaamaan epätietoisuus. Kiitos tästäkin vähästä. Pitihän se arvata, miten tässäkin asiassa tulee käymään, mutta yritin kuitenkin saada sen selville. Jos ei koskaan kysy mitään, on vielä pienempi mahdollisuus saada vastauksia. Lähdimme Wernerin kanssa jatkamaan matkaa kohti kassoja. Matkalla sinne Wernerin huomasi hyllyssä mustia tusseja ja otti yhden mukaansa, on kuulemma sellaiselle tarvetta tuolla pihalla. Kassalla ollessamme tyttö kysyi, että olemmeko huomioineet heidän kumisaapastajouksensa, kuulemma todella edulliset. Päätin tiedustella kuinka edulliset.
 - Saakos kolmannen kaupanpäälle, jos ostaa kaksi?
 - Siis, jos ostat kaksi paria, niin saako kolmannen parin kaupanpäälle. Sitähän te tarkoittitte, kassatyttö tiedusteli.
 - Ei, kun jos ostaa kaksi saapasta, niin saako kolmannen kaupanpäälle, oikaisin häntä.
 - Mihin sinä sitä kolmatta tarvitset?
 - Kaupanpäälle.
 - Kaupanpäälle, tyttö toisti kuin kaiku.
 - Siihen juuri, vastaan ilahtuneena siitä, että homma selvisi vihdoinkin ja viimein.
 - En ymmärrä, tyttö tuskaili.
 - Mitä? Ihmettelin minä vuorostani.
 - Sitä kolmatta saapasta.
 - Sittenhän se tarjous ei ole halpa, jos et sinäkään sitä ymmärrä, että kolmas saapas pitäisi saada kaupanpäälle. Kyllä edullisessa kaupassa aina jotain tulee kaupanpäälle.
 - Ei se niin halpa taida ollakaan, tyttö myönsi lopulta.
- Kyllä kannatti jälleen selvittää asia, ennen kuin menin ostamaan jotain halvaksi sanottua. Markkinamiehet ovat tosi nokkelia keksimään kaikenlaisia juonia meidän kuluttajien huijaamiseksi. Eihän heitä siitä syyttääkään voi, hehän tekevät vain työtään. Parkkipaikalla tungimme katiskan

Rutinoffin takaluukkuun. Pikkaisen se meni läjään, mutta onneksi on helppo oikaista eikä idea kärsi, vaikka on hieman rutussa. Seuraavaksi Wernerin meni erään Hiacen luokse ja kirjoitti jotain sen sivuikkunaan. Koska olin itse auton toisella puolella, en nähnyt mitä hän siihen raapusteli.

Istuessamme Rutinoffissa kysäisin äskeisestä raapustelusta.

– Piirsitkös siihen ikkunaan ruman kuvan?

– En. Kirjoitin siihen vain ihan ystävällisen neuvon.

– Minkälaisen?

– Kirjoitin näin: ”*Kittipallosi takaluukku uhkaa tippua, kannattaisi ehjätä ennen kuin putoaa tielle*”.

– Aika kiltisti tehty. Sinä se olet aina niin huomaavainen toisia autoilijoita kohtaan, kehuin Wernerää.

Ajaessamme takaisinpäin, näimme ruokailupaikkana toimineella linja-autopysäkillä mielenkiintoisen näyn. Pysäkille oli pysähtynyt turistibussi ja arviolta noin viisikymmentä japanilaista turistia räpsi kuvia tolpassa hiuksistaan kiinni olevasta hippiaisestä. Taas kasvoi suomalaisten maine maailmalla. Wernerin ehdotti tämän nähtyään, että voisimme mennä paikalle ja alkaa myydä pääsylippuja. Hylkäsimme kuitenkin ehdotuksen sen pienen tuoton ja rajallisen hyödyntämisaikojen takia. Jos jotain bisnestä alkaa tehdä, niin sillä pitää olla jatkuvuutta muuallekin kuin putkaan.

Ajelin tuttua reittiä takaisin Wernerin talon luokse. Perillä Wernerin otti katiskan takaluukusta ja oikaisi sen jotenkuten alkuperäistä muotoa vastaavaksi. Tämän jälkeen hän kantoi sen naapurin Toyotan luo vertailua varten. Täytyy myöntää, että esimerkiksi lokasuojissa oli huomattavasti vähemmän rautaa, mitä katiskan vastaavankokoisessa palassa. Nostimme katiskan Corollan katolle ja kiinnitimme sen Wernerin laukussa olleella ilmastointiteipillä tiukasti autoon kiinni. Lopputulos oli oikeastaan aika koomisen näköinen, runnottu katiska teipattuna mätään Corollaan niin huolella, etteivät ovetkaan enää aukea. Koska meillä ei ollut mukana paperia, kirjoitti Wernerin jälleen viestinsä ikkunaan. Tällä kertaa tosin tuulilasiin.

”*Rakas naapurini, olen syvästi pahoillani autosi peltiosien poismenon takia. Lieventääkseni kärsimystäsi, ostin sinulle katiskan, jolla voit korvata jo edesmenneet peltiosat*”. Alle hän raapusti vielä nimikirjaimensa W.W.

Ihan tuli tippa linssiin, kun luin tuota koskettavaa ja herkkää tekstiä, Wernerillä se on sana aina hallussa. Sovimme Wernerin kanssa, että nähdään taas joku päivä. Koska homma oli selvä, hyppäsin minäkin Rutinoffiin ja lähdin köröttelemään kohti kotia. Kerkesin juuri ja juuri ennen työmatkaliikenteen alkua kotiin. Se oli hyvä juttu, sillä en voi sietää stressaantuneita työmatka-autoilijoita takapuskurissani.

Todellinen riisipussi

”Ding dong”.

Mitä hittoa, mistä tuollainen häiritsevä ääni oikein tulee, ajattelin vielä puoliksi unissani.

” Ding dong”.

– Haloo, täällä Ping Pong.

Ei jumalauta, onko minun ovikelloni alkanut jo puhumaan? Ihmettelin sängystä noustessani. Kesti hieman aikaa, ennen kuin tajusin huutajan olevan naapurini Ping Pong. Sillä taisi olla jotain asiaa, kun ihan huutelemaan oli ruvennut. Laahustin ovelle tiedustelemaan häiriköinnin syytä.

– Terve Ping Pong, onkos pingispöytä rikki, vai mikä mättää näin aamusta?

– Telve, ei ole pöytä likki, ostin juuli uuden. Talvitsisin sinun apua liisin kuskaamisessa, lässytti Ping Pong ovella.

– Hitto, onkos sinulla uusi muija, blondi kenties? Kysäisin jo huomattavasti pirteämpänä.

– Ei muijaa, liisiä talkoitin.

– No eikös Liisi ole muijan nimi?

– Siis syötävää liisiä, korjasi Ping Pong.

– Tule tänne sisälle kertomaan koko juttu, etteivät naapurit saa sitä käsitystä, että olet muijaa vaihtanut.

Pistin aamukahvin tippumaan ja istutin Ping Pongin pöydän ääreen. Ping Pong alkoi kertoa, että hänen pitäisi käydä hakemassa autollaan riisiä satamasta, ennen kuin laiva lähtee takaisin kaukomaille. Tiedossa olisi kuulemma helppo keikka, ainoastaan muutama riisisäkki pitäisi nostaa satamassa autoon ja täällä autosta pois. Homma kyllä arvelutti pikkaisen, pitäisihän siinä tehdä ruumiillista työtä, enkä ollut valmistautunut sellaiseen henkisesti. Äkkiä kuultuna tuollainen uutinen vaati kunnon konjakkipaukun kahvin kanssa. Ping Pong kyllä hieman ihmetteli, että ottavatko kaikki suomalaiset konjakkipaukun suoraan pullon suusta. Vastasin hänelle, että totta kai ja

hänenkin olisi parasta opetella maan tavoille. Pitkällisen harkinnan ja konjakin vaikutuksen vuoksi lupauduin mukaan riisinhakureissulle. Olinhan Ping Pongille velkaa ne hänen viimeksi ostamat kaljatkin, jos saisin vaikka tällä kuitattua ne pois päiväjärjestyksestä.

Pyysin häntä odottelemaan sen aikaa, että saan aamukahvin juotua ja käytyä pikaisesti suihkussa. Reilun vartin päästä olinkin jo valmiina reissuun. Meikäläisellä kun tuo suihkussa käynti tapahtuu aika nopsaan, olen sitä nimittäin muutamana aamuna harjoitellut. Kävelimme Ping Pongin kanssa peräkanaa hänen Honda Accordinsa luo ja istuuduimme autoon. Ping Pong lässytti vieressä innostuneena ilmaisesta riisistä, jota hänen maamiehensä hänelle lahjoittaa. Itse harmittelin sitä, että digitaalikamera oli vielä ostamatta. Nyt olisi tilaisuus saada kuvia oikeasta riisipussista, nimittäin tämä Honda kunnan riisilastissa. Kukaan ei voisi enää väittää, etteivätkö japanilaiset autot olisi riisipusseja.

Matka satamaan ei kestänyt pitkään, vaikka Ping Pong noudattikin rajoituksia pilkunpäälle. Satamassa ajoimme suoraan jonkun tosi ruosteisen rahtilaivan vierelle. Laivalla näytti häärivän aika paljon Ping Pongin näköisiä kavereita. Väkisinkin tuli mieleen reissu tuunaus-shoppiin Honda Hemmon kanssa. Siellä oli nimittäin paikka tulvillaan Hemmon Klooneja. Harmi, ettei Mulder ole enää salaisissa kansioissa, olisin voinut kilauttaa hänelle ja kysellä tarkemmin tuosta kloonausjutusta. Ping Pong lähti etsimään tuttuja laivalta ja pyysi minua odottamaan autossa. Koska oli jumalattoman kuuma päivä, otin takin pois päältä. Alla minulla oli t-paita, jossa oli jotain itämaisia kirjoitusmerkkejä. Menin pelkkä t-paita päällä istuskelemaan laivalle menevän kävelysillan viereen. Kohta paikalle kurvasi pakettiauto ja sieltä nousi lähettipoika. Lähetti kävi auton takaosasta ison laatikon ja tuli suoraan luokseni.

– Voisitkos sä kuitata tämän lähetyksen?

– Häh, minäkö? Utelin häneltä.

– Sinä juuri, tässä on teille laatikollinen Renaultin konjakkia, kuulemma joku lahja.

– Meille?

– Ala nyt vaan kuitata, että pääsen jatkamaan matkaa. Ei minulla ole koko päivää aikaa jaaritella, lähettipoika tuskasteli.

– Ihan miten vaan, sanoin ja kuittasin laatikon Ding Dongin nimellä.

Merkillistä touhua näillä lähettifirmoilla, eivät edes varmista kenelle tavaransa antavat, joku pettyy nyt taatusti. Minä nimittäin kannoin laatikon suoraan Ping Pongin auton takapenkille. Laitoin vielä oman takkini siihen päälle suojaksi, ettei kukaan ala kyselemään mitään tyhmiä. Kurkkasin laatikon päällä olevasta lähetteestä, että kenelle se oli menossa. Lähetteessä olevan laivan nimi oli todellakin sama, josta Ping Pong saa riisinsä ja vastaanottaja oli kapteeni Wiong Tsuh Wong. Taitaa joutua kapu tyytymään riisiviinaan kotimatalla. Tuleepahan hänelle tutummat kännit, ajattelin

huvituneena. Kohta Ping Pong saapui paikalle trukin perässä, joka kuskasi piikeissään jumalattoman isoa riisisäkkiä. Meille tuli tästä säkistä pienoinen ongelma, se ei nimittäin sopinutkaan Accordin takaluukkuun. Alkoi hirmuinen älämölö Ping Pongin ja trukkipuskun välillä, josta minä en ymmärtänyt sanaakaan.

– Mistä me saada iso auto? Kysyi Ping Pong minulta huolestuneena.

– Ei mistään tähän hätään, jos laiva kerran on kohta lähdössä.

– Miten minun liisien käy, tuhersi Ping Pong surkeana.

– Ei hätää, tuumin ja viittoilin trukkia ajamaan lähemmäksi auton takaluukkua.

Pyysin Ping Pongia selittämään trukkipuskulle, että nostaa säkin takaluukun yläpuolelle. Kerroin tekeväni säkkiin Leathermannilla viillon, josta riisit pääsevät valumaan takaluukkuun. Ping Pong puisteli ensin päätään, mutta suostui lopulta, koska aika alkoi käydä vähiin. Trukki nosti säkin Accordin takaluukun yläpuolelle ja minä tein siihen viillon, kuten olin luvannut. Riisien valuminen kesti jonkin aikaa, koska viilto ei ollut mitenkään iso. Vihdoin muutaman minuutin kuluttua säkki oli tyhjä ja Accordin takapää pahasti painuksissa. Vaikka takakonttiin mahtuisi lisää riisiä, päätimme olla rikkomatta autoa ja laitoimme luukun kiinni. Ping Pong kiitteli riiseistä ja lähdimme ajamaan varovasti kohti kotia. Matkalla Ping Pong huomasi takapenkillä olevan konjakkilaatikon.

– Mitä tuossa on?

– Konjakkia.

– Mistä?

– Ranskasta.

– Miksi se on täällä minun auton takapenkillä?

– Minä sain sen äsken.

– Aha, saisinkos minäkin yhden pullon? Voisin opetella juomaan suoraan pullosta, Ping Pong aneli.

– Saat.

Jatkoimme matkaa Ping Pongin kertoillessa, mitä laivalla oli sattunut ja ketä hän oli tavannut siellä. Onhan se hieno juttu, että pääsee tapaamaan maamiehiään riisilaivan ruumassa, varmaan mahtava kokemus. Luoja kiitos, minun sukulaiseni eivät tule vierailulle millään riisilaivalla. Tosin ei minua kukaan sukulainen ole tähän mennessä halunnutkaan tavata, kumman ylpeätä sakkia.

Saavuimme kotipihalle ja Ping Pong alkoi ihmetellä, miten saamme riisit heidän asuntoonsa.

Ehdotin, että käymme hakemassa heiltä sisältä jonkun sangon kuljetusvälineeksi. Ping Pong säntäsi saman tien matkaan ja ilmestyi kohta kahden sangon kanssa. Tästä taisi kuitenkin tulla aika hikinen urakka, ajattelin sankkoja katsellessani. Ei auta, luvattu mikä luvattu, ajattelin katkerana omaa tyhmyyttäni. Aloin täyttämään sankoja riiseillä. Ping Pongin sangon laitoin aina ihan piri-pintaan, oman jätin puolilleen, etten rasittaisi itseäni liikaa.

Siinä riisiä kantaessani tuli mieleeni, että naapurin hullu ämmä valittaa aina ruoan kalliista hinnasta. Koska olen avulias ja ystävällinen luonne, päätin auttaa häntä tässä asiassa, ainakin riisien suhteen. Naapurin temperamenttisen luonteen tuntien, en mennyt soittamaan ovikelloa, vaan lapoin riisit sisälle postiluukusta. Kauhea duuni saada kaksi puolikasta ämpärillistä riisiä postiluukusta sisälle, en suosittele kenellekään. Maailmanlaajuisestihan tämä avustustekoni ei ollut mitenkään merkittävä, mutta meidän rapussamme aika huomattava sellainen. Jatkoimme Ping Pongin kanssa riisien kantamista, kun hullu ämmä tuli parvekkeelle ja alkoi huutaa.

– Sinä saamarin vinosilmäkö lapoit riisit postiluukustani?

– Mitä se naapurin louva huutelee? Kysyi Ping Pong minulta ihmeissään.

– Ei aavistustakaan, varmaan jäänyt taas lääkkeet ottamatta, vastasin muka tietämättömänä koko asiasta.

– Hullu louva.

– Niin on, pysyisi vaan sisällä, ettei koko asuinalueen maine mene pilalle.

– Minä sinulle riisinsyöjälle vielä näytän, jatkoi hullu ämmä meuhkaamista.

– Mitä se näyttää minulle? Ihmetteli Ping Pong ja vilkuili samalla hermostuneen näköisenä ympärilleen.

– Älä pelkää, ei se tissejään sinulle näytä, korkeintaan pyllistää, sanoin naureskellen.

– Onko se tosiaan niin hullu?

– On.

Tiesinhän minä, ettei hullu ämmä ala itseään paljastelemaan parvekkeella, vaan sillä oli mielessä jotain muuta, Siirryin varmuuden vuoksi hieman edemmäksi hänen parvekkeestaan, etten olisi suoraan tulilinjalla. Pyysin myös Ping Pongia tulemaan kauemmaksi. Kohta hullu ämmä tuli taas parvekkeelle ja heitti sieltä alas sangollisen riisiä. Hitto, että minua sapetti tuollainen ruokatavaroiden väärinkäyttö, olkoon ämmä kuinka hullu tahansa. Nyt ne vaivalla postiluukusta lappamani riisit olivat pitkin pihaa, meni sekin avustusteko ihan hukkaan. Maassa olevia riisiä ihmettellessämme kurvasi Oskari Närä Corollallaan kohtalaisen reipasta vauhtia pihaan ja joutui ennalta arvaamattomaan riisiliirtoon. Närä sai onneksi Corollansa pysähtymään ennen talon seinää.

– Jumankekka, näittekö mikä sladi, Närä huudahti noustessaan autosta.

– Joo, olit todella loistava, vastasin hänen intoiluunsa.

– Hei, täällähän on riisiä asfaltilla, Närä ihmetteli.

– Varisseet varmaan sinun Corollasta.

– Elä kuule poika vittuile minulle, Corollasta ei varise yhtään mitään.

– No mistäs muualta nuo riisit sitten voivat olla? Kysyin häneltä naama pokkana.

– Öö, tuota.

– Sitähän minäkin, että Corollastahan ne, irvistelin hänelle.

Närä raapi päätään ja meni siirtämään autonsa omaan parkkiruutuun. Saman tien hän poistui paikalta asuntonsa suuntaan, sanomatta sanaakaan. Huolestuin hiukan, että suuttuikohan Närä siitä riisivitsistä, yleensä hän kesti kyllä huumoria aika paljon enemmän. Olin jo pienissä omantunnontuskissa, kun Närä ilmestyi takaisin pihalle jotain kädessään.

– Mikä sinulle tuli? Tiedustelin uteliaana.

– Hain pinsetit.

– Täh?

– Pitää putsata renkaat riiseistä.

– Ja ajamalla ne eivät sitten puhdistu?

– Voipi ravistaa.

– No just, pitihän se tämäkin päivä vielä nähdä.

Närä alkoi selittää innoissaan sitä, kuinka tärkeää on pitää renkaiden urat puhtaina kivistä ja tässä tapauksessa myös riiseistä. Hän oli lukenut joltain Toyota-foorumilta, että esimerkiksi kivi kulutuspinnaassa saattaa huonontaa oleellisesti ajo-ominaisuuksia yli kahdensadan nopeuksissa. Kohteliaana ihmisenä en viitsinyt huomauttaa, että hänen Corollansa saavuttaa yli kahdensadan kilometrin tuntinopeuden vain vapaassa pudotuksessa. Koska Närä syventyi 110 prosenttisesti renkaiden puhdistukseen, jatkoimme me Ping Pongin kanssa riisien kantamista. Meillä alkoi olla jo pieniä vaikeuksia saada loppuja riisejä auton takakontista. Keksin tähän kuitenkin keinon ja pyysin Ping Pongia hakemaan saunasta löylykauhan, sillä olisi paljon helpompi kaivella loput riisit takaluukun pohjalta. Ping Pong lähti reissuun intoa puhkuen, mutta palasi pian pettyneen näköisenä.

– Mihin sen kauhan jätit? Tiedustelin häneltä.

– Eivät suostuneet antamaan.

– Ketkä?

– Ne ihmiset siellä saunassa.

– No voi perhana.

Ei auttanut muu kuin tehdä homma vaikeimman kautta, eli minä katsoin vierestä, kun Ping Pong lappoi käsillään loput riisit sankoihin. Onneksi oli nätti päivä tällaiseen näpertelyyn. Noin puolen tunnin kuluttua olimme tyhjentäneet Accordin takaluukun viimeisestäkkin riisistä. Ping Pong kiitteli avustani todella vuolaasti ja lupasi minulle niin paljon riisiä kuin ikinä haluan. Sanoin pitäytyväni perunoissa ainakin seuraavan vuoden. Otin urakan päätteeksi konjakkilaatikon Accordin takapenkiltä ja annoin Ping Pongille lupaamani pullon. Laatikko tiukasti sylissäni menin kotiin lepäämään ja nauttimaan ranskalaisten rypäleiden aromista. Ruuvasin varmuuden vuoksi ovikellon irti ovesta, eipähän ainakaan huomenaamalla tarvitse lähteä riisiä kускаamaan.

Retki autonäyttelyyn

Tänään oli se päivä, jolloin pitäisi lähteä katselemaan kaikenmaailman korvikeautoja niiden vuotuiseen näyttelyyn. Honda Hemmo oli hehkuttanut jo viikkoja näyttelyn tuning-osuutta. Hondakin oli siinä sivussa saanut pintaansa kymmenisen uutta vahakerrosta. Tuossa äärettömässä vahaamisessa on sellainen huono puoli, ettei auto kohta mahdu edes ruutuunsa kaikkine vahakerroksineen. Vielä muutama kerros pintaan, niin Civic on siirtynyt samaan kokoluokkaan kuin Accord, ainakin ulkoisesti.

Toinen kaveri, joka ei ole meinannut pysyä housuissaan, oli V8-Make. Hän ei paljon tuning-autoista välittänyt, mutta amerikkalaisista senkin edestä. Make oli myös viime aikoina lähes asunut parkkipaikalla autonsa luona. Kyytiä oli saanut kanafarmarin pakoputken viimeinen vaimennin. Operaatiosta huolimatta V8:n ääni kuulosti vieläkin enemmän kuiskaukselta, kuin miehekkäältä mörinältä. Tästä syystä Make päätti liimata takalasiin tarran, jossa luki ”Tässä menee V8 power from Detroit”. Kysyin Makelta, että oliko hän nyt ihan varma tuosta paikkakunnan nimestä. Hänen mukaansa jokainen V8-mies tietää, mistä on kysymys ja muut voivat mennä näpertelemään niiden starttimoottoreidensa kanssa.

Kysyin näyttelyyn lähtemistä myös Oskari Närältä. Hän kertoi menevänsä vain sellaiseen näyttelyyn, jossa on pelkkiä Toyotoja, eli suomennettuna paikallisen Toyota-kauppiaan viikonloppunäyttelyyn. Närän mukaan Toyotojen laadukas imago kärsii kovasti, kun niitä esitellään amerikkalaisten ja eurooppalaisten autojen kanssa samoissa tiloissa. Ymmärrettävistä syistä keskustelu autonäyttelyistä hänen kanssaan päättyi lyhyeen.

Olimme sopineet Hemmon ja Maken kanssa, että tapaamme kymmenen aikaan parkkipaikalla ja lähdemme siitä näyttelyyn yhdellä autolla. Saavuin parkkipaikalle tasan kymmeneltä, mutta kumpaakaan sankaria ei näkynyt missään. Kerkesin odotella vartin verran ennen Hemmon saapumista. Tiedustelin syytä moiseen myöhästymiseen.

– Kelloko jätätti, vai kukko nukkui?

– Ehei, olen ollut hereillä jo aamu viidestä saakka. Meni vaan aikaa tämän uuden Honda-lippiksen päähän sovittamisessa.

– Eli asteet tarkasti kohdalleen, vai?

– Lippa pitää olla tietyssä kulmassa, jotta katu-uskottavuus säilyy täysissä pisteissä, selitti Hemmo tohkeissaan.

– Tiedätkös missä Make luuraa?

– Ei ollut ainakaan kotona, kävin juuri oven takana.

Alkoi jo pikkaisen ihmetyttää tuo Maken katoaminen, hänhän oli ollut kaikista innokkain näyttelyyn lähtijä. Odottelimme Hemmon kanssa vielä kymmenisen minuuttia, mutta Makea ei näkynyt missään. Koska hän ei ollut kotona, päätin mennä katsomaan olisiko hänen autossaan jotain viitteitä olinpaikasta. Kävelin Chevyn luokse ja huomasin miksi Make ei ollut kotona, hän nimittäin nukkui autonsa tavaratilassa, seuranaan koppa kaljaa. Onneksi ovet olivat auki, että saimme Hemmon kanssa hänet hereille.

– Ööööö, mitä helvettiä täällä oikein tapahtuu, Make örisi.

– Me olemme lähdössä sinne autonäyttelyyn, oletkos vielä tulossa mukaan, tiedustelin häneltä.

– Ääää, joo, totta kai.

– Ala sitten kerätä luitasi kasaan, niin mennään.

– Mä, hik, en sit aja, Make sönkötti.

– Enkä minä kuskaa tuollaisia juoppoja autossani, vaahtosi Hemmo puolestaan.

– No, olenko minä joku jätekuski? Ihmettelin vallitsevaa tilannetta.

– Onhan sun autosikin kuin suoraan kompostista, hä, hää, Make hekotteli ja otti kaljapullosta huikkaa.

– Et ole itse tainnut vilkaista peiliin viime aikoina?

– Häh?

– Näytät siltä, kuin olisit asunut siellä kompostissa, hekottelin puolestani Makelle.

Pääsimme vihdoinkin yksimielisyyteen siitä, että menemme näyttelyyn Rutinoffilla. Hemmo tuli viereeni etupenkille ja Make kömpi takapenkille kaljakoppansa kanssa. Yritin kyllä ehdotella, että jättäisimme kopan pois matkasta, mutta Make piti päänsä sen suhteen. Toisaalta oli todella näkemisen arvoista, kun Make survoi kaksimetrisen kaljalla turvotetun ruhonsa takapenkille ja vielä kaljakopan kanssa. Moni paljon pienempikin ihminen on jättänyt menemättä Sinne. Olimme vasta ensimmäisissä liikennevaloissa, kun Make pyysi Hemmoa aukaisemaan oven, oli kuulemma vähän heikko olo. Pahaksi onneksi olin valinnut vasemmanpuoleisen kaistan, oikealle kääntyvän avo BMW:n takia. Make nimittäin nousi Rutinoffista ulos ja yrjösi suoraan sen takapenkille.

– Mitä helvettiä sä teet? Bemaria ajava kravattipelle karjaisi.

– Mää, yrjöööön, yööööök, Make yritti selittää oksentamisensa lomassa.

– Tää on mun auto, tajuutsä? Kravattipelle jatkoi raivoamistaan.

– En, yöööök, Make vastasi ja jatkoi yrjöämistään.

– Lopeta heti!

– En mä voi, yöööök.

Tässä tilanteessa me emme voineet Hemmon kanssa muuta, kuin nauraa maha kippurassa, tilanne oli todella huvittava, kuin suoraan huonosta jenkileffasta. Koska valot olivat jo toista kertaa vaihtumassa vihreiksi, ilmoitin Hemmolle ajavani Rutinoffin risteyksen toiselle puolelle tiensivuun. Takana olevien autoilijoiden kärsivällisyys alkoi olla jo aika loppu, vaikka he olisivat päässeet ohi ihan helposti, vasemmalle kääntyvien kaista oli vielä vapaa. Jätin auton tiensivuun ja palasin takaisin yrjöävän Maken luokse. Kravattipelle oli noussut myös autostaan ja katseli surkean näköisenä oksennuksessa lainehtivaa takapenkkiä ja jalkatilaa. Yritin hieman keventää tunnelmaa paikalle saapuessani.

– Otatkos Make lisää olutta?

– Yööööök, en, yöööök.

Taisi olla vikatikki tämä meikäläisen kevennys, se kevensi ainoastaan Maken vatsan sisältöä.

Jenkkipoika oli tainnut ottaa olutta vähän reippaammin viimeyönä, kun noin paha yrjötauti pukkasi päälle. Saimme vihdoinkin ohjattua Maken pois Bemun luota ja istutettua tien sivuun. Ollessani juuri poistumassa Maken luota, hän pyysi yllättäen tuomaan yhden oluen, vatsa oli kuulemma jo tyhjä entisistä. Välitin homman Hemmolle ja menin itse raivoavan kravattipellen luokse.

– Et älynnyt vielä lähteä? Kysyin häneltä.

– Hei, tää on mun auto, tajuut sä? Tyyppe vaahtosi naama punaisena. Varmaan kravatti kiristi.

– Entä sitten? Aika monet täällä Suomessa omistavat auton.

– Toi sun kaveri yrjösi mun autoon.

– Mene pesemään se, äläkä kuluta aikaasi täällä riehumalla, voi katketa, vaikka verisuoni päästä tuollaisella menolla.

– Mä haluan korvauksen tämän puhdistamisesta.

– Käy sossussa, jos eivät kerran omat hillot riitä, tai vaihda halvempaan kulkuvälineeseen.

– Mä soitan poliisit paikalle, jos tämä asia ei muuten selviä.

– Soita vaan, niin me sanotaan sinun yrittäneen ajaa tuon yrjöävän kaverin päälle.

– Ette te niin voi tehdä, kravattipelle naukui.

– Soita, niin näet.

– Vittu, mitä idiootteja.

– Kiitos samoin, sanoin kravattipellelle ja palasin takaisin kaljaa lipittävän Maken luokse.

Makella oli alkanut kalja pysyä sisällä, hylsyistä päätellen menossa oli jo kolmas pullo. Hemmo puolestaan oli mennyt Rutinoffin luokse ja näytti katselevan itseään sen sivupeilistä, taisi olla huolissaan lipan asennosta. Kravattipellekin näytti vihdoin saavan tarpeekseen ja poistui haisevan lastinsa kanssa renkaat vinkuen. Hyvä, että lähti pois ilmaa pilaamasta. Hirmuinen marmatus tuollaisen pienen vahingon takia, olisi ollut vaan tyytyväinen siihen, ettei Make yrjönnyt hänen syliinsä. Helppohan tuollainen nahkapenkki on huuhdella, vaikka vesiletkulla. Toiset ihmiset vaan tekevät asioista aina niin monimutkaisia. Make sai kolmannen kaljansa juotua ja me lähdimme jatkamaan matkaa. Takapenkillä kuulosti olevan jo aika kova meno päällä, taisi huono olo olla korjattu ja uuden krapulan hankkiminen käynnissä. Jotenkin tuntui siltä, että Hemmo ei oikein pitänyt kaljaa kittaavasta jenkkityypistä, nytkin hän istui pyykkipoika nenässään, muka takapenkiltä tulevan kauhean lemun takia.

Loppumatka autonäyttelyyn sujuikin ihan normaalisti, kukaan ei yrjönnyt tai tehnyt mitään muutakaan normaalista poikkeavaa. Perillä yritin ajaa muiden autojen mukana pihalla olevaan isoon parkkitaloon, kun meidät pysäytettiin ja ohjattiin ajamaan erään näyttelyhallin oven eteen. Vähän ihmetytti moinen ystävällisyys, mutta ajoin kuitenkin heidän viittoilunsa mukaan. Ovella meitä oli vastassa hermostuneen oloinen kaveri, jonka haalareissa luki Borrek.

- Tulittehan te vihdoin ja viimein, huokasi hän helpottuneena.
- Juu, niin tehtiin, vastasin ihmeissäni ja mietin miten hän voi tietää meidän näyttelyyn tulostamme.
- Aja suoraan sisään tuon sinisen auton viereen, hän opasti ovia availlessaan.
- Selvä.

Ajoin ovesta sisälle entistä hämmästyneempänä. Täällähän on todella loistava palvelu tällä kertaa, jopa oma parkkipaikka näyttelyhallissa. Tämä alkoi olla jo sen sortin palvelua, josta voisi lähtiessä antaa kolikon tai pari ovimiehelle. Pysäköin Rutinoffin neuvottuun paikkaan sinisen auton viereen. Nousimme autosta ja haalaripukuinen alkoi selittää tilannetta.

- Minun nimeni on Jaska ja me laitamme tämän auton seuraavassa näytöksessä kiiltämään kuin uuden.

Jumalauta, palvelu sen kun paranee, nyt ne haluavat jo kiillottaa Rutinoffin ajan patinoiman ja ennen kaikkea pesemättömän maalipinnan. Olin tosin hieman huolissani autoni herkän maalipinnan takia, toivottavasti he eivät naarmuta tai vahingoita sitä mitenkään. Päätin varmuuden vuoksi huomauttaa asiasta.

- Olettehan varovaisia, maalipinta on tosi arka kaikelle hankaamiselle.
- Ole huoleti, meidän aineilla tästä tulee kuin uusi, ilman naarmun naarmua. Tässä on teille vielä muutama olut- ja ruokalippu tuonne ravintolaan.
- Kiitoksia.

Makella alkoivat silmät kiilua saman tien, kun hän kuuli puhuttavan oluesta. Annoin Makelle olutliput ja jaoin Hemmon kanssa aterialiput. Make ei kuulemma halunnut täyttää mahaansa aineilla, joissa ei ole prosentteja. Hän ilmoitti lähtevänsä välittömästi testaamaan lippujen toimivuutta. Me lähdimme Hemmon kanssa tutustumaan näyttelyn tarjontaan. Kävimme ensin läpi amerikkalaisten autojen osastoa, ihmetellen toinen toistaan suurempia autoja. Aikamme kierrellyämme, törmäsimme Makeen erään osaston kulmalla. Make veteli juuri housujen vetoketjua kiinni.

– Mitäs hittoa sinä oikein puuhastelet? Kysäisin häneltä.

– Kävin juuri tuolla veskissä pissillä, sammalsi Make aikamoisessa kännissä.

– Missä hiton veskissä? Kysyin samalla, kun yritin saada silmiini vessaa.

– Toi tossa, sanoi Make ja viittoili erään näytteilleasettajan teltaa kohti.

– Oletkos ihan varma, että se oli vessa?

– Jep. Tosin en ole koskaan aikaisemmin kussut pönttöön, jossa lukee Paulig. Lisäksi se oli jumalattoman pieni ja vielä ilman vetonuppia. Lopuksi mä keksin kaataa sen sinne nurkkaan. Enkö, hik, olekin nero?

Aloin katsella hieman tarkemmin kyseisen teltan suuntaan ja kohta huomasin pienoisen noron juoksevan lattiaa pitkin vieressä seisovan auton alle. Tilanne näytti vahvasti siltä, että kannatti poistua sieltä kohtuullisen nopsaan, muuten voi tulla selittämistä. Lähdimme todella sopivaan aikaan, koska juuri teltaan mennyt kaveri alkoi kiroilla todella vihaisesti.

– Kuka perkele on käynyt kusella meidän kahvipurkkiin? Ja on kumonnut sen vielä tuonne nurkkaan. Eihän tällaista voi tapahtua mitenkään, voi jumalauta!

Poistuimme kohtuullista vauhtia mahdollisimman kauaksi kyseisestä teltasta. Pohdin mielessäni sitä, että ovatkohan kaikki jenkkimiehet yhtä värikästä porukkaa, kuin mitä Make on. Taitaa tulla mielenkiintoisia reissuja, jos joskus saan aikaiseksi lähteä hänen kanssaan cruisailemaan. Koska kaljalippuja oli vielä jäljellä, lähti Make uudelle ravintolakierrokselle. Minä lähdin Hemmon pyynnöstä katselemaan tuunattuja riisikippoja toiseen halliin. Hemmo meni ihan sekaisin tämän tuning-paratiisin ovella ja polvistui lattialle, huutaen samalla kiitosta Luojalta tästä ihanasta näystä. Hetken aikaa luulin, että kohta tulevat valkotakkiset ja vievät Hemmon hoitoon. Huomasin kuitenkin, että moni muukin Honda- ja Toyota-lippis päässä kulkeva teki ihan samat temput ovella, taisi sittenkin olla joku sisäpiirin rituaali. Nyt täytyi kyllä myöntää, että minulla meni jo hiukan yli tällainen riisipussin palvonta. Tarjonnasta päätellen tuunaaminen taisi olla jo todella suosittu harrastus. Äkkiä arvioituna tuunattuja japanilaisia ja eurooppalaisia autoja oli enemmän, mitä viereisen hallin amerikkalaisia autoja.

Koska Hemmo näytti menevän jo menojaan, päätin lähteä katselemaan tarjontaa omin päin. Aikani kierreltyäni, päädyin osastolle, jossa oli myynissä mainoksen mukaan ”jokaisella jotain”. Koska näyttivät olevan asiasta niin varmoja, päätin kysäistä Rutinoffiin jotain tuunausosaa.

– Päivää, teilläkö on jokaiselle jotain?

– Meiltä löytyy mitä vain ja mihin autoon vaan, selitti nuori kloppi skeittilauta kädessään ja lippa vinossa.

– Haluaisin ostaa Rutinoffiin tuningosia.

– Täh? Puhut sä jostain stroganoffista?

– Ei, kun Rutinoffista. Yritin selvittää asiaa uudelleen tälle skeittityypille.

– Onks se joku bilika vai?

– Etkös sinä skeittipelle edes Rutinoffia tunne?

– Em mää tiedä muuta kuin stroganoffin ja sitäkin oli vain skolen ruokalassa, tämä ihmemyyjä selitti nenäänsä kaivellen.

– Teillä näyttää olevan mainos, jossa luvataan jokaiselle jotain.

– Juu, ota tosta karvanopat, ei maksa mitään. Voit laittaa ne siihen Purtiloffiisi.

– Kiitos. Tällaisia minä olen aina halunnut, sanoin tehomyyjälle ja poistuin pettyneenä paikalta.

Toisaalta olin ihan tyytyväinen tähänkin, minulla ei ollut ennestään tällaisia karvanoppia. Tosin luulen, että aika harvalla on samanlaisia noppia, sillä näissä suurin silmäluku oli seitsemän. Vähän kyllä jäi vaivaamaan tämä karvanoppatuning. Nimittäin missään näyttelyautossa ei ollut karvanoppia taustapeilissä. Lisäksi muistin, ettei Rutinoffissa ole taustapeiliä, sehän putosi lattialle jo aikoja sitten ja on muistaakseni apukuskin penkin alla.

Pienen matkaa käveltyäni huomasin kojun, jossa mainostettiin alumiinivanteita ja leveitä renkaita.

Päätin mennä tiedustelemaan Rutinoffiin sopivia vanteita. Olisi aika reteetä, jos saisin

Rutinoffiinkin alumiinivanteet ja alle kunnon läskit, saattaisi naapurikateuskin nostaa taas päätään.

Autojen ollessa kyseessä, ei tarvitse kummoistakaan lisävarustetta ostaa, kun naapurit muuttuvat kateudesta vihreiksi. Omakohtaisesti olen tähän asti saanut kuulla vain naapureiden naureskelua ja ilkkumista autostani. Pahimpana oli Volvo-mies, ennen kuin laskin Volvosta öljyt pihalle ja sen kone leikkasi kiinni seuraavana aamuna työmatkalla.

– Hyvää päivää arvon vannekauppias.

– Päivää vaan, millaiset vanteet laitetaan?

– Jotkut sika isot ja makeat, selitin tohkeissani ja vanteiden kuvat silmissäni.

– Ja mihinkähän autoon ne tulevat?

– Vuoden 2000 Rutinoffiin.

– Mihin Noffiin?

– Rutinoffiin.

– Minkäs kokoiset siinä nyt on?

– 135-millisiä leveät renkaat ja 12-tuumaiset vanteet, vastasin innosta puhkuen.

– Ei meillä valitettavasti ole fillarinrenkaita, kannattaisi kokeilla polkupyöräkellarista, heh, heh, heh. Olisitkos tarvinnut vielä ketjujen rasvauksen samalla? Heh, heh.

Voi jumalauta mitä asiakaspalvelua. Aina, kun kerron mistä autosta on kysymys, myyjät alkavat joko naureskella tai vittuilla päin naamaa. Ei voi kovin hyvää arvosanaa antaa moisesta käyttäytymisestä. Koska tämä homma meni jälleen vittuiluksi, päätin tehdä pienen jullikan tälle ylimieliselle apinalle. Huomasin nimittäin, että tällä tyypillä oli osastollaan auto, jossa oli jotkut tehokkaat poppivehkeet ja lisäksi autossa oli ovet kiinni. Otin taskuun unohtuneen siimarullan käteeni ja kävin vaivihkaa sitomassa sen toisen pään erääseen hyllyssä olevaan erikoisvanteeseen. Kierrätin siimarullan vielä varmuuden vuoksi kahden muunkin vanteen ympäri. Lopuksi kävelin kyseisen auton vierelle ja sitaisin siiman tiukalle kuljettajanpuoleiseen ovenkahvaan. Katkaisin lopuksi siiman Leathermannilla ja laitoin rullan taskuuni. Homma onnistui yllättävän helposti, koska kaikki osastolla olevat ihmiset tuijottivat lumoutuneena jotain uutta ja ihmeellistä 18-tuumaista vannetta. Koska esivalmistelut olivat ohi, menin jututtamaan uudelleen tätä omasta mielestään hauskaa myyjää.

– Moi taas. Sinulla näyttää olevan sika makeat stereot tuolla autossa. Voisitkos näyttää miten ne soivat? Niistä lähtee varmaan tämän näyttelyn parhaimmat soundit.

– Luulet sä tosiaan niin? Venttaa hetki, niin mä tuun kääntään nupit kaakkoon, myyntitykki vauhkosi.

Menin hieman sivummalle odottamaan mitä tuleman piti. Pian myyjä tulikin auton luo ja tempaisi oven auki nuoruuden innolla. Tästä seurasi helvetinmoinen räminä ja kolina, kun hyllyllinen erikoisvanteita päätti vaihtaa paikkaa. Sille digitaalikameralle olisi ollut jälleen kerran käyttöä, myyjän ilmeellä olisi voittanut, vaikka minkä valokuvauskilpailun. Esimerkiksi vuoden apina kilpailussa, olisi taatusti tullut voitto. Siinä vaiheessa, kun tämä Luojan armosta myyntihommiin päässyt tajusi, mistä oli kysymys, olin jo turvallisen matkan päässä. Onneksi minun autoiluni, maailman parhaalla autolla ei ole kiinni joistain erikoisvanteista tai leveistä renkaista. Voin ihan hyvin ajaa jatkossakin 135 leveillä renkailla.

Kaiken kaikkiaan minulle jäi jotenkin negatiivinen fiilis tästä näyttelystä. Tuli sellainen outo tunne, että täällä suosittiin vain tiettyjä korvikeautoja eikä Rutinoffini kaltaisia todellisia ystäviä. Maailma on muuttunut niin kieroutuneeksi ja kiireiseksi paikaksi, jossa autonkin pitää olla omistajansa kaltainen, stressaantunut ja massaan sulautuva tehohirviö. Täälläkin ihmiset näyttivät juoksevan tukka putkella osastolta toiselle ilman, että edes muistivat mitä edellisellä osastolla oli tarjolla. Tätä

touhua katsellessani aloin ymmärtää Maken kaljanjuontia, sillä ainakin unohtaa tämän älyttömän kiireen. Koska Make tuli mieleeni, päätin lähteä etsimään hänet käsiini. Kello alkoi olla jo niin paljon, että voitaisiin jo lähteä.

Vasta kolmannesta ravintolasta tärppäsi. Make oli siellä pöydän alla lauleskelemassa jotain rietasta rallia kaveruksista, jotka soutivat jollain ihmeellisellä veneellä. Kiskoin hänet pois sieltä ja lähdin taluttamaan kohti Borrekin osastoa, jossa Rutinoff oli parkissa. Kun vihdoin ja viimein saavuimme Rutinoffin luokse, huomasin sen olevan ihan samassa kunnossa, kuin lähtiessämme. Ihmettelin hiukan asiaa, koska olihan Jaska luvannut laittaa sen uutta vastaava kuntoon. Tarkemmin katsottuani, oli toisessa etulokasuojassa pieni kiiltävä läikkä. Sitten huomasin katsoa Rutinoffin katolla olevan kyltin tekstiä. Siinä luki: *”Tässä esimerkki siitä miten käy, kun autoa ei ole koskaan käsitelty meidän autonhoitotuotteillamme.”* Suunnittelin jo nostavani oikeusjutun Jaskan edustamaa firmaa vastaan, kun hän tuli paikalle hieman vaivaantuneen oloisena.

– Moi, Jaska tuumasi vaisusti.

– Ei kiillä, sanoin ja viittoilin Rutinoffiin päin.

– Ei niin.

– Miksi ei?

– Tuota noin. Meidän aineet vaan imeytyi tuohon hapettuneeseen maalipintaan, ilman mitään vaikutusta. Piti se kiillotusnäytöskin peruuttaa sen takia.

– Eli Borrekit saa unohtaa, jos haluaa autostaan kiiltävän.

– Itse asiassa ei, vaikka ne eivät tähän kyseiseen autoon pystyneetkään.

– En tiedä, uskonko moista selitystä, kun ei ole sitä kiiltoakaan todisteeksi.

– Ota tästä kiiltoa, sanoi Jaska ja pisti samalla kouraani kaksi sadan euron seteliä.

– Oh hoh, kylläpä alkoi häikäistä, sanoin hämmästyneenä.

– Eli, sinun autoa ei ole edes yritetty kiillottaa Borrekillä, Jaska sanoi ja iski samalla silmää.

– Millä Borrekillä?

– Hyvä, Jaska tuumasi ja viittoili ajamaan Rutinoffin ulos avoimesta ovesta.

Ajoin Rutinoffin ulos näyttelyhallista. Tämän jälkeen kävin hakemassa Maken, joka oli kerinnyt sammua jonkun jenkin konepellille, hymy suupielessään. Samalla kun sain Maken Rutinoffin takapenkille, ilmestyi myös Hemmo paikalle. Hemmo kertoili tuning-hallissa olleen tosi kova meno päällä. Eräs myyjä oli kuulemma pitänyt näytöksen, jossa pudotti pari hyllyllistä uusia erikoisvanteita lattialle, näyttääkseen niiden kestävän mitä tahansa. Hemmo oli välittömästi tilannut itselleen kyseiset erikoisvanteet. En viitsinyt kertoa hänelle totuutta tapahtuneesta, olisi saattanut tulla pojulle paha mieli.

Koska Hemmo oli myös kiertänyt kaikki mielenkiintoiset paikat, niin päätimme lähteä kotia kohti. Ollessani juuri starttaamassa Rutinoffia, tuli Jaska vielä paikalla ja ojensi minulle jonkun lapun. Katsoin sitä tarkemmin ja huomasin sen olevan kuitti maksetusta pysäköinnistä. Vaikka Rutinoff ei saanutkaan kiiltoa pintaansa, oli Borrekin toiminta erittäin asiallista, toisin kuin monen muun paikalla olleen firman. Tyytyväisinä palveluun ajoimme portista ulos ja käänsin keulan kotia kohti. Kotimatka sujui todella rauhallisesti. Make oli sammuneena takapenkillä ja Hemmo tavaili erikoisvanne-esitteitä. Saavuttuamme kotipihalle, herättelimme Hemmon kanssa Maken ja talutimme hänet omasta pyynnöstään Chevrolettiin nukkumaan. Hän saa kuulemma nukuttua siellä paremmin, kuin kotona sängyssä. Lopuksi hyvästelin Hemmon ja raahauduin kolmanteen kerrokseen.

Hieno reissu jälleen kerran, mutta tämä osoitti taas sen, minkä olin tiennyt jo aikaisemminkin, että Rutinoffin kaltaista persoonallista ystävää ei noista korvikeautoista saa.

Ennen nukkumaanmenoa kokeilin uutta konstia, otin lasillisen maitoa.

Rutinoffin kuski

Rauno Vääräniemi
www.rutinoff.net